„Romanul lui Kate Moore are totul – intrigă, pasiune, personaje de care te vei îndrăgosti."
SABRINA JEFFRIES

Seducerea unui înger

KATE MOORE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „FIII CURTEZANEI"

Kit, cel mai tânăr dintre frații Jones, devine în mod neașteptat marchiz de Daventry. Legea este de partea lui și îi dă dreptul să moștenească titlul nobiliar, dar bunicul lui, ducele de Wenlocke, nu poate accepta acest lucru și ar face orice pentru a se răzbuna – chiar pentru a-l vedea mort. Tocmai de aceea familia îl protejează pe Kit și nu-i permite să facă nici un pas fără a fi supravegheat. Când tânărul o angajează pe frumoasa Emma Portland ca profesoară pentru copiii orfani pe care el îi are în grijă, decizia lui nu-i aduce în casă o simplă profesoară – ci o femeie care trezește în el dorințe greu de stăpânit.

Acuzată de o crimă pe care nu a comis-o, Emma Portland este obligată de ducele de Wenlocke să pătrundă în casa lui Daventry sub o identitate falsă, pentru a-l ajuta să-și distrugă nepotul renegat. Emma acceptă, dar tot ce vrea este să-și plănuiască scăparea. Ceea ce nu avea însă în plan era să se îndrăgostească de războinicul cu chip de înger pe care trebuie să-l seducă.

Lupta pe care amândoi trebuie să o ducă pentru a putea spera la un viitor împreună le va dovedi dacă puterea dragostei este cea care îi va elibera de povara amenințătoare a trecutului.

„O poveste despre minciuni și trădări, dar și despre forța salvatoare a dragostei încheie palpitant și pasional trilogia lui Kate Moore."
Library Journal

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4149-6

Alma

KATE MOORE

Seducerea unui înger

To Seduce an Angel
Kate Moore
Copyright © 2011 Kate Moore
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Seducerea unui înger
Kate Moore

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOORE, KATE
Seducerea unui înger / Kate Moore
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4149-6

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KATE MOORE

Seducerea unui înger

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

LITERA®
2019

Pentru surorile și cumnatele mele, Nancy, Joan, Sarah, Kimberly, Lynn și Jeanie, toate eroine și învingătoare în fața provocărilor vieții! Și pentru Lord Roderick Philoughby, pentru sprijinul și îndemnul lui creator.

„Zei, țineți cu bastarzii!"

Regele Lear

Capitolul 1

Anglia, 1824

Emma stătea față în față cu doi gentlemeni, înaintea unui șemineu masiv din piatră. Un tablou atârnat pe perete deasupra pietrelor cenușii înfățișa un câine de vânătoare care țintuia cu labele din față o căprioară cu pete, aflată în agonie. Emma compătimea căprioara.

Și pe ea o încolțiseră ducele și nepotul lui. Ducele de Wenlocke, înalt, sfrijit și cu un aer impunător, cu chipul rece ca granitul, se sprijinea apăsat într-un baston negru. Își încleștă mâna noduroasă, ca o gheară de vultur, pe capătul auriu al bastonului. În cealaltă mână ținea strâns un document.

– Asta e fata? Privirea lui arogantă o făcu să se înfioare. Nu pare a fi o criminală.

Emma se forță să-și potolească genunchii care îi tremurau. Avea nevoie de genunchi fermi ca să poată fugi.

– Da, ea e, unchiule. Emma Portland.

Celălalt bărbat, nepotul ducelui și conte de Aubrey, se întoarse după ce împunse un buștean mare cu un vătrai de fier. O mare de scântei dispăru în sus pe coș.

„Dacă ar fi fost așa de ușor să evadezi!"

– Ce vârstă ai, fătuco? întrebă ducele poruncitor.

– 20, Excelența Voastră, rosti cu voce slăbită și stridentă, pe care nici măcar ea nu o recunoscu, căci inima îi bătea cu putere.

Ducele o țintui cu privirea.

– Ai înjunghiat un individ în coaste, așa-i?

„Nu nega, Emma!" Își încleștă pumnii în pliurile șalului. Era mai bine să o creadă o criminală. Și să se holbeze la ea ca la o bestie într-o menajerie, ce trebuia ademenită.

– Au acuzat-o de fapta cu pricina, unchiule, dar nu au condamnat-o. Sunt convins că ar prefera să le facă o favoare unor gentlemeni decât să ajungă în fața legii.

Aubrey avea o voce mieroasă și un corp puternic – coapsele musculoase îi ieșeau în evidență în pantalonii de călărie strânși pe picior, iar gambele îi erau acoperite de piele neagră lucioasă. Emma îl văzuse când își dusese iapa frumoasă la grajd, cu coastele pline de sânge. Nu își închipuise că el o văzuse.

Ducele o străpunse cu privirea.

– Ar face bine! M-am săturat de lege și de judecătorii. Să-i spânzure pe toți avocații! Vreau ca *puiul ăla de târfă* să fie dat afară din conacul Daventry și trimis înapoi în mocirlă, unde îi e locul.

Scutură în fața Emmei hârtia pe care o ținea în mână.

– Știi ce e asta, fătuco? O cerere de grațiere către rege. Ducesa vrea ca eu să o semnez. Altminteri, o să fii dată pe mâna judecătorilor la următoarea întrunire a curții în Horsham.

Emma trase scurt aer în piept și clipi des, căci brusc începură să o usture ochii. Cumva, deși avuseseră grijă, legea făcuse legătura între ea și moartea iscoadei. Știa ce presupunea acest lucru. Ea și Tatty fuseseră trădate din nou. Își aminti iute șirul lung de monede și de bijuterii îndesate în palmele doritoare și înțelegerile pripite încheiate cu persoane lipsite de scrupule. Dușmanii lor ar fi putut cumpăra pe oricine, pe mare sau pe uscat, oriunde pe distanța de mii de kilometri dintre casa lor și Anglia.

– Să știi că o să atârni în streang. Ducele îi înmână hârtia lui Aubrey. Citește-i-o!

Aubrey îi dădu roată, studiind-o încet și cu atenție – era privilegiul unui bărbat puternic. Dorința nebună de a-și aduna fustele și de-a o lua la fugă îi trecu într-o clipită. Nu ar fi reușit să parcurgă nici măcar jumătate din distanță până la ușa bibliotecii. Nu ar fi reușit să urce nici măcar primul rând de scări ori să ajungă la intrarea principală sau pe aleea din fața casei, darămite până la pădurea neprietenoasă aflată mai jos de castelul Wenlocke. Ca să evadezi, aveai nevoie de atenție, de un plan și, mai presus de toate, de noroc. Emma știa foarte bine acest lucru. Oare de câte ori, vreme de șapte ani, încercaseră ea, Tatty și Leo să evadeze și dăduseră greș, până când temnicerii îl spânzuraseră pe Leo?

Aubrey se opri atât de aproape de ea, încât îi simți mirosul, un amestec masculin greu, de mosc și de piele, cu un iz puternic de sudoare.

– Nu e plăcut să te gândești la asta, așa-i? E mult mai bine să te ascunzi aici, la Wenlocke, predându-le plozilor servitorilor. Cu asta te ocupi, nu-i așa, domnișoară Portland?

Își coborî privirea și văzu foaia subțire din mâna lui Aubrey. O grațiere însemna că ducesa, prietena bunicii ei, încă avea încredere în ea. Când ea și Tatty ajunseseră la Excelența Sa, toate problemele lor dispăruseră. Până acum. Ducesa era plecată la Londra, să își viziteze fiica. Tatty se afla pe drum spre o corabie din Bristol. Nu mai era nimeni la Wenlocke care să o ajute pe Emma. Totuși, dorința ducesei conta câtuși de puțin.

– Ducesa a fost binevoitoare și mi-a acordat un post.

– Nu te gândi să te ascunzi după fusta ducesei, fătuco! izbucni ducele.

– Dar așa face de săptămâni întregi, unchiule. Uită-te la ea: bujori în obrăjori, cârlionți bălai și ochi mari și albaștri. Ai zice că e o mironosiță, dar totul e o minciună, nu-i așa?

Aubrey îi ridică bărbia cu tăișul unghiei îndreptat spre gâtul ei.

Emmei i se făcu greață când o atinse.

– Nu ești cine pretinzi, Emma Portland! Cadavrul putrezit al unui bărbat mort din Reading zice că ești altcineva.

Bărbatul stătea cu spatele lat spre unchiul lui. Îi dădu drumul bărbiei, se aplecă și o lovi rapid și usturător peste sân cu degetul mijlociu.

O cuprinse frica, dar știa că nu trebuia să o arate. Își dorise să fie din nou fată, dar greșise când își spălase vopseaua de nucă din păr, când își frecase pielea și acceptase o rochie demodată din partea ducesei, drăguță și curată, cu parfum de lavandă și verbină după ce fusese călcată.

– Ascultă-l pe Aubrey, fătuco!

Vocea ducelui îi atrase din nou privirea spre el.

– Dacă nu vrei ca oamenii să-ți rupă gâtul ăla frumușel și să te dea de mâncare la ciori, o să faci cum zice el.

„Ciori." Își potoli genunchii trădători. „Nu te gândi la ciori, Emma!" Tatty și copilașul trebuiau să ajungă pe coastă și la mesagerul care îi aștepta.

Focul trosni. Afară, un vânt puternic de martie șuiera pe la geamuri. Aerul englezesc al acelui loc, care i se păruse atât de primitor și de comod când ajunsese la Wenlocke, i se părea acum rece ca gheața. Grandoarea barocă a încăperii o făcea să se simtă mică. Pe etajerele negre de stejar se aflau mii de volume cu coperte din piele, cu inscripții aurite pe cotor, lespezi grele pline de istorie și de legi. Englezilor le plăcea ca legea să fie cea care ucidea. Ei nu trimiteau asasini ca să omoare bebeluși în leagănele lor, așa cum făceau compatrioții ei, dar spânzurau și cel mai mic copil pentru furt.

Aubrey o numea o favoare, dar Emma știa foarte bine ce era. Părul care i se ridică pe ceafă o avertiză. El și ducele o voiau pentru o treabă nemiloasă, deoarece o credeau o criminală. Ar fi putut să le spună că era întru totul neadevărat. Tatty, mai mare decât ea cu trei ani, era cea neînfricată. Leo o admirase mereu pentru asta; tocmai de aceea o luase de nevastă. Fratele și verișoara ei fuseseră la fel de curajoși.

Sarcina Emmei fusese să ucidă mușteleși păianjenii din celula pe care o împărțise cu Tatty. O dată, avusese îndrăzneala să ucidă chiar și un șobolan. Dar, dacă acești domni ar fi știut adevărul despre ea, dacă și-ar fi dat seama că nu avea să le fie de ajutor, pur și simplu ar fi dat-o pe mâna autorităților. Și ar fi ajuns pradă ciorilor.

Aubrey îi înmână hârtia ducelui. Vocea îi deveni lingușitoare.

– Vrem să le predai altor plozi. Atâta tot. Uite, citește anunțul!

Emma își întoarse din nou privirea spre el. De data aceasta, Aubrey îi întinse un ziar, iar ea se bucură că reuși să îl apuce cu o mână fermă. Pe dinăuntru tremura toată, de parcă s-ar fi destrămat, în pofida numelui pe care îl adoptase. *Portland*[1], ca piatra, și *Emma*, precum iubita marelui erou englez Nelson. Jurase că avea să fie la fel de neclintită ca noul ei nume.

Ziarul era deschis și îndoit în dreptul unui mic anunț dat pentru căutarea unui profesor. *„Se caută profesor pentru lecții private de citire, matematică și geografie. Sunt necesare recomandări. Pentru interviu, întrebați la conacul Daventry."*

Emma îi înapoie anunțul. Să îi ceară unei femei suspectate de crimă să le predea în privat unor copii din casa unui gentleman nu era favoarea la care se referise Aubrey.

– De ce credeți că o să mă angajeze?

[1] Piatră de calcar din insula Portland (n.tr.)

Nu știa de unde îi izvorâse îndrăzneala. Tatty ar fi spus că o pisică încolțită devine un leu.

Aubrey o privi și îi zâmbi îngâmfat. O venă umflată îi brăzda fruntea lată și netedă.

– O să-ți dăm scrisori de recomandare impecabile.

Aubrey zâmbi alene, mulțumit de sine. Emma aștepta să se închidă capcana.

– În schimb, trebuie să faci ceva pentru noi. E chiar simplu. O să am un om în sat. El o să îți spună ce să faci, iar tu o să-i raportezi tot ce o să descoperi despre obiceiurile și planurile noului tău angajator.

– Trebuie să spionez?

Încercă să nu își arate ușurarea. Nu îi ceruseră să ucidă pe nimeni. Totuși, trebuia să raporteze cuiva, omului lui Aubrey. Bărbatul avea să știe unde se afla. Avea să-i fie foarte greu să fugă.

– Ori să atârni în streang, dacă asta preferi.

– Pe cine trebuie să spionez? Începu să gândească frenetic. Trebuia ca ei să creadă că era de acord. Că putea fi cumpărată cu o foaie de hârtie. Cât timp spiona pentru ei, Tatty avea timp să ajungă pe coastă, iar ea putea plănui altă evadare. Ea era cea care plănuia, nu Tatty.

– Pe marchizul de Daventry.

– Un lord?

– Un pui de târfă, insistă ducele rece.

Se întoarse spre el. Fața aspră îi era brăzdată de riduri adânci. Nu reușea să citească nimic în privirea lui mijită.

– Aș putea să știu de ce trebuie să îl spionez pe acest lord?

– Este dușmanul acestei case, domnișoară Portland.

– Să înțeleg că este periculos?

– E al naibii de greu de ucis.

Se holbă la duce, dar expresia lui împietrită nu-i dezvălui nimic. Emma nu vedea logica: de ce să trimită o profesoară să spioneze un lord periculos?

– Și cât timp trebuie să spionez?

– Cât timp o să fie nevoie. Și s-ar putea să-ți cerem să obții unele lucruri pentru noi, anumite documente și obiecte.

Voiau ca ea să spioneze și să fure.

– Dacă spionez, o să semnați grațierea?

Drept răspuns, ducele azvârli documentul. Gestul lui obosit îi zise Emmei tot ceea ce trebuia să știe despre situația dificilă în care se afla. Piciorul slăbit al ducelui ceda, iar Aubrey îl luă de braț și îl ajută să se așeze pe un fotoliu din piele. Emma pricepu semnificația gestului. Ducele se bizuia acum pe Aubrey, iar acesta din urmă aștepta doar să preia puterea, pe măsură ce ducele devenea tot mai slăbit.

– Când o să plec?

– Astăzi.

Capitolul 2

Conacul Daventry se înălța pe un mic deal cu vedere amplă spre pădurile și câmpurile dimprejur, încă lipsite de culoare și golașe în luna martie. Un pod arcuit peste un râu albastru care curgea lin ducea spre o alee cotită. Patru etaje din piatră în nuanțe aurii și calde se înălțau într-o simetrie aspră și impunătoare a unui veac trecut, spre mai multe acoperișuri plate, cu aproape o duzină de turnuri mici cu niște cupole din cupru albăstrite de vreme. Sute de ferestre oglindeau lumina după-amiezii.

Emma văzu numaidecât că nu existau ziduri de apărare împotriva unei armate. Se părea că englezii se credeau protejați de bucățica lor de mare învolburată pe care oricine ar fi putut vâsli cu ușurință. Singura apărare a casei era priveliștea largă de jur împrejur. Un spion nu ar fi avut cum să treacă neobservat pe un teren atât de deschis.

Brișca de la han se opri sub o terasă de la etajul al doilea al corpului principal al casei. Pietrele erodate și cioplite și coloanele cu motive decorative creau impresia a sute de ochi care se holbau. Emma se bucură să intre în casă.

Le spuse celor dinăuntru că era așteptată pentru un interviu, și un servitor jovial, îmbrăcat într-un costum maroniu, o conduse pe o scară de lemn întunecată și veche, către o capelă de piatră. Când intră în naosul arcuit și întunecos, rămase confuză preț de o clipă.

Duminicile, când temnicerii le duceau la capelă, ea și Tatty numărau heruvimii pictați pe tavan, care dădeau din aripile lor micuțe, privind iscoditori de după nori, legănându-și picioarele goale peste arhitectură. Aici, se părea că tavanul se năruise de-a lungul vremii, aruncând fresce cu heruvimi pe podea. Se uită în jos și văzu îngeri căzuți și încolăciți unii peste alții, cu brațe ferme ce ieșeau din pânze albe ca zăpada, obraji îmbujorați și cârlionți încurcați.

Când îi auzi pașii pe podeaua de piatră, mormanul de îngeri începu să se foiască.

Un înger de talie mijlocie deschise un ochi albastru și se uită în sus spre ea.

– Cine naiba ești tu? întrebă el, cu un accent surprinzător de pământesc.

Cuvintele lui îi făcură pe ceilalți îngeri să se miște și să se ridice în picioare, așezându-se în rând. Emma numără șapte îngeri trimiși pe pământ, care se holbau curioși la ea. Erau slabi sau rotunjori, închiși sau mai deschiși la culoare, ca niște figurine necioplite, sau cizelați, cu cârlionți de-a lungul obrajilor îmbujorați. Nu erau deloc îngeri, ci băieți desculți, îmbrăcați cu cămăși albe și pantaloni gri de lână. Un ultim înger rămăsese întins pe podeaua de piatră. Nu era nicidecum un heruvim.

O cămașă subțire, desfăcută la gât, se agăța de pieptul și de umerii lui puternici. O mânecă era complet sfâșiată, lăsând să se vadă un braț musculos și lucios, ca de marmură, și o mână subțire ce ținea o sabie mare. Cuvintele unei rugăciuni din copilărie – *Apără-ne, Arhanghele!* – îi veniră pe buze.

Îngerul războinic se rostogoli pe picioarele goale dintr-o mișcare fluidă – era înalt, suplu și aprig. Cămașa se umflă în jurul lui. Pantalonii de lână de culoarea cărbunelui îi conturau șoldurile și picioarele zvelte. Îi tăie răsuflarea. Îngerii ca el se luptaseră între ei pentru stăpânirea raiului, cu săbii încinse, când Lucifer se răsculase.

O privi cu îndrăzneală în ochi, fără să-și mute privirea.

– Am venit pentru post, îi spuse ea îngerului.

Habar nu avea care era rolul lui printre servitorii casei, dar băieții din jurul lui trebuiau să fie elevii.

El își sprijini brațele încrucișate pe mânerul sabiei mari și o privi cu un interes vădit, ridicând sardonic din sprânceană.

– Nu îmi amintesc să fi dat vreun anunț pentru cineva cu calificările dumneavoastră.

– Pardon? *Dumneavoastră* ați dat anunț la ziar?

– Iar *dumneavoastră* nu sunteți nici pe departe persoana așteptată.

Emma clipi.

– *Dumneavoastră* sunteți Daventry?

– Nimeni altul. Făcu o mică plecăciune. Dumneavoastră sunteți E. Portland?

Emma încercă să își vină în fire. Vorbea cu un bărbat, nu cu un înger, un bărbat periculos și greu de ucis. Se trezi bolborosindu-și cunoștințele, adevărate și false.

– Emma Portland. Vorbesc franceză, germană și italiană. Cunosc latina, matematica și geografia. Doriți să îmi vedeți recomandările?

– Știți să predați?

– Desigur.

– Haideți să aflăm!

Își mișcă cu ușurință brațul dezgolit, fluturând sabia în aer.

Emma se dădu un pas în spate, până să își dea seama că sabia era din lemn.

– Spre sala de clasă, băieți!

Heruvimii zdrențuiți se puseră zgomotoși în mișcare, alergând pe lângă ea. Într-o clipită, îi înșfăcară săculețul și scrisorile de recomandare și fugiră cu ele. Îi văzu aruncându-i săculețul de la unul la altul, pe deasupra capetelor, pe măsură ce dispărură în sus pe scările întunecate și înguste.

– După dumneavoastră, domnișoară Portland. Lordul care aducea a înger războinic – sau ce o fi fost el – rânji când o văzu tulburată. Nu era un început bun. Nu își făcuse planul de evadare. Nu se putea întoarce la omul lui Aubrey de la han. Avea nevoie ca bărbatul acesta să o angajeze, nu să o ia în derâdere.

Fata măsură din priviri sala de clasă. Dav nu mai ținuse ore acolo de la plecarea fostului profesor, Hodge. Cărțile pe care le cumpărase pentru băieți stăteau aruncate grămadă într-un colț. Tăblițele lor erau împrăștiate pe podea. Continuase să le citească o poveste despre explorarea mormintelor marilor faraoni. Peste tot în încăpere se putea vedea rezultatul poveștii: o piramidă întunecată construită din bănci și scaune, care ajungea aproape până la tavan. Un tunel ducea spre structura în care dispăruseră băieții.

Dav se îndoi că fata avea să reziste mai mult de o după-amiază și simți un junghi de dezamăgire. Avea nevoie de cineva care să se ocupe de băieți. Nu se puteau juca la nesfârșit, de parcă timpul avea să stea în loc pentru o tinerețe veșnică. Dar nu așa își închipuise el că arăta profesorul. Din scrisoarea primită, se așteptase ca E. Portland să fie un bărbat neîngrijit, cu gândul doar la antici. Trebuia să îi fi spus numaidecât că nu era potrivită pentru slujba aceasta și să pună

pe cineva să o însoțească înapoi de unde venise. Chiar și acum ar fi trebuit să o oprească, înainte ca gloata lui să o mănânce de vie, dar ar fi fost politicos să îi ofere măcar o cană de ceai înainte să o alunge.

Își îndreptă un scaun în spatele clasei, îl încălecă și așteptă să vadă ce avea să facă fata. Se speriase de sabie, dar acum îl ignora, încruntată și concentrată, în timp ce își dădea jos boneta neagră simplă și mănușile. Bănui că se gândea, trăgând de timp.

Părul, auriu ca razele soarelui și ondulat ca valurile, îi era prins la spate, având doar câțiva cârlionți răzleți. O parte din el voia doar să o privească. Își desfăcu șnurul pelerinei. Nu mai văzuse modelul acela, dar recunoștea o îmbrăcăminte veche, la fel ca haina de catifea din garderoba lui, o haină cu un trecut. Era făcută dintr-o lână de un trandafiriu șters, iar gulerul avea forma unor petale de trandafir ofilite. Gestul cu care și-o dădu jos exprima mândrie, deși circumstanțele ar fi obligat-o la smerenie.

Își închipui cum ar fi fost să o ajute să o dea jos, o oportunitate pe care o ratase. Gentlemenii făceau astfel de lucruri, nu? Iar acum el era un gentleman. Judecătorii îi conferiseră această poziție, deși bunicul lui se împotrivise. Daventry. Rostise numele cu destul de multă ușurință.

Pe sub pelerină purta o rochie de muselină de culoare gri, în nuanța turturelelor, prea largă pentru silueta ei subțire. Pe deasupra purta o rochie fără mâneci de un albastru pal ca cerul, care i se închidea sub sâni, dând astfel o formă rochiei de dedesubt. Nuanța aceea de albastru îi scotea ochii în evidență. Ceva din felul ei demn de a se purta îl făcuse să se aștepte la eleganță, nu la o femeie îmbrăcată cu o rochie veche, care își dorea un post umil într-o gospodărie. Își ținea bărbia ridicată, cu un aer regal, bărbie care avea o mică adâncitură ce se potrivea de minune degetului mare al unui bărbat.

În interiorul piramidei, băieții se foiră și se așezară în așa fel încât să o poată studia. Se aștepta ca în orice clipă să iasă buluc din ascunzătoarea lor, urlând necontrolat. Se pregăti să îi sară în ajutor și să o cuprindă cu brațul pe după umăr, ca să o liniștească. Ea însă nu dădu vreun semn că ar fi simțit că băieții erau puși pe năzbâtii. Făcu turul piramidei, adunând tăblițe și creioane, pe care le așeză pe un scaun din fața intrării întunecate.

Când se făcu liniște în încăpere, se opri și își atinse buzunarul rochiei, de parcă ar fi ascuns ceva în el. Zâmbi în sinea lui. Dacă

într-adevăr avea ceva acolo, cel mai probabil un talisman care să îi poarte noroc, și încă îl deținea, însemna că băieții își pierduseră îndemânarea. Lark și Rook ar fi putut fura și penele de pe un cocoș țanțoș fără ca acesta să le simtă lipsa.

Rochia i se așeză iarăși pe forma ei aproape nedefinită, iar ea își încrucișă mâinile, un gest ce trăda stăpânire de sine. Îl irită acest lucru. Simți cum i se strâng pumnii în jurul sabiei și cum i se încleștează dinții pentru că fata se pricepea atât de bine să bată în retragere. Asta arăta că avea un trecut despre care el nu voia să afle nimic.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea ei joasă și dulce, dar surprinzător de autoritară.

– A fost odată ca niciodată, începu ea.

El nu știa povestea. Semăna cu poveștile vechi pe care le auzise în copilărie, dar îi era necunoscută. Se îndoia că era englezească. Avea impresia că fata o inventa pe loc sau cel puțin o schimba pentru a se potrivi cu cei care o ascultau, căci era vorba despre șapte fii ai unui tăietor de lemne sărac și ai nevestei lui, care nu mai aveau bani.

– Nevasta luă o bucată jerpelită de pânză, înveli ultima lor bucată de pâine și îi trimise pe cei doi băieți mai mari ai lor în lume.

Dav se gândi că ar fi putut-o asculta și dacă vorbea despre rufe murdare. Cu siguranță, nu îl deranja nici să se uite la ea. Povestea continuă cu călătoria fiilor tăietorului de lemne.

– Așa că plecară la drum, trecând pe lângă oameni care munceau pe câmp, pe lângă alții care construiau o biserică mare, pe lângă alții care vindeau diverse lucruri, dar nici unul nu le oferi de muncă. La prânz, când se așezară să mănânce pâinea, un stol de păsărele maronii se așezară pe ramurile de deasupra lor și țopăiră pe lângă picioarele lor. Păsărelele ciripeau întruna. Povestitoarea se opri și scrise ceva pe o tăbliță, creionul ei scoțând un sunet asemănător unui piuit de pasăre. Puse tăblița deoparte și continuă povestea: Băieții flămânzi mâncară și o luară iar din loc, lăsând în urmă doar pânza jerpelită, dar nici o firimitură pentru păsărele. Pe când soarele apunea, se întâlniră cu un căpcăun. Povestitoarea își coborî vocea și mârâi pe un ton răgușit: „Ce aveți de spus în apărarea voastră?" „Nimic", răspunseră fiii tăietorului de lemne. Iar căpcăunul le zise: „Atunci ar fi mai bine să veniți să munciți pentru mine". Îi duse în casa lui de la marginea pădurii și deschise o ușă din stejar cu bare de fier. „Intrați", îi invită el. Băieții înaintară, iar căpcăunul îi împinse

pe niște scări din piatră care coborau și îi încuie într-un loc întunecos ca noaptea. Așa cum se întâmplă în astfel de povești, a doua pereche de fii avu aceeași soartă ca prima. Și ei alungară păsărelele și lăsară în urmă doar bucata de pânză jerpelită a mamei lor, fără să împartă din firimituri. Fata scrise iarăși pe tăbliță. Din nou, fiii tăietorului de lemne nu avură nimic de spus în apărarea lor când fură întrebați de căpcăun, și sfârșiră și ei în pivniță.

Se opri, iar cei din încăpere își ținură răsuflarea. Privirea fetei rămase neclintită, dar Dav simți că era conștientă de prezența lui. Își încleștase și mai tare mâinile pe sabie. Fata povestea de parcă ar fi știut întocmai cum era să fii închis în pivnița din poveste și îl făcea și pe el să o simtă, iar inima îi bătea cu putere în piept. Când reluă povestea, mâinile i se relaxară.

– În cele din urmă, tăietorul de lemne și nevasta lui erau așa de înfometați, încât își trimiseră cei mai mici fii în lume, cu pâine legată în pachete îngrijite. Și cei trei trecură pe lângă oamenii de pe ogoare, pe lângă cei care zideau biserica și prin piața aglomerată, dar nimeni nu le dădu de lucru. Înfometați și istoviți, se așezară pe un buștean ca să-și mănânce pâinea. Un stol de păsări zbură în apropierea lor, iar cel mai mic le zise fraților lui: „Ascultați, păsările vor să vorbească!" Își întinse mâna cu firimituri în palmă. Una dintre păsărele țopăi numaidecât în palma lui și începu să ciugulească. Iar când cei trei frați plecară mai departe, scuturară firimiturile rămase pe pământ, pentru păsărele.

Când se opri, Dav știu că ajunsese la punctul culminant. De data aceasta, frații făcuseră ce trebuia. Era convins că morala poveștii era bunătatea, o lecție ușor de priceput. Acesta era finalul. Dar se simți dezamăgit.

Fata era foarte concentrată. Părea atât de prinsă în lumea poveștii, încât nu observă fosnetele și șoaptele din interiorul piramidei.

Îi conștientiză feminitatea, iar ceva din el fremătă precum vibrațiile joase ale unei mașinării puternice. Rochia ei i se păru imaterială, ca norii sau apa, agățându-se lejer de trup. Îi plăceau cum arăta părul ei auriu cârlionțat, ce părea pe punctul de a evada din prinsoare, ochii ei albaștri și mari și felul în care oscila între un curaj tremurător și o voință controlată. Îi dădea vreo 20 de ani. Se gândi că ar fi trebuit să fie un geniu pentru cunoștințele acelea despre limbi străine, matematică și geografie pe care pretindea că le avea.

– Ultimii trei fii ai tăietorului de lemne se întâlniră curând cu căpcăunul, care îi întrebă: „Ce aveți de spus în apărarea voastră?" Cel mai mic dintre ei dădu să răspundă, când stolul de păsări zbură în jurul lor și făcu atâta hărmălaie, fluturând din aripi și ciripind, încât nu și-ar fi auzit nici gândurile. Căpcăunul țipă și dădu din mâini, gonind stolul de păsări, care se opriră pe acoperiș, în afară de una, care se așeză pe umărul celui mai mic dintre băieți și îi ciripi la ureche.

Fata se opri și lăsă tăblița jos, de parcă ar fi ajuns la finalul poveștii. Dav simți nerăbdarea băieților. Ea rămase calmă, stăpână pe sine, indiferentă la încordarea creată de faptul că nu își terminase povestea.

– Păi și ce se întâmplă mai departe? se auzi o voce din interiorul piramidei.

Se auziră plesnituri, mârâituri și foșnete menite să-l facă pe cel care vorbise să tacă. Cineva șopti:

– Las-o să termine!

Dav nu știa dacă trebuia să fie amuzat sau enervat de faptul că îl atrăsese în acest test al răbdării. Încălcase regula fundamentală a povestirii, lăsându-i pe băieții tăietorului de lemne în pivnița căpcăunului, iar pe ascultători – nemulțumiți.

Ar fi putut să oprească lecția și să îi mulțumească, dar atunci nici el nu ar fi aflat finalul poveștii.

Era convins că băieții o puteau vedea, dar ea nu dădea nici un semn de nerăbdare. Se simți iarăși mișcare înăuntrul piramidei, iar Robin, în vârstă de 8 ani, cel mai mic din grup, își scoase căpșorul blond din tunel.

– Vă rog, domnișoară, ne spuneți ce se întâmplă mai departe?

Într-o clipită, Dav își dădu seama că povestea neterminată fusese strategia ei de la bun început. Și totuși, nu dădu nici un semn de câștig la această primă victorie. Trebuia să admită că era într-adevăr răbdătoare.

– Doar voi puteți termina povestea.

Robin se târî afară din piramidă și se așeză la picioarele ei. Ceilalți băieți îi șoptiră apăsat.

– Cum putem să terminăm povestea?

Părea la fel de solemnă ca băiețelul.

– Fiecare dintre voi trebuie să răspundă la întrebarea căpcăunului.

– Și cum o să știm ce să răspundem?

Swallow își scoase capul din piramidă.

– Robin, tăntălăule, e vorba despre ce spun păsărelele, așa-i?

Fata îi înmână lui Robin o tăbliță.

– Am scris cuvintele lor pentru voi pe aceste tăblițe. Fiecare dintre voi are de spus un cuvânt căpcăunului.

Jay și Raven ieșiră următorii, o pereche de mici ticăloși de 10 ani. Fata împărți alte tăblițe.

Finch ieși cu săculețul ei. I-l dădu și acceptă tăblița în schimb. Băieții stăteau pe jos, uitându-se la tăblițele celorlalți fără să vorbească, până când cineva bombăni din interiorul piramidei:

– Idioților!

Dav le știa dilema și se întrebă dacă aveau să o recunoască în fața unei străine.

În cele din urmă, Swallow recunoscu:

– Nu știm să citim.

Lark și Rook ieșiră din tunel și își încrucișară brațele peste piepturile lor slabe.

– Și ce ne pasă? Cuvintele nu pot omorî căpcăuni.

– În plus, Daventry știe să citească. Cât timp îl avem pe el, nu avem nevoie de ea.

Rook se uită spre Dav, pentru a-i cere ajutorul.

Se iscă numaidecât o dezbatere aprinsă.

– Ar putea să rămână până când ne învață să citim.

– Dar numai șapte cuvinte.

– Atunci, o săptămână.

– Cine vrea o afurisită de fată pe-aici timp de o săptămână? Fetele sunt la fel de nefolositoare ca negii.

Dav își ridică sabia și tăcură toți.

– Atunci să votăm! Cine vrea să rămână o săptămână?

– Două săptămâni.

Vocea fetei îl șocă. Se simțea o urmă de disperare în ea, care îi trezi toate instinctele ce îl ținuseră în viață timp de trei ani pe străzile Londrei. Nu era profesorul bătrân la care se așteptase, dar nici ce părea a fi.

– O să rămân două săptămâni sau deloc, spuse ea cu fermitate.

Își regăsise stăpânirea de sine, cu excepția ochilor.

Simți privirile băieților ațintite asupra lui. Știa ce ar fi trebuit să facă, ce i-ar fi spus frații lui să răspundă. Dar conștiința lui

de pe străzi era acum trează, alertă, ca să poată înșfăca orice lucru bun cu care s-ar fi putut alege. Ea era un premiu, un chilipir căzut dintr-o trăsură aflată în trecere, o comoară adusă de apă la mal. Așa îi spunea strălucirea disperată din ochii ei albaștri: oricine ar fi avut-o cândva în grijă îi dăduse drumul. Iar acum o putea lua el. Avea să afle cum se încheia povestea ei.

– Domnișoară Portland, vă acord cele două săptămâni. Dovediți că sunteți demnă să îmi învățați băieții, și postul vă aparține. O spusese ca pe o cerere din partea unui gentleman, rezonabilă și nonșalantă.

Ea nu îi mulțumi, dar lui nu îi scăpă expresia de ușurare din privirea ei.

– Băieți, ceai. Luați sabia! le porunci el.

Lark apucă mânerul, iar ceilalți se aliniară ca să care lama lungă. Deși el putea să o ridice cu ușurință, greutatea ei îi făcu pe băieți să se împiedice și să arate ca niște cioclii care își târau solemn picioarele sub povara lor.

Dav rămase cu străina frumoasă pe care o angajase fără să arunce măcar o privire pe recomandările ei, întrebându-se, fără nici o legătură cu cele întâmplate, unde avea să o culce.

Capitolul 3

Dinspre scări, se auzeau ciondănelile băieților în timp ce cărau sabia grea. Fiind mereu flămânzi, aveau să se îndrepte direct spre bucătărie, ca să o cicălească pe bătrâna bucătăreasă a lui Dav, doamna Wardlow, ca să le dea prăjituri sau plăcinte cu carne de vită. Domnișoara Portland îi vrăjise cu povestea ei cât putuse de mult.

O conduse într-o încăpere mică și sărăcăcioasă, aflată de partea cealaltă a scărilor, gândindu-se că ar fi fost potrivită pentru o profesoară. Dar își dădu seama numaidecât că nu o putea lăsa acolo. Încăperea era mohorâtă, dar strategic poziționată. El trecea deseori prin ea când voia să scape din casă. Fără îndoială, asta ar fi nedumerit-o.

Acum era singur cu ea, liber să o privească oricât poftea, fără să observe cineva sau să intre la bănuieli, liber să atingă, dacă voia.

O privi cum încerca să se calmeze. Albastrul ochilor ei, întunecat din pricina agitației de mai devreme, se lumină, fiind cuprins de ușurare. Firește, îl nedumeri acest lucru. Rochia ei ponosită și prea mare pentru ea sugera un buzunar gol și posibilitatea ca în curând să fie nevoită – sau să fi fost deja nevoită – să recurgă la cerșetorie, o decădere din rândul societății respectabile, ce i-ar fi fost fatală unei femei. Își trase pelerina veche trandafirie înapoi pe umeri și legă repede șnururile sub gât, de parcă ar fi vrut să se protejeze de privirea lui atentă. Dav știa când cineva încerca să se ascundă.

Nu avusese prea multe experiențe cu femeile. Trecutul lui îl împiedicase. Răpit la 13 ani și ținut captiv timp de doi ani, ratase perioada de curiozitate inocentă în privința femeilor. Eliberat la 15 ani, își formase trupa de ștrengari și se căznise să supraviețuiască. Fuseseră aproape nedespărțiți vreme de cinci ani, mai întâi pe străzile Londrei, apoi în casa mamei lui. Dar nu se călugărise. Nu avea nimic împotrivă să-și sporească experiența cu sexul feminin alături de această femeie care îi picase pe mână.

Își dădea seama că detaliile poveștii ei nu se legau. Atitudinea ei elegantă în haine care nu îi veneau deloc bine și capacitatea

ei de a născoci nu se potriveau cu postura ei regală și dorința disperată de a obține postul. Nu o credea o vânătoare de avere, dar nici nu ar fi putut spune ce era de fapt. Părea să dea dovadă de o încăpățânare născută doar din necesitate. Se implicase în povestea pe care o spusese. Era convins de asta, dar nu putea ghici cine erau căpcăunii ei. Privirea ei prudentă îi dădea de înțeles că știa o lume mult mai periculoasă decât orice sală de clasă.

Emma își împreună palmele, ca să își stăpânească un fior amețitor de ușurare. Avea timp. Cele două săptămâni i se păreau nesfârșite. Avea suficient timp ca să pregătească un plan de amploare, iar acum trebuia să se elibereze doar pe ea, nu și pe Tatty sau bebelușul. Dar îi era greu să se simtă triumfătoare când Daventry o privea mijit. Ochii lui o nedumereau: erau de un gri-argintiu rece, ca suprafața unui lac la răsărit, cu toate lucrurile ascunse pe fundul lui.

Când se uita în ei, nu îi putea ghici vârsta. Chipul îi era prea aspru ca să fie tânăr, purtarea era prea rece. Chipul lui părea mai degrabă o statuie a tinereții veșnice sculptată în piatră. Sprâncene drepte, ochi adânci, buze bine definite. Băieții, deși sfrijiți, aveau trăsături rotunjite de băiețandri. Dar chipul lui Daventry nu avea nimic blând, în afară de părul de culoarea spicelor de grâu ce îi încadra fața. Întrezări și fire mai închise la culoare sub cele bălaie, de aceeași nuanță ca sprâncenele și genele.

Rămase la prima impresie pe care o avusese despre el: semăna cu un înger războinic. Cămașa lui albă fără o mânecă îl făcea să arate ca un înger cu brațele dezgolite, care fusese jefuit. Privirea îi fu atrasă de mâna cu care ținea sabia – musculoasă, puternică și goală. De fiecare dată când privirea îi aluneca spre mușchii lui, îi veneau în minte îngerii care apărau porțile raiului și ale iadului. Când se uită în ochii lui, se gândi că nu exista nici un lucru pe lume pe care ochii aceia să nu-l fi văzut.

Emma nu era atât de naivă încât să nu își dea seama că ducele și Aubrey voiau să îl distrugă. Nu îi ceruseră în mod direct să îl ucidă, dar o aleseseră pe ea să îl urmărească deoarece o credeau vicleană și monstruoasă, o femeie capabilă de crimă. Era nevoită să mintă ca și când viața ei și a lui ar fi depins de asta, să îl mintă pe el, dar și pe ei. Avea nevoie de dibăcia unui țesător ca să reușească să țină toate țițele poveștii la locul lor. Să mintă în față era destul de ușor. Să mintă un înger i se păru periculos și nechibzuit.

– Aveți vreun cufăr, domnișoară Portland?

Emma clipi când auzi întrebarea inofensivă, dar necesară. Privirea lui argintie era detașată. Nu părea distras de persoana ei, așa cum era ea de-a lui. Într-adevăr, avea un cufăr. Aubrey poruncise să i se pregătească unul, așa cum pregătise și un trecut pentru ea, o poveste convenabilă la care să apeleze când era întrebată.

Încuviință din cap.

– La han.

Nu putu să își stăpânească un fior scurt. Dacă trimitea după cufăr, avea să-i dea de știre omului lui Aubrey, domnul Wallop, că planul lor funcționa.

– Vă e frig?

Clătină din cap, iar șnurul pelerinei se desfăcu. Materialul uzat îi alunecă de pe umeri, iar Daventry se întinse să i-l ridice. Apucă șnururile, iar ea își plecă privirea când îl simți aproape și îl văzu concentrându-se asupra șnururilor pelerinei. Îl percepu într-un mod diferit. Încheietura lui goală, puternică și masculină, acoperită de fire aurii, era chiar sub bărbia ei. El pur și simplu trase de șnururi. Gestul lui păru să-i îngrădească într-un spațiu intim. Emma se uită neputincioasă la încheietura lui înconjurată de o cută albă de piele, ca și cum o fată cususe acolo, neîndemânatică, un tiv.

Era la fel de aproape de ea, ba chiar mai aproape decât fusese oricare alt bărbat până atunci. Sub cămașa lui subțire, pieptul i se ridica și cobora în ritmul respirației. Trupul ei nu tresări, nici nu se retrase la apropierea lui. În schimb, se însufleți și fremătă, plin de viață. Îi privi cicatricea, care vorbea limpede despre durere, despre o perioadă în care fusese rănit sau neajutorat. Neajutorarea aceasta o ademeni mai aproape de el. Degetele ei apucară încheietura din proprie voință, plimbându-și degetul mare de-a lungul crestăturii albe.

El încremeni la atingerea ei, iar ea îi simți degetele calde pe claviculă, unde pulsul i se iuți. Emma învățase să stea nemișcată ca să evite lovituri indolente, dar acum stătea nemișcată ca să-l încurajeze, de parcă simpla atingere a degetelor lui ar fi trezit în pielea ei o foame după căldură.

Simți cum se apleacă spre el, așa cum poneii de pe câmpii se sprijină unii de alții ca să se încălzească. El își trase mâinile, iar ea se îndepărtă. Se aflau într-o cămăruță goală, ce mirosea a praf și a stătut. Daventry nu era neajutorat, ci foarte stăpân pe sine. Ea nu avea nici

un motiv să aibă încredere în el, iar el cu siguranță nu ar fi trebuit să se încreadă în ea. Ceva de genul: „E bine să ai încredere. Dar e și mai bine să nu ai încredere", ar fi spus Tatty.

Emma, care cunoștea privirea temnicerilor, cea care spunea „Pot să fac ce vreau cu tine", nu reușea să descifreze expresia lui Daventry. Îi privi gura. O gură putea spune multe, dar fu o greșeală să se uite la a lui. Se îmbujoră și se încălzi în timp ce îl privea. Cu siguranță, se putea citi sentimentul de dominare. La urma urmei, conacul îi aparținea. El era stăpân acolo, dar Emma nu observă nici un semn de cruzime, nici o amenințare cu pedeapsa. Poate doar un amuzament atotștiutor, de parcă ar fi înțeles-o mai bine decât se înțelegea ea pe sine.

Trase aer în piept, să se calmeze.

– Aș dori să discut despre condițiile angajării mele.

El ridică iarăși diabolic din sprânceană, ceea ce îl făcea să pară enervant de în vârstă față de ea.

– V-a cam luat valul, nu credeți, domnișoară Portland? Încă nu m-am uitat peste recomandările dumneavoastră.

– Le am chiar aici. Emma întinse mâna și îi dădu documentele. Trebuia să preia cumva frâiele conversației, să fie scurtă și la obiect, ca să nu fie atrasă în letargia aceea trupească pe care i-o stârnea apropierea lui.

El așteptă puțin, apoi luă documentele.

– Care dintre termenii angajării vi s-au părut discutabili?

– Orele petrecute în clasă, intențiile dumneavoastră în ce îi privește pe băieți, când și unde îmi pot pregăti lecțiile și zilele mele libere.

– Zile libere? Înainte să începeți măcar?

– Aș dori o după-amiază liberă la două zile, ca să mă duc până în sat.

– O să vă ducă cineva, zise el, strângând din buze.

– Trebuie să merg pe jos. Pentru sănătatea mea.

Auzi minciuna din propria voce și speră din toată inima ca el să nu o perceapă. O dată la două zile, trebuia să îi raporteze lui Wallop, omul lui Aubrey. Adevărații ei angajatori aveau să își primească informațiile.

Apropierea dintre ei de mai devreme dispăru. Emma îl simți cum se retrage, redevenind un tânăr împietrit și de neatins.

– Trageți de cordonul clopoțelului. Indiferent, îi făcu semn să plece. O să vină cineva să vă conducă jos. Menajera mea, doamna Creevey, o să vă găsească o slujnică.

Emma se simți dată la o parte, ca și cum clipa de apropiere dintre ei nu existase niciodată. Nu ar fi trebuit să îi pese. Nu ar fi ajutat-o cu nimic să îi descopere durerea din trecut, să afle ce anume îi lăsase cicatricea aceea.

– Luați cina cu mine și cu băieții și o să mai discutăm despre condițiile de angajare, după ce o să mă uit peste documente.

Făcu o plecăciune scurtă, trecu pe lângă ea și dispăru printr-o ușă îngustă.

Pe deasupra umărului lui, Emma zări o bucată de cer, apoi ușa se închise, și un suflu rece se învolbură în jurul ei. Își duse mâna la piept, ca să încetinească bătăile nestatornice ale inimii. Se afla într-o încăpere simplă, undeva la etaj. Angajatorul ei tocmai ieșise pe o ușă ce ducea spre cer.

Dav străbătu cu pași mari plăcile gri ale acoperișului conacului, lăsând ca vântul de martie să-i alunge dorința nechibzuită care îl cuprinsese în prezența fetei. Cel mai jos nivel al acoperișului mare se întindea peste partea din față a conacului, între cele două aripi mari ale clădirii. Familia lui era îngrijorată pentru că hoinărea pe acoperiș, dar pasul îi era iute și sigur printre coșurile de fum și turnulețe. Acoperișul vast, care se întindea pe aproape o jumătate de hectar, îi aparținea. Ar fi pus rămășag pe conac că bunicul lui nu călcase niciodată pe acoperiș. Când venise prima dată la conac și văzuse acoperișul, simțise, surprins, cum i se relaxează membrele, deși nici măcar nu își dăduse seama că fusese încordat. Întinderea aceea vastă fără pereți era, din punctul lui de vedere, caracteristica salvatoare a conacului. Doar el și băieții urcau acolo.

De fapt, își pierduse echilibrul când o angajase pe Emma Portland. Acționase doar din impuls, dintr-o dorință surprinzătoare de a o avea pe fată în patul lui. Când îi atinsese materialul uzat al pelerinei, își închipuise cum ar fi fost să atingă pielea fină a sânilor de sub material cu o însuflețire care îl șocase, o dorință ce destrămase pe loc efortul îndelung al familiei lui de a-l aduce înapoi de pe străzi. Era singură pe lume, neprotejată. Nimerise în paza lui. Știa

că un gentleman ar fi considerat o asemenea femeie de neatins, dar el fusese deplasat de la bun început.

Ciudat era că, în același timp, această dorință nebunească le-ar fi fost pe plac și fraților lui. Se temeau că era prea vătămat ca să mai dorească o femeie, în pofida eforturilor lor atente de a-i retrezi apetitul carnal și a unei seri memorabile pe care i-o aranjaseră cu o prostituată. Ei bine, le putea spune că reușiseră. O voia pe noua profesoară în patul lui.

Trebuise să o atingă și apoi fusese nevoit să plece de lângă ea, înainte să devină și mai nechibzuit. Îl tulburase când îi atinsese cicatricea de pe încheietură, de parcă l-ar fi cunoscut instinctual pe el, cel adevărat. Manșetele și hainele îi ascundeau destul de ușor trecutul în prezența celor mai mulți oameni. Dar în acea zi, întrucât băieții fuseseră neastâmpărați fără lecțiile lor obișnuite, cedase și se jucaseră de-a pirații, un joc care semăna mai mult cu viața pe care o duseseră pe străzi decât cu cea pentru care îi instruia. Preț de o oră, uitase de Daventry și redevenise Băiatul, liderul lor, așa cum fusese în Londra, în anii aceia în care nu avusese un nume.

În fața Emmei Portland, nu mai știuse cine era. Acționase după obiceiul lui de pe stradă de a profita de o oportunitate în clipa în care se ivea. Mai întâi iei, apoi te gândești. Și totuși, faptul că o angajase însemna că avea să fie despărțit de băieți, că urma să fie nu liderul lor, ci mai degrabă tutorele, cel care avea puterea de a le modela viețile. Așa trebuia să fie. Era încă un pas pe care îl făcea pentru a deveni Daventry, moștenitorul bunicului său, nu Kit Jones, băiatul care fusese cândva, fiul celei mai cunoscute curtezane din Londra.

Se opri la jumătatea acoperișului și alunecă pe panta acestuia până la balustrada joasă. Vântul sufla cu putere, alungând ultimii nori ai furtunii care tocmai trecuse. Îi dădu părul peste față, iar cămașa desfăcută îi flutura ca pânza unei corăbii.

Familia lui avea să afle repede că o angajase pe fată. Fiecare măsură de precauție din ultimii patru ani, de când se reunise cu mama și cu frații lui, fusese menită să îl protejeze de răutatea bunicului. Toți cei care îi slujeau erau deopotrivă gărzi și servitori.

Bătrânul duce, care după ce îi descoperise existența poruncise să fie răpit, continua să îi amenințe pe mama lui Dav și pe frații lui mai mari. Wenlocke părea să știe fiecare mișcare a afacerii lui Xander și a carierei lui Will și le punea constant bețe în roate. Fie că Xander

și partenerii lui încercau să obțină brevete și documente ca să aducă iluminatul cu gaz pe mai multe străzi și orașe din Anglia, fie că Will se căznea să creeze o forță polițienească modernă pentru Londra, ducele de Wenlocke intervenea.

Familia ridicase ziduri de apărare în toate relațiile lor cu lumea. Angajarea Emmei Portland încălca regula principală a supraviețuirii: nu lăsa nici un străin să se apropie de tine! Râse de el însuși. Era întocmai schimbarea de care avea nevoie în viața lui protejată.

Cu toții se așteptau ca bătrânul duce să moară, dar acesta continua să trăiască, posibil alimentat doar de ură, iar câtă vreme trăia, era o amenințare pentru ei toți. Pretindeau că nu le păsa. Cumnatele lui Dav glumeau pe seama lacheilor puternici care le însoțeau pretutindeni. Frații lui îl asigurau că toată familia era implicată în bătălie. Dar Dav avea să schimbe acest lucru. De când câștigase în instanță și se mutase în acea casă, plănuise cum să se elibereze, pe sine și pe ei din prinsoarea bătrânului.

Xander, fratele lui mai mare, îi dăduse sabia de lemn și îi spusese să aștepte. Xan ceruse ca sabia să fie făcută cu mâner din fier, ca Dav să-și întărească brațele. La început, abia fusese în stare să o ridice mai sus de talie sau să o mânuiască cu iuțeală. Acum i se părea la fel de ușoară ca o sabie de șipcă. Palmele îi erau bătătorite și prinsoarea puternică, dar, când vorbise cu domnișoara Portland, i se păruse brusc o jucărie de copii, nu o armă de bărbat. Se descotorosise iute de ea, dându-le-o băieților.

Își atinsese scopul. Acum voia să scape de ea, de precauțiile familiei lui. Indiferent ce credeau ei, era gata să își înfrunte bunicul. A doua zi, Henry Norwood, vechiul lui avocat, care condusese bătălia împotriva lui Wenlocke în curțile de judecată, avea să îi aducă o listă cu tot ce făcuse bunicul împotriva lui. Iar Dav avea să plănuiască cum să îl înfrângă.

Traversă acoperișul spre partea de sud. Pupilii lui aveau nevoie de o profesoară. El angajase una. Acționase de unul singur și avea să suporte consecințele.

Avea să scape de influența Emmei Portland. Data viitoare când urma să o vadă, intenționa să fie înarmat cu maniere demne de un gentleman, civilizate. Avea să-i verifice recomandările. Îi acordase cele două săptămâni pe care și le dorise. După aceea, urma să plece din casa și din mintea lui.

Capitolul 4

Emma numără cinci minute până să deschidă ușa pe unde dispăruse Daventry, de parcă ar fi fost într-adevăr un înger războinic care se putea înălța. Apucă mânerul și îl roti încet, până ce simți că se declanșează mecanismul. Încă o rotație, și ușa se deschise cu un păcănit aproape surd. Avea să mai exerseze. Trebuia să se priceapă la perfecție să deschidă ușile dacă avea de gând să evadeze. Între timp, o iscoadă trebuia să spioneze. Tatty spunea că, dacă vrei ouă la micul dejun, trebuie să înduri cotcodăcitul găinilor. Cel puțin până când venea armata franceză și le mânca pe toate.

Nici urmă de Daventry, ci doar un acoperiș din plăci de ardezie gri, bătut de vânt de-a lungul părții frontale a conacului. Măcar nu păsise pur și simplu pe un nor. Acoperișul avea mai multe niveluri. Chiar în fața ei, o porțiune îngustă de circa un metru lățime se întindea de-a lungul unui perete superior. În dreapta, plăcile formau o pantă abruptă către o balustradă joasă. Deasupra peretelui superior se afla alt acoperiș cu turnuri și cupole de cupru înverzite de-a lungul timpului și hornuri late și înalte, fiecare dintre ele având în partea de sus câte un coș de fum rotund, semănând cu niște piese de șah pentru un uriaș. Vântul bătea tare, împrăștiind fumul ce ieșea pe hornuri și fluturându-i fustele în jurul picioarelor, așa că se prinse de tocul ușii.

Se simți ametită când privi spațiul aerisit, neîmprejmuit doar de cer și de vânt. Era o ușă pe partea opusă aripii de sud a conacului, dar nu văzu nici o altă cale de a urca sau de a coborî. Se părea că Daventry plutise pur și simplu prin văzduh, așa cum alții s-ar fi plimbat printr-un salon. Dar nu era un gentleman oarecare. O tulbura cu sabia și cicatricele lui, cu inteligența lui fulgerătoare și privirea cunoscătoare.

Se cutremură și se întoarse în cameră. Trebuia să considere conacul Daventry o închisoare ca oricare alta. Țelul ei era să evadeze.

Știa ce avea de făcut. Se așeză pe un scaun de lemn în camera sărac mobilată și trase cu unghia un fir de ață din tivul rochiei albastre pe care o purta pe deasupra. După ce trase un fir destul de lung, îl rupse și îl legă în jurul mânerului unei uși. Ea și Tatty învățaseră astfel de trucuri ca să-și însemne drumul prin închisoare. Pe măsură ce straiele li se uzaseră, deveniseră tot mai istețe și mai îndrăznețe și folosiseră culori și noduri diferite ca să își marcheze calea pe care aveau să evadeze.

Emma folosi nodul pentru a însemna o ușă ce nu ducea nicăieri. Castello di Malgrate avusese zeci de astfel de uși care fuseseră zidite după ce acesta fusese transformat în închisoare. Lumina nu putea pătrunde prin pereți, ci doar prin curtea mare din centru, unde călăul își făcea treaba.

După ce avea să își numere pașii și să însemne ușile din conacul Daventry, intenționa să evadeze în toiul nopții.

Răsuci ața și o legă, apoi sună din clopoțel. Domnul Creevey, cel care o condusese în capelă, își făcu apariția și o conduse în jos pe scara din piatră amețitoare, cu balustradă din lemn vechi și închis la culoare, ce șerpuia înspre vestibulul de la intrare. Emma numără câte șaisprezece trepte la fiecare cotitură.

Așteptă unde o lăsă domnul Creevey, gândindu-se la cât de mult avea de muncit. Deasupra și în jurul ei, gospodăria vastă părea amenințătoare, un mare labirint pentru un șoricel prins în capcană, cum era ea.

În sfârșit, își făcură apariția menajera și o servitoare. Menajera, doamna Creevey, era o femeie înaltă, cu părul de un roșu aprins, ce îi ieșea de sub boneta albă, și cu ochi căprui vigilenți. Bustul ei generos de-abia era ținut de corsajul rochiei de culoarea mușchiului. O duzină de chei îi zdrăngăneau în dreptul taliei. Alături de ea era fiica ei, o fată puțin mai tânără decât Emma, cu o față lată și plină de pistrui, ochi căprui proeminenți și cârlionți castanii-roșcați pe sub bonetă. Moștenise bustul mamei, dar nu și frumusețea acesteia.

Doamna Creevey o măsură pe Emma din cap până în picioare. Se încruntă așa de tare, încât sprâncenele i se uniră și formară un unghi ascuțit.

– Domnișoară, Daventry are obiceiuri mai neobișnuite pentru un om cu statutul lui. Nu e treaba mea să le schimb, dar eu conduc o gospodărie obișnuită. Puteți fi sigură de asta. O să aveți lenjerie curată, mâncare caldă și focul pregătit așa cum se cuvine. Ruth o să vă ducă în camera dumneavoastră. Se întoarse spre fiica ei și adăugă: Să ai grijă ce vorbești, Ruth! Apoi plecă.

Fata făcu o reverență în fața Emmei.

– Cufărul dumneavoastră a ajuns, domnișoară. Excelența Sa a spus că o să stați în camera albastră.

Ruth o conduse pe Emma înapoi pe scări, la etajul de sub cel la care se afla sala de clasă, și deschise ușa spre o cameră precum cele în care Emma nu mai intrase din copilărie, o încăpere demnă de o prințesă. Pereți albaștri ca cerul senin se înălțau spre un tavan alb și înalt. Patul mare, cu o cuvertură albă simplă, avea un baldachin din creton cu un model de crizanteme sălbatice de un roșu aprins. Lemnul alb avea margini poleite cu aur, iar pe covorul întins, panglici aurii se împleteau pe un câmp de culoare crem. Emma clipi din pricina luminii ce pătrundea pe ferestrele înalte.

Nu semăna deloc cu camera modestă din aripa servitorilor pe care i-o dăduse ducesa la Wenlocke. Nu era de mirare că doamna Creevey se încruntase așa la ea. Camera elegantă era mult peste pretențiile ei de profesoară temporară a unui grup de băieți necizelați. Dar probabil că o astfel de cameră era o nimica toată pentru un bărbat bogat și excentric. Ce-i păsa lui unde dormea profesoara pupililor lui, când casa lui splendidă avea zeci de încăperi? Locuia în ea împreună cu servitorii și cu băieții aceia pierduți. Emma îi cunoștea. Erau hoții de fructe și cerșetorii din porturi din copilăria ei, care se băteau și se ciondăneau pe câteva mone-de aruncate din trăsuri aflate în trecere. În copilărie, nu îi invidiase niciodată, până când ei rămăseseră liberi, în timp ce ea și Tatty fuseseră întemnițate.

Nu știa însă cum ajunseseră asemenea băieți să locuiască în casa aceea ca un palat. Se întrebă dacă nu cumva ei și stăpânul lor se aflau sub vreun fel de vrajă și se gândi că Tatty ar fi râs de o astfel de idee. „Banii nu au nimic magic", ar fi zis ea. Emma avea să îi învețe, dar intenționa să păstreze distanța. Nu avea să-i

îndrăgească, așa cum începuse să-i iubească pe copiii drăgălași de la școala ducesei.

– Ruth, există cumva o cameră a unei guvernante?

– Era, domnișoară, o cămăruță sus, lângă sala de clasă, dar cu șapte băieți, toate dormitoarele de sus sunt pline. Mai e camera bătrânului Hodge, fostul profesor, dar e în cealaltă aripă, lângă bibliotecă. Ați fi foarte singură în partea aceea a casei. Nu prea merge nimeni acolo, în afară de Daventry și de membrii familiei când vin în vizită. Mama crede... Dar e mai bine să nu spun ce crede mama.

Un bărbat solid, cu frunte înaltă și umeri lați cât o trăsură, îi aduse cufărul. Emma încremeni. Camera de poveste avea propriul căpcăun. Bărbatul avea mâinile cât capul ei. Ruth nu păru speriată, ci îi spuse să așeze cufărul în garderobă, de parcă ar fi fost o nimica toată să dai ordine unui uriaș.

– Nu trebuie să vă fie frică de Adam Digweed, domnișoară, o asigură Ruth. Nu o să vă facă rău. Doar îl protejează pe Daventry.

– Îl protejează?

Deci Daventry știa de amenințarea la adresa lui. Nu se îndoia câtuși de puțin că Adam Digweed ar fi spulberat mai întâi pe orice adversar și abia după aceea i-ar fi interogat cadavrul.

– Cu siguranță, ați auzit povestea, domnișoară. A apărut în ziare luni la rând. Mamei nu i-a plăcut, dar tata a păstrat ziarele ca să ne citească tuturor duminica, la cină, ce a făcut tribunalul din Chancery, cum Daventry a ajuns să fie lord aici după ani întregi în care a fost pierdut prin Londra și cum propriul lui bunic îl urăște de moarte.

– Mai ai cumva ziarele, Ruth? Aș vrea să citesc povestea. Spera ca fata să nu observe că rugămintea ei ridica o problemă evidentă: dacă ar fi fost cine pretindea că era, ar fi știut despre scandalul ce apăruse în toate ziarele din Londra.

– Să-mi fie cu iertare, domnișoară, dar mama le-a pus pe foc cu prima ocazie.

– Dar tu ai putea să îmi spui povestea.

Ruth dădu să zică ceva. Era vorbăreață. Părea încrezătoare și deschisă, dar închise gura.

– Mama mi-ar tăia capul dacă aș începe să țin discursuri ca în parlament. Acum, domnișoară, o să vă instalăm și o să vă pregătim pentru cină într-o clipită dacă îmi dați cheia cufărului.

Emma scoase cheița din săculeț și i-o dădu lui Ruth, care deschise iute cufărul, apoi încremeni și se întoarse spre Emma.

– Nu vă fie cu supărare, domnișoară, dar e cufărul care trebuie?

Emma privi în direcția în care se uita Ruth și se holbară împreună la o rochie aurie de mătase cu un corsaj ca o sfoară împletită în nuanțe albăstrii și aurii, care nu ar fi acoperit niciodată sânii Emmei. Era o rochie imorală, specială pentru seducție, ușoară și fluidă, făcută să foșnească și să se lipească. Când avea 17 ani, Tatty îi spusese Emmei – pe vremea aceea în vârstă de 14 ani – totul despre seducție. Seducția, zicea Tatty, era arta de a-i îngenunchea pe bărbați, iar femeile trebuiau să o practice numai pe cei pe care îi iubeau la nebunie.

Emma protestase, spunând că nu erau bărbați pe care să îi seducă, doar gărzile și Leo. Voise să știe atunci cum ar fi putut o femeie să învețe o asemenea artă fără nici un bărbat. Tatty râsese și îi făgăduise că primul lucru pe care urma să îl facă după ce aveau să fie libere era să îi găsească Emmei bărbatul potrivit pe care să exerseze. Emma se gândi la felul în care inima îi bătuse nebunește când Daventry o atinsese și la impulsul de a pune mâna pe cicatricea de pe încheietura lui. Se părea că inima ei o luase razna. Daventry nu avea cum să fie bărbatul potrivit. Să amestece spionajul cu seducția ar fi fost ca și cum ar fi pregătit masa și ar fi invitat ghinionul să ocupe locul de onoare.

– Dar aveți cele mai frumoase rochii, domnișoară, spuse Ruth.

Emma își cercetă din nou cufărul. Poate că și ea ar fi crezut că era cufărul greșit, că avusese loc o încurcătură la han și îi trimiseseră hainele unei doamne la modă și cu mult timp liber, dar era, într-adevăr, cufărul pe care își proptise Wallop mâna în timp ce o avertizase: „Acum joci după cum îți zice Josiah Wallop, fătuco, sau o să atârni în streang".

– Angajatoarea de dinainte mi-a dat rochiile ei vechi.

– Dumnezeule, domnișoară, trebuie să fi fost bogată ca o regină! O s-o agăț pe asta în dulap.

– Mulțumesc.

Emma o lăsă pe Ruth să despacheteze, iar ea încercă din răsputeri să își dea seama ce avusese de gând Aubrey când îi pusese rochiile acelea în cufăr. Omul acela nu făcea nimic neintenționat sau cu nepăsare, dar rochia scumpă nu se potrivea deloc cu povestea pe care o născocise pentru ea. Cele câteva rochii pe care le primise de la ducesă erau simple, de muselină sau din lână subțire, modeste și cu decolteu înalt. Reușise să ia doar două cu ea, deși se potriveau cu viața pe care Aubrey o așternuse pe hârtie pentru ea. Hârtiile acelea spuneau că era fiica unui vicar care avusese parte de o viață grea după moartea tatălui. Aubrey se amuzase să creeze un astfel de istoric pentru o criminală. O pusese să studieze documentele false în trăsură.

O auzea pe Ruth oftând admirativ pe măsură ce agăța hainele în dulap. Rochiile scumpe nu aveau nici o noimă. Ar fi trebuit să fie fiica unui vicar care nu ar fi deținut niciodată astfel de haine. Un spion trebuia să fie invizibil.

Se uită pe fereastră. Nori albi se adunau unii peste alții pe cerul senin. Dincolo de un șir de copaci sumbri și întunecoși, priveliștea se întindea mult spre nord, spre niște dealuri violete îndepărtate. Peisajul englezesc necunoscut urca și cobora într-o întindere rurală, la fel de diferită de cea de acasă precum deșertul. Nu erau nici măslini argintii, nici șiruri de chiparoși înalți și subțiri, nici crânguri de portocali. Nu erau munți, doar câmpii și păduri în nuanțe cafenii și ciocolatii, cu petice de un verde proaspăt prin tufișuri și șanțuri. Îi era dor de auriul cald și verdele-închis din țara ei natală și de peisajul aparte, cu munți spre est și nord și marea spre sud și vest. Anglia părea o pătură maro și gri, cu sute de văi și cotituri și fără cărări drepte. Ea și Tatty se rătăciseră de zeci de ori până să ajungă în Reading pentru a se întâlni cu iscoada.

Emma își atinse buzunarul, pipăind mica medalie pe care o ținea acolo, pentru noroc. Poate că peste două săptămâni pădurile acelea aveau să înverzească odată cu venirea primăverii, dar nici atunci nu i-ar fi oferit ascunzișul de frunze de care avea nevoie. Poate că avea mai mult noroc de cealaltă parte a casei.

Tatty spunea mereu că aveau nevoie doar de noroc ca să evadeze, dar Emma știa că norocul nu folosea la nimic fără un plan bun. Iar un plan bun îmbina răbdarea cu oportunitatea și distragerea

atenției. Cu combinația potrivită, o femeie putea evada. Fără ea, ajungea carne pentru ciori.

– Îmi cer scuze, domnișoară, dar ce ați vrea să purtați la cină?

Emma se duse lângă Ruth. Servitoarea umpluse dulapul și închisese cufărul. Nimic nu părea potrivit pentru o funcționară invitată să cineze cu angajatorul ei. Rochiile din mătase viu colorate aveau corsaje decoltate, mâneci complicate și fuste umflate, care porneau din talii înguste. Pantofii erau și mai eleganți și de două ori mai nefolositori. Alegerile lui Aubrey o descurajară: pantofi eleganți asortați cu rochii de mătase. Nu era o ținută în care ar fi putut evada.

Se întoarse către Ruth.

– Presupun că trebuie să o port pe asta.

Ruth își puse mâinile în șold și o măsură pe Emma din cap până în picioare. Se întoarse hotărâtă spre dulap și scoase o rochie de muselină de India de culoarea macului, cu imprimeu de crenguțe aurii. Mânecile scurte și pline ale rochiei aveau să-i lase brațele dezgolite, iar corsajul era șocant de decoltat, dar măcar nu avea să se lipească în mod vulgar de ea, precum cea aurie.

Ruth privi rochia aprobator.

– Dacă îi punem niște dantelă la corsaj și un șal pe umeri, nu o să mai fie așa de...

– Decoltată?

– Da, domnișoară. Dacă îmi permiteți, o să vă aranjez eu cum trebuie.

– Dacă-mi spui povestea lui Daventry. Știu că mori de nerăbdare să mi-o zici.

Ruth rânji.

– Of, domnișoară, cu siguranță o s-o faceți pe mama să se mânie pe mine.

– E foarte strictă cu tine, Ruth?

– Nu la fel de strictă cum e cu surorile mele, Violet și Hyacinth. Mama mi-a pus numele Ruth[1] cu gândul că două fete răutăcioase și necugetate sunt de ajuns într-o familie. A spus că, deși sunt simplă și mai puțin frumoasă decât surorile mele, mă pricep la lucruri femeiești.

[1] În traducere din engleză, Ruth înseamnă compasiune. (n.red.)

– Sunt recunoscătoare că te am, Ruth.

Emma o lăsă apoi să o ajute să-și dea jos rochia uzată și să o îmbrace pe cea de muselină de culoarea macului. Ruth o îndemnă pe Emma să se așeze pe o băncuță tapițată și începu să îi perie părul, aranjându-i buclele cu mișcări iuți și dibace într-un coc lejer la ceafă. Se părea că lucrul cu mâinile îi slobozi limba.

– Daventry nu ne lasă să-l numim *lord,* dar până la urmă asta e, un marchiz. Mama lui e foarte frumoasă, domnișoara Sophie Rhys-Jones. Mama zice că trebuie să o tratăm cu respect, dar are un trecut scandalos. Când tatăl lui Daventry s-a îndrăgostit de ea, a trebuit să o ia de nevastă în secret. Apoi a plecat în India și a murit. Așa că Daventry a crescut în Londra, nu aici. Nu și-a cunoscut tatăl. Se zice că nici măcar nu a știut că părinții lui s-au căsătorit. A crezut că are o origine umilă.

– Mama lui nu i-a spus adevărul?

Ruth se opri din periat și clătină din cap.

– Se zice că nu a putut să-i spună, domnișoară, din pricina bunicului său, ducele. E un diavol bătrân, rece și puternic. A fost complet împotriva mamei lui Daventry, așa că ea a ținut căsătoria secretă vreme de aproape treisprezece ani, chiar și când a rămas văduvă. Ea și tatăl lui Daventry au venit aici în noaptea nunții. Pe atunci, mama lucra aici, proaspăt măritată și ea. Zice că nu a văzut nicicând un soț și o soție mai fericiți.

Emma încuviință din cap. Probabil pentru că fusese tânără, deoarece doamna Creevey nu părea genul de femeie care să remarce fericirea unei tinere perechi de îndrăgostiți.

Ruth îi aranjă câteva bucle pe lângă ureche.

– Mulți ani mai târziu, secretul a ieșit la iveală. Cineva i-a spus bătrânului duce că are un nepot. Și Daventry al nostru a fost înșfăcat chiar de pe străzile Londrei.

Emma știa de ce. Auzise tonul de gheață și plin de dispreț cu care ducele afirmase că Daventry era un „pui de târfă". Totuși, simți nevoia să întrebe.

– Înșfăcat?

– Era doar un băiat. S-a petrecut în timpul unui meci de box cu campionul, bătrânul Tom Cribb. Au venit sute de gentlemeni, iar

Daventry al nostru era și el acolo, cu fratele lui mai mare. Încă de pe atunci voia să se facă boxer.

– Boxer?

– Un boxer e un luptător, domnișoară, care se pricepe să dea cu pumnul, știți? Toți gentlemenii sunt înnebuniți după box.

Emma se întrebă dacă se alesese cu cicatrice de la lupte. Dar nu putea să afle fără să dezvăluie că ea și angajatorul ei avuseseră parte de un moment intim.

– Continuă, Ruth.

– Daventry era în drum spre casă cu fratele lui mai mare, Sir Alexander, când niște ticăloși l-au atacat chiar pe rege în trăsura aia veche și galbenă a lui, iar când fratele lui Daventry s-a luptat cu ei, el a dispărut. A fost luat chiar de pe străzi. Familia l-a căutat ani întregi.

– Și unde l-au găsit?

– Trăind pe cele mai groaznice străzi, cu ceata lui.

Emma încercă să priceapă. Mai întâi fusese luat, apoi eliberat și trăise pe străzi, dar nu se întorsese la familia lui.

– La fel ca băieții pe care trebuie să îi învăț? Sunt toți orfani?

Ruth încuviință din cap.

– Sau ar putea să fie, căci nimeni nu le știe numele adevărate. Daventry a căutat prin registrele tuturor bisericilor și azilurile de săraci, să vadă dacă le poate găsi părinții.

– Cum i-a găsit pe băieți?

– I-a adunat de pe străzi.

– Dar mănâncă împreună cu ei?

– În cele mai multe seri, domnișoară. Îi învață să fie gentlemeni, ca el.

– Ce s-a întâmplat cu omul care l-a luat?

– A murit, domnișoară, de apoplexie, pur și simplu. Așa a scăpat Daventry.

Când auzi că *scăpase*, un alt gând, mult mai întunecat, îi veni în minte în legătură cu cicatricele lui. Cel care îl luase nu îl ucisese, ci îl ținuse prizonier. Se înfioră, iar Ruth se duse degrabă să caute un șal ca să i-l pună pe umeri.

Îi ceruse să îi spună povestea doar ca să afle cum stăteau lucrurile, dar unele amănunte, odată știute, nu mai puteau fi uitate; deveneau încrețituri albe pe pielea netedă a memoriei.

– Și câți ani avea când l-a găsit familia lui?

Ruth îi puse pe umeri un șal în nuanțe aurii și albăstrii șterse.

– Păi, acum are 20 de ani, deci trebuie să fi avut vreo 16. S-a întors la familie, iar mama lui a spus adevărul despre căsătoria cu marchizul, așa că au mers la judecată, ca Daventry să primească titlul ce i se cuvenea.

– Atunci l-a acceptat bunicul lui?

– Oh, nu! Bătrânul diavol s-a luptat încontinuu. A scris în ziare lucruri îngrozitoare despre Daventry și mama lui, biata doamnă. Îi urăște de moarte pentru că... Ei bine, pentru că biata femeie nu era respectabilă. Au umblat ani la rând pe la judecători, până când bătrânul duce a pierdut și i-au dat lui Daventry casa asta, care a fost a tatălui său.

– Și când s-a întâmplat asta, Ruth?

– În noiembrie, anul trecut. Toți oamenii tatălui care au lucrat înainte aici au fost chemați înapoi. Unii au venit, cum e mama mea, dar cei mai mulți erau prea bătrâni sau speriați.

– Ție ți-e frică de bătrânul duce?

– Nu prea mă gândesc la el, domnișoară. E prea bătrân, e departe și cel mai probabil nu își bate capul cu cei ca mine. Ruth se dădu un pas în spate. Ia uitați-vă la dumneavoastră: frumoasă ca o prințesă!

Emma tresări când o auzi. Nu se mai privise în oglindă de multă vreme și nimeni nu îi mai aranjase părul, decât când ea și Tatty se vopsiseră.

Chipul din oglindă nu părea a fi al ei, ci al unei creaturi surprinzător de pline de viață, aproape o femeie. Se uită din nou, studiindu-și cu atenție trăsăturile: ochii albaștri, nasul drept, nici în vânt, nici încovoiat, gura mică și îngustă, bărbia cu adâncitură. Poate că toți prizonierii eliberați treceau printr-un astfel de moment de recunoaștere de sine când se zăreau în oglindă.

Dacă o persoană se privea în oglindă în fiecare zi, de-a lungul anilor, abia observa cum i se schimba chipul. Poate că Emma observa asta doar pentru că era șocată de rochia din muselină în nuanțe roșii ca macul și aurii ca apusul. Rochia, pantofii și șalul erau minciuni, dar măcar părul ei era adevărat, cu onduleurile nesfârșite ca o mare neliniștită. Dacă Daventry s-ar fi uitat cu atenție la ea, ar fi știut că nu era femeia care pretindea a fi.

Când văzu că nu se mișcă, Ruth o încurajă puțin.

– E un conac mare și vechi, domnișoară, dar o să vă obișnuiți iute cu el. Sunt scări în capetele fiecărei aripi și câte o galerie lungă la parter și la primul etaj, care duc de la nord la sud. Sunt lachei peste tot și cu siguranță o să vă ajute careva.

Capitolul 5

Sala de mese a conacului Daventry ocupa partea de sud-vest a parterului. Ferestrele, de la lambriu până la tavan, erau orientate spre peluza cu copaci răsfirați, care se întindea până la pârâul albastru ce curgea lin și podul arcuit peste care trecuse Emma.

Daventry stătea în capul unei mese lungi și pline cu tacâmuri de argint și veselă ce luceau în lumina lumânărilor.

Oricine ar fi fost, înger războinic sau băiat pierdut, era de nerecunoscut în noua lui ținută de gazdă politicoasă. O panglică neagră îi strângea la ceafă părul mult prea lung, ondulat, ca grâul înnegrit de vânt, care mai devreme îi încadrase chipul. Lână neagră de calitate, pânza albă și mătasea în nuanțe subtile de gri și auriu, ca ochii și părul lui, îi ascundeau membrele și cicatricele. Nu i-ar fi ghicit vârsta nici de data aceasta, în pofida poveștii pe care i-o spusese Ruth. Deși nu putea fi mai în vârstă ca ea, toți cei din încăpere se mișcau la comanda lui. Își potoli tovarășii tineri dintr-o singură privire gri, oricât de sălbatici i-ar fi crezut Emma. Atenți la fiecare expresie a lui, erau ca statuile în spatele scaunelor din piele verzi, în timp ce servitorii aranjau mâncarea pe o măsuță din lateral. La fel ca el, erau îmbrăcați ca niște gentlemeni, cu sacouri, cămăși și lavaliere.

Daventry o privi în ochi, amintindu-i din nou că era un bărbat care se pricepea să își ascundă adevărata fire. Povestea lui, pe care o aflase de la Ruth, se întrezărea precum rămășițele unei epave în ochii lui ca un lac. Hainele elegante nu îi puteau ascunde înălțimea, lățimea umerilor și privirea aceea pătrunzătoare care îl făcea să arate formidabil. Iar propria deghizare în rochii împrumutate, cu documente false și născociri i se păru nepotrivită.

Adam Digweed, o siluetă masivă, ca o umbră ascunsă în colț, în spatele lui Daventry, părea să contrasteze vădit cu coloanele luxoase și tencuiala bogat decorată.

Emma se întoarse spre băieți. O separau de Daventry și de Adam Digweed, care pândea amenințător. Băieții mai mari stăteau

de o parte a mesei, iar cei mai mici și Emma, în cealaltă. Băieții îi aruncau priviri deopotrivă curioase și ostile. După ce Daventry încuviință din cap, se așezară, și doi lachei începură să servească masa.

Unul dintre ei îi așeză în față un bol cu supă cremoasă garnisită cu bucățele verzi. Îi venea să își treacă degetele peste marginea netedă a bolului de porțelan. Lingura ei argintie sclipea ușor în lumina lumânării. Dar se opri brusc când aburii bogați ai supei îi ajunseră la nări. Nu mai vedea sala de mese elegantă în care se afla. Fu năpădită de amintirea altei perioade și unui alt loc și nu reuși să ridice lingura. Simți miros de închisoare, de pește și de sare, dar și duhoarea mării, și auzi zgomotul neîncetat al valurilor spărgându-se de stânci.

– Este eglefin, domnișoară.

O privire cu toții. Se chinui să își ridice lingura și zâmbi politicos. Băieții își ridicară la rândul lor lingurile, așteptând ca ea să înceapă. Se forță să bage lingura în castron, dar nu reuși. Mirosul de pește o sufoca.

Își întoarseră cu toții capul spre Daventry. Acesta încuviință din cap și începură să mănânce.

– Nu vă place supa de pește, domnișoară Portland? întrebă gazda ei.

Îi făcu semn din cap unui lacheu, care îi luă castronul din față. La Wenlocke, în aripa servitorilor, nimeni nu-i observase gusturile ciudate.

Își ridică privirea, simțind că Daventry o cerceta cu atenție, în pofida tonului blând pe care rostise întrebarea. Ea ar fi trebuit să observe ce mânca el, nu invers.

– Nu prea, Lo... Daventry.

Unul dintre băieți vorbi:

– O mănânc eu, domnișoară, dacă nu o vreți. Eu sunt Finch. Doamna Wardlow nu ne lasă să-i irosim mâncarea.

Și-l amintea. Era de departe cel mai slab dintre băieți. Avea o privire îngrijorată și își ținea o mână la gură în timp ce vorbea.

– Sper că nu am ofensat-o pe doamna Wardlow.

– Poate că vă place mai mult heringul prăjit decât supa, domnișoară. Cel mai bun pește e heringul, zise Robin, băiețelul îmbujorat, cu părul ca niște paie încrețite, care îi pusese primul întrebări.

– Nu, mulțumesc, Robin.

Cel mai mare dintre băieți interveni:

– O să vorbim toată seara despre supă pentru că ei nu-i place?

Era chipeș, deși ursuz, cu părul de un roșcat-închis, buze pline și ochi cunoscători.

Daventry se întoarse spre el:

– Alege un subiect, Lark.

Un băiat cu obraji grăsuni și cu păr șaten lucios și ciufulit vru să știe ceva.

– Putem să-i punem întrebări?

Daventry se întoarse spre Emma.

– Puteți să o întrebați, dar este oaspetele nostru în seara aceasta, așa că prezentați-vă!

– Dar nu e oaspete, nu-i așa? se împotrivi Lark numaidecât. Dacă îți ia banii...

– Ca să vă suporte pe voi. Nu v-ați purtat necivilizat cu Hodge, așa că v-aș fi recunoscător dacă nu ați face-o și cu domnișoara Portland, le porunci el pe un ton vădit răstit.

Preț de câteva momente, se așternu o liniște încordată, dar, pe măsură ce băieții continuară să savureze cina, mâncarea părea să îi liniștească.

Următorul care vorbi avea părul de culoare cafenie, care îi cădea drept peste frunte. Era cel care recunoscuse mai devreme că nu știau să citească.

– Mă scuzați, domnișoară, eu sunt Swallow. Ce o să ne predați?

– Citire, matematică și geografie.

Un lacheu o servi pe Emma cu o porție de pasăre. Ceva ce putea mânca.

– Ce rost are cititul, domnișoară? întrebă Lark sceptic, cu profilul lui arogant și genele lungi.

– Să știți anumite lucruri pentru voi și să nu fie nevoie să depindeți de ceea ce vă spun alții.

Emma își dădu seama că nu era răspunsul pe care îl așteptaseră.

– Cât durează să înveți să citești? Trebuie să stăm în sala de clasă toată ziua, așa-i?

– Ce orar aveați cu fostul profesor? întrebă ea.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un pufnit. Începură ostilitățile, iar Daventry nu le struni. Emma își dădu seama că o punea la încercare, ca să vadă dacă avea experiența necesară ca să gestioneze împotrivirea elevilor ei.

*

După masă, bărbatul masiv, Adam Digweed, îi duse pe băieți la joacă. Daventry o conduse pe Emma într-un salon elegant, precum interiorul unei cutii de bijuterii. Pe pereții acoperiți cu brocart auriu erau agățate tablouri în nuanțe calde cu foști lorzi și doamne, în rame grele aurite. Mobilierul, scaunele cu spătar și canapelele lungi, toate acoperite cu mătase și damasc, erau la fel de colorate, în trandafiriu, albastru pal și auriu. Pe jos era un covor în nuanțe de albastru mai închis și roșu, cu modele orientale.

Daventry îi oferi un loc pe o sofa lungă din mătase aurie de lângă foc și se așeză pe canapeaua opusă. Un lacheu zăbovi lângă ei, pregătind o tavă cu ceai. Emma se așeză în poziția pe care o învățase pentru prima oară pe la cinci sau șase ani, într-o încăpere puțin mai decorată decât cea în care se afla acum. Își ținea spatele drept și mâinile sprijinite ușor în poală. Își cercetă cu atenție angajatorul pe sub gene.

Acesta își aranjă manșetele peste încheieturi, fără urmă de înger războinic în înfățișarea lui, ca și cum trecutul pe care îl ascundea nu mai avea nici o influență asupra lui. Părea un gentleman distant, resemnat cu îndatorirea de a face conversație după cină cu un oaspete nepoftit. Lacheul plecă. Din ceainicul de argint ieșeau vapori înmiresmați.

– V-am citit documentele. Spuneți-mi, ați fost educată acasă sau la școală?

– Am avut o guvernantă și apoi un tutore.

Era și acesta un mod de a o descrie pe Tatty.

– Foștii angajați vă laudă pentru realizările școlare uimitoare pentru cineva așa de tânăr.

– M-am dedicat ore întregi studiului.

Pentru că Tatty refuzase să irosească chiar și un singur moment din perioada în care fuseseră întemnițate. Pentru că prizonierii devin experți în numărat și povestit.

– Și ați ales să vă părăsiți familia. Aveau alte așteptări de la cineva așa de tânăr?

– Părinții și fratele meu au murit. A trebuit să îmi port singură de grijă.

Își coborî privirea și își dădu seama că își încleștase mâinile.

– Nu v-a rămas nici o proprietate?

– În lipsa unui urmaș de parte bărbătească, a revenit altcuiva.

El se ridică și îi turnă ceai într-o ceașcă, acordând ciudat de multă grijă acelui gest, ca un bărbat care încerca să își amintească toți pașii unui dans. În timp ce îi urmărea grija studiată cu care folosea ceainicul, Emma își aminti cu câtă ușurință și nepăsare mânuise în schimb sabia uriașă.

Când îi înmână ceașca și se așeză la loc, părea aproape plictisit, privind-o pe sub pleoape grele. Emma balansă ceșcuța și farfuria delicate în palmă. Voia să îi spună ceva șocant, ceva care să îl facă să o vadă cu adevărat. „Știți cum e când o armată străină îți invadează țara, și trădătorii te vând ca să își scape pielea sau ca să își umple buzunarele."

Ceasurile aurii aflate pe raft bătură dintr-odată sfertul de oră cu sunete plăcute de clopoței, iar Emma râse în sinea ei. Ar fi trebuit să se bucure că povestea ei născocită i se părea plictisitoare. Nu trebuia să îi cerceteze poveștile prea îndeaproape.

El se căzni însă îndeajuns încât să îi mai pună o întrebare.

– Povestiți-mi despre fosta școală. Era o școală de orfani?

– Școala Grimston.

De îndată ce o spuse, văzu o schimbare în expresia lui. Rămase detașat, lăsându-se în spate pe scaun, dar ochii lui gri nu mai erau distanți, ci foarte alerți.

– În Grimston?

Grimston părea a fi cumva greșit, dar nu știa exact de ce și nici nu mai putea schimba asta acum. Trebuia să continue cu povestea după ureche. Avu grijă să nu confirme, dar nici să nu nege numele locului.

– Domnul și doamna Robert Merton conduceau școala, până ce Robert s-a îmbolnăvit, iar doamna Merton s-a dedicat îngrijirii lui. Firește, a trebuit să închidă școala.

– Ce s-a întâmplat cu elevii și cu ceilalți profesori?

– Doamna Merton le-a găsit locuri de muncă celor mai mari. Cei mici au ajuns la orfelinate.

– Și profesorii?

– Era o școală mică. Doar eu și încă doi. Fiecare a mers pe drumul lui. Și ei își caută acum de muncă.

Emma luă o gură de ceai.

– Și cum erau tratați copiii la școala pentru orfani din Grimsby?

Aproape că se înecă. Daventry rostise numele cu nonșalanță. Deci asta fusese greșeala. Se aștepta ca ea să îl corecteze. Înghiți ceaiul. Încurcase numele englezesc al orașului. „Grimston. Grimsby." Ambele terminații i se păreau la fel de englezești. Habar nu avea care era cel corect. Presupusese că toate numele din documentele ei false erau inventate, dar se părea că doar soții Merton fuseseră născociți. Probabil că Grimsby era un loc real, ba încă unul pe care el îl cunoștea.

Șiretlicul consta în a continua, în a amesteca adevărul cu minciunile. Era ca atunci când îți plăteai partea cu promisiuni. Avea să vină o zi în care să dea socoteală. Își puse ceașca înapoi pe farfurie.

– Toți primeau pantofi și mâncare destulă și aveau parte de multă mișcare în aer liber și de cântat.

– Cântat, domnișoară Portland?

Emma zâmbi în sinea ei. Credea că o prinsese cu altă minciună, dar nu și de data asta.

– Băieții dumneavoastră cântă?

– Fluieră. Recomandați cântatul?

– Da. Își îndreptă puțin spatele, ca să-i spună un adevăr. Nu poți fi trist când cânți. Când o lecție este dificilă și elevilor le este greu, consider că un cântec le redă starea de bine și îi îndeamnă să încerce din nou.

– Ce cântece i-ați învățat pe elevii dumneavoastră?

– Ei m-au învățat cântecele lor favorite.

Nu avea să se lase iarăși prinsă în capcană, numind cântece englezești pe care el le-ar fi putut ști.

– Ați studiat muzica?

– Nu. Un alt adevăr. Fetele din închisoare nu aveau acces la pian.

Acest lucru păru să îl reducă la tăcere, în timp ce ceasurile mici continuară să măsoare momentul stingher cu ticăituri indiferente, iar Emma aștepta să vadă dacă o accepta pentru perioada de probă sau nu.

Începuse să creadă că ceasurile din încăpere se potoliseră când el vorbi din nou.

– La ce oră doriți să începeți mâine?

– Cred că ar fi înțelept ca băieții să facă niște mișcare înainte să fie obligați să vină la lecții. Călăresc sau fac scrimă? Ce este? De ce zâmbiți?

– Orfanii dumneavoastră făceau scrimă, domnișoară Portland? Nu există maeștri de scrimă pe străzile Londrei. Băieții boxează și preferă jocurile.

Emma privi cu atenție porțelanul încântător din mâinile ei. Ea și Tatty se jucaseră cu servicii de ceai la fel de rafinate. În timp ce băuse ceai pe o sofa aurie, făcuse altă greșeală: se gândise la antrenamentele din copilăria lui Leo, nu la viața orfanilor și a puștilor de pe stradă. Educația ei era plină de lacune, un amestec ciudat de reguli și de trucuri și adevăruri culese de prin palate și din închisoare. Nu putea decât să continue cu îndrăzneală.

– Recomand o oră de jocuri pentru băieți în fiecare dimineață, spuse ea de parcă ar fi fost un principiu educațional.

El se ridică, iar atitudinea i se schimbă numaidecât din nepăsătoare în poruncitoare.

– Permiteți-mi să vă aduc o foaie și un toc, apoi puteți scrie un plan al zilei pentru ei. O să mă asigur că toată lumea o să-i ajute pe băieți să respecte programul stabilit de dumneavoastră.

– Mulțumesc.

Emma luă tocul și foaia pe care i le oferi. După ce își scrise planul, el o conduse pe o scară pe lângă intrarea în capelă, până la camera pe care o alesese pentru ea.

– Camera vă este pe plac? o întrebă el politicos, iarăși distant și detașat.

Ea încuviință din cap.

– Sper că vi se pare convenabil să vă aflați chiar sub sala de clasă. Noapte bună, domnișoară Portland.

În camera ei, Emma se sprijini de ușă. O durea capul din pricina jonglării atâtor minciuni și adevăruri. Avea să se sprijine și să se odihnească o clipă, după care voia să o cheme pe Ruth să o ajute să se dezbrace.

Pe coridor, o ușă alăturată se deschise și se auzi o voce răgușită. Era bărbatul bine făcut, Adam Digweed.

– Nu-mi place să vă las singur, domnule.

– Nu sunt niciodată singur, Adam.

– Și cine o să stea de pază cât sunt eu plecat?

– Eu și băieții o să ne purtăm de grijă unii altora. Du-i documentele astea lui Will. El o s-o investigheze pe domnișoara Portland. Will poate afla dacă e ceva în neregulă cu recomandările ei.

– Da, domnule.

– Arată-i și foaia aceasta cu scrisul ei de mână. Nu se potrivește cu prima scrisoare și aș vrea să știu ce părere are Will despre faptul că scrisurile diferă.

– E ciudat că nu-i place deloc peștele, dacă a locuit în Grimsby, domnule.

– Gusturile nu se discută, Adam.

– Asta așa e, domnule, dar Grimsby e faimos pentru peștele lui.

Emma își ține respirația. Își încleștă pumnii până ce îi intrară unghiile în piele. Se căzni să audă ultima parte a conversației, căci inima îi bătea cu putere. Se înșelase întru totul în privința lui Daventry. Crezuse că o angajase și că *ea* era cea care îl înșela pe el. Scrisese cu încredere pe foaia pe care i-o oferise, dar el nu o crezuse câtuși de puțin. Avusese foarte puțin timp la dispoziție să studieze documentele pe care le crease Aubrey. Numele englezești nu însemnau nimic pentru ea, dar, după ce refuzase supa, Daventry observase numaidecât că greșise numele orașului.

O testase. Avea să fie investigată și dată în vileag. Probabil că nu avea mult timp la dispoziție. Servitorul lui putea ajunge în Londra într-o jumătate de zi. Își descleștă pumnii și se forță să tragă adânc aer în piept. Să trimită pe cineva în nord, ca să investigheze despre școala ei fictivă avea să dureze ceva mai mult. Nu știa nimic despre poșta englezească, despre drumurile lor sau cât de amănunțit plănuise Aubrey totul. Spera doar ca ducesa să fi primit mesajul lui Tatty înainte ca Aubrey să o descopere. Dacă ar fi știut că Tatty era în siguranță, ar fi putut pleca. Și-ar fi colorat iarăși părul cu vopsea de nucă și ar fi putut să se urnească din loc.

Până când nu afla că Tatty era în siguranță, trebuia să se prefacă. Așa îi dădea timp să ajungă la punctul de întâlnire și să se urce pe vaporul care avea să plece spre America și spre o viață nouă pentru ea și fiul lui Leo. Primul spion era mort. Când vestea avea să ajungă la cei de acasă, aveau să trimită altul. Între timp, ea fugea de justiția englezească. Atât timp cât dușmanii lor o căutau pe ea, Tatty și copilul aveau să fie în siguranță.

Ușa de la camera de alături se închise. Auzi pașii bărbatului masiv pe coridor. Un alt gând îi trecu prin minte uimitor de limpede. Daventry îi dăduse camera aflată lângă dormitorul lui. Își schimbă iarăși impresia pe care și-o făcuse despre el. Era bănuitor în legătură

cu documentele ei. Își trimisese propriul om să o investigheze, dar nu era chiar atât de indiferent la persoana ei precum păruse a fi în salonul auriu. Tatty ar fi spus că dormitorul pe care i-l alesese putea însemna un singur lucru. Emma era de acord. Și mai mult ghinion.

Capitolul 6

– Daventry o s-o dea afară dacă nu suntem atenți la lecțiile ei.

– Ba n-o s-o dea afară.

– De ce nu?

Șușotelile insistente se opriră când Emma răsuci mânerul ușii de la sala de clasă. Deși fusese discretă, băieții tot auziseră țăcănitul încuietorii. Trebuia să mai exerseze. După ce intră, ursuzul Lark îi mai privi o dată pe ceilalți. Nu încăpea îndoială că, în lipsa lui Daventry, Lark era liderul lor.

Piramida dispăruse, iar scaunele și băncile fuseseră aranjate pe două rânduri. Le făcu semn băieților să se așeze, iar ei se gârboviră pe scaune. Faptul că se spălaseră pe față și se pieptănaseră nu însemna că erau doritori să învețe. Emma era destul de convinsă că nu erau chiar toți împotriva ei, dar Lark era, iar cei mai mici nu aveau să îl sfideze.

Părul lui Lark, de un maroniu-roșiatic, îi încadra fața morocănoasă, dar arătoasă. Părea să aibă vreo 15 ani și o privire plină de neîncredere, care o provoca să încerce să se apropie de el.

– O să vă terminați povestea azi?

– O s-o faceți voi după ce o să învățați literele.

Emma rămase dreaptă și nemișcată și își spuse în sinea ei că împotrivirea lui Lark era un lucru bun. Avea să o țină în gardă. Se simțise prea în siguranță în serviciul ducesei.

– Credeți că puteți să pocniți din degete și să ne faceți să le învățăm în două săptămâni?

– Puteți învăța să citiți ce scrie pe tăblița voastră.

– Adică o să fim ca niște animale de circ, dresate să sară la comanda dumneavoastră.

– Ba deloc. O să vedem ce știți deja și o să vă îmbunătățiți cunoștințele.

Refuză să își piardă cumpătul.

– Dar la ce ne folosește să învățăm un cuvânt? întrebă Jay.

– Depinde de cuvânt.

– Daventry știe sute de cuvinte. Citește foarte multe cărți, de-alea mari.

Era limpede că Robin îi era loial eroului său.

– Din alea plictisitoare despre legi, adăugă Lark batjocoritor.

– Dar el nu e plictisitor, îi luă Finch apărarea, cu mâna la gură.

– E de primă clasă în ring, domnișoară, lovește bine cu pumnul, o asigură Swallow.

– Nu știe despre ce vorbești, Swallow.

– E vorba de box, nu-i așa?

– Da, domnișoară, iar Daventry ne învață și pe noi în fiecare săptămână, când vin frații lui, îi zise Jay.

Rook își ridică tăblița.

– De ce nu ne spuneți pur și simplu cuvintele?

– Pentru că atunci nu puteți fi independenți.

– Și dacă fac asta?

Rook își frecă intenționat mâneca jachetei de tăbliță, ștergând-o.

Emma ridică din umeri.

– Pot să îl mai scriu o dată sau poți să îl scrii tu după ce o să-l știi. Așa sunt cuvintele. Odată ce le deții, le poți folosi oricând vrei.

– Cititul o să ne facă la fel de bogați ca Daventry? întrebă Raven.

– O să vă permită să vă croiți propriul drum în lume.

Nu avea de gând să le facă promisiuni false.

– Daventry o să ne alunge după ce învățăm să citim? întrebă Robin.

– Oh, nu! Sunt convinsă că vrea să rămâneți cu el cât timp vreți voi.

Se uită la șapte chipuri care nu păreau convinse, cu bărbii ascuțite și ochi plini de îndoieli. Ce valoare aveau cuvintele ei de asigurare? Ei știau că lumea era un loc nesigur.

Lark trase concluzia la care ajunsese grupul.

– Nu știți nimic folositor, nu-i așa?

– Cu toate acestea, Daventry m-a numit profesoara voastră pentru moment.

– Pentru moment, domnișoară Portland. Învățați-ne, zise el, amintindu-i subtil că era doar o perioadă de probă.

Omul lui Daventry plecase să investigheze recomandările ei false, iar puștii lui o puneau la încercare. Noaptea era bine păzită. Peste

zi, avea să fie închisă în această încăpere sărăcăcioasă cu pupilii lui Daventry. Nu avea cum să își plănuiască evadarea dacă nu cunoștea casa, pe cei care locuiau în ea și obiceiurile lor. Se uită la fețele îngrijorate care o priveau și îi veni în minte o strategie. Avea să se folosească de lecții ca să cerceteze casa.

– Ridicați-vă! le porunci ea.

Începu cu Robin.

– Câte mâini ai?

– Două.

– Finch, câte picioare ai?

– Două, răspunse el printre degete.

Emma se întoarse spre Swallow.

– Câte picioare au Finch și Robin împreună?

Îl evită pe Lark. În câteva minute, băieții mai mici numărau, adunau și înmulțeau: mâini, picioare, ochi, urechi și nasuri, inimi și limbi, capete și tălpi. Făceau matematică. Până când Robin, fără suflare, se plânse, în sfârșit, că nu prea mai aveau lucruri de numărat.

Emma reuși să își înăbușe un zâmbet. Îi puse să ia loc.

– Ce facem acum? întrebă Raven.

– Acum măsurăm, declară Emma.

Se măsurară unii pe alții cu degetele, cu mâinile și cu brațele, apoi sala de clasă folosindu-și corpurile. Încăperea avea o lungime de zece Robini și o lățime de patru Swallowi. După ce îi învățâ să numere și să măsoare, le dădu câte o tăbliță și un creion și îi puse să o conducă prin conac. Fiecare încăpere nouă avea obiecte de numărat, de măsurat și de notat, în timp ce Emma își nota unde se întâlneau cu lacheii de serviciu și unde ducea fiecare scară.

În aripa de sud trebuiră să îi arate biblioteca lui Daventry. De fapt, se așteptau ca el să fie acolo. Se adunară în fața ușii deschise și priviră înăuntru, iar Emma știu că acum spiona cu adevărat, încălcând fără voie un spațiu care era al lui. Rafturile fuseseră prădate; cărțile se rezemau unele de altele în spațiile goale rămase în urmă. Covorul era acoperit de cărți deschise ca niște lespezi de piatră. Numărul de volume, stivuite unele peste altele, sugera o minte nesătulă și curioasă. Erau peste tot, astfel încât nici un însoțitor nu ar fi avut loc să se așeze ori să stea în picioare. Era limpede că Daventry lucra de unul singur.

Un lacheu aflat în trecere se opri și le spuse că Daventry se afla în vestibul, cu un oaspete din Londra.

Jay ridică din umeri.

– Poate că Dav e un mare cititor, dar mie mi se par doar niște cuvinte plicticoase. Nu au nici o poză.

– Oricum, domnișoară, o asigură Finch, se pricepe la dat cu pumnul.

– Unde boxează?

– Oh, avem un ring în spate, domnișoară, îi spuse Raven. Frații lui vin o dată pe săptămână.

Swallow interveni și el cu laude la adresa lui Daventry.

– În curând, o să aibă un meci adevărat, iar Lark zice că putem paria pe el și, pentru că e un necunoscut, o să luăm toți banii.

Lark îi aruncă o privire fulgerătoare lui Swallow când îi auzi comentariul, iar Emma îi îndemnă să meargă mai departe, spre altă încăpere.

Până la sfârșitul dimineții, știa deja unde erau camerele de dormit ale băieților și cele ale servitorilor. Apucase să vadă mare parte din casa uriașă, cu nenumăratele ei uși și ferestre, și aflase ce locuri frecventa mai des angajatorul ei. Băieții o plimbară iute din loc în loc, până când ajunseră la o ușă de la etajul superior al aripii de sud.

Swallow dădu să o deschidă, dar Lark îl opri.

– Trebuie să-i arătăm acoperișul. E cea mai bună parte a casei, își apără Swallow poziția.

– Ieșiți pe acoperiș? Ați putea cădea.

Râseră de ea.

– Nu am cădea niciodată, domnișoară. Am străbătut sute de acoperișuri în oraș.

Lark se întoarse cu spatele.

– Acoperișul nu e pentru ea.

Swallow îi privi pe ceilalți. Își plecară cu toții capetele. Le plăcuse să îi arate lumea lor. Robin o luase de mână, iar ea îl lăsase, dar acum îi dădu drumul. Emma nu spuse nimic.

– Am putea vota, propuse Swallow.

Lark clătină din cap.

– Acoperișul e pentru noi și pentru Daventry. Nimeni altcineva.

Tonul lui ferm nu lăsă loc de discuție.

Atunci Emma făcu un pas în față.

–Ați făcut treabă bună în dimineața asta, băieți. Lecțiile de după-amiază încep la ora unu.

Dav petrecu dimineața următoare zilei în care o angajase pe noua profesoară cu Henry Norwood, avocatul familiei lui, omul care se ocupase de cazul împotriva lui Wenlocke la curtea de judecată.

Norwood îi adusese lui Dav un raport complet despre bunicul lui, ducele de Wenlocke. Vreme de șapte ani, ducele încercase să îl distrugă și să îi rănească pe mama, frații lui și familiile lor. Dav voise să știe totul. Will și Nate Wilde, tânărul pe care Will îl scăpase de hoție, investigaseră prin oraș, printre ticăloșii pe care îi angajase ducele de-a lungul anilor, iar Norwood urmărise atacurile legale ale ducelui din curțile de judecată.

Norwood îl asigurase pe Dav că existau și alte copii ale raportului în locuri sigure, urmând a fi citite în cazul în care Dav sau oricare alt membru al familiei lui avea să sufere vreun accident.

Mai erau câteva lacune, dar Dav credea că acum înțelegea în mare parte campania pe care o ducea bunicul lui cu scopul de a-l distruge. Aceasta începuse cu un bărbat pe nume Archibald March. Considerat cândva un filantrop, March fusese de fapt un mare șantajist. March îl controlase pe bancherul Samuel Evershot și, prin intermediul lui, avusese acces la afacerile financiare și personale ale câtorva sute de clienți ai băncii. Când March descoperise adevărul despre căsătoria secretă dintre fiul lui Wenlocke și o curtezană, își dăduse seama de puterea pe care o deținea asupra ducelui de Wenlocke.

Dav încercase de multe ori să își închipuie conversația în care March îl informase pe Wenlocke că un băiat pe nume Kit Jones, cel mai mic fiu al unei curtezane scandaloase, era de fapt nepotul și moștenitorul lui legitim. Și-l închipuise pe bunicul lui în clubul din Londra, mai întâi enervându-se că March, care îi era inferior, îndrăznea să îl deranjeze, apoi tulburat de faptul că puterea îi era amenințată de cineva demn de dispreț. Oricare ar fi fost circumstanțele acelei conversații, în urma ei, March plănuise răpirea unui băiat de 13 ani.

Bestia angajată să îl răpească pe Kit Jones fusese un tencuitor șomer pe nume Timothy Harris. Harris și March se întâlniseră cel puțin o dată, după cum își amintea Dav cu durere. Cuvintele din timpul acelei conversații îi rămăseseră întipărite în minte. „Băiatul trebuie să dispară. Ai înțeles, Harris?" „Da, domnule March."

Dav nu știa la ce se referise March mai exact, dar nu alesese o unealtă perfectă pentru acest lucru. Harris nu îl ucisese, ci îl făcuse prizonierul lui, în cea mai întunecată parte a Londrei, înlănțuit de pat vreme de doi ani. În ultima cameră în care ajunseseră, pe Bread, Street o bătrână, mama Greenslade, fusese deopotrivă salvatoarea și persecutoarea lui Dav, aducându-i prăjituri care îi provocau dureri de stomac, dar care uneori erau singura lui mâncare zile la rând.

Când Harris murise pe neașteptate, Dav evadase. Mama Greenslade îi desfăcuse legăturile înainte să ajungă dricul, iar el se urcase pe clădire și descoperise altă lume pe acoperișurile din Londra. Acolo începuse o viață nouă.

După ce învățase să se descurce singur, începuse să adune alți băieți abandonați. Îi învățase să meargă pe suprafața neîngrădită și trucurile necesare pentru a se deplasa de pe un acoperiș pe altul de-a lungul vechiului oraș plin de funingine. În scurtă vreme, avea deja o bandă în stare să adune orice cădea din trăsuri aflate în trecere sau orice era adus la mal de apele Tamisei.

Cu timpul, i se făcuse dor de vechea lui casă, dar când se dusese să o vadă, îl văzuse doar pe fratele lui, Xander, într-o casă goală foarte luminoasă. Cel mai puternic sentiment care îl încercase atunci fusese că locul lui nu mai era acolo. Familia pe care o știa dispăruse. Băiatul care fusese nu mai exista. Nu reușea să și-l amintească.

Cu toate acestea, casa îl atrăgea după ce se lăsa întunericul și banda lui se ascundea în vreun colț al Londrei. Apoi, într-o seară, o femeie tânără care se apleca peste balconul de deasupra grădinii schimbase totul. Nu știuse ce să creadă despre ea, până când aflase că era mireasa lui Xander și că era în pericol.

În timp ce banda lui stătea la distanță, cei mai mulți dintre locuitorii cartierelor rău famate din Londra se aliau cu una sau mai multe grupuri de infractori. Băieții hoți își știau tăinuitorii și le duceau monedele câștigate cu greu capilor acestora. Unul dintre acei hoți, un băiat pe nume Nate Wilde, o spiona pe mireasa lui Xander și o urmărea peste tot. Wilde locuia la școala pentru băieți a reverendului Bredsell, la capătul Bread Street. Dav știuse de la început că școala nu îi pregătea pe băieți pentru statuturi oneste.

Așa că își veghease în continuare cumnata. Dacă tot nu avea curaj să se întoarcă acasă, măcar putea să își ajute fratele, pe Xander, să fie fericit. El și banda lui stăteau de pază în ziua în care doi

bătăuși angajați o târâseră pe soția lui Xander, Cleo Jones, într-o trăsură în care era și March, și porniseră către Bread Street, unde o încuiaseră într-o pivniță, urmând să moară într-un accident pus la cale de March.

Să ajute la salvarea lui Cleo Jones fusese primul lucru făcut de Dav, după ani întregi în care se simțise legat de familia lui. Dar nu mai era Kit Jones, iar familia lui de băieți avea nevoie de el mai mult decât prima familie. Așa că rămăsese alături de ei în seara aceea. Fusese nevoie de curajul nesăbuit al fratelui său, Will, ca să-l aducă înapoi. Will, care își înfrunta mereu dușmanii, descoperise secretele bordelului lui March și dăduse buzna în școala lui Bredsell, unde fuseseră prinși în capcană și ținuți prizonieri Dav, Robin și Helen, iubita lui. Când March îl împușcase pe Will, Dav acționase, ucigându-l pe cel care urzise întreg coșmarul pe care îl trăise.

Dar dispariția lui March nu îl oprise pe Wenlocke. Dav încă nu reușise să îl oprească pe Wenlocke, iar raportul lui Norwood avea să îl ajute să găsească o cale să o facă.

La ora unu, băieții erau la locurile lor, dar felul lor neliniștit și agitat de-a fi o avertiză pe Emma că uitaseră cât de bine se simțiseră în dimineața aceea. Urma o păcăleală. O păcăleală la adresa ei, presupuse. Atinse medalia din buzunar pentru noroc.

Își schimbaseră locurile între ei, iar ea observă. Acum reușea să îi deosebească pe Jay și pe Raven după tendința lui Jay de a vorbi primul și obiceiul lui Raven de a-și duce mâneca la nas. Se plimbă încet prin clasă, oprindu-se la fiecare bancă, arătându-le câte o literă de pe tăbliță și rostind-o cu voce tare. În timp ce se mișca prin sala de clasă, auzi un zgomot încet și continuu dinspre banca lui Robin, un scârțâit, ca o balama ruginită ce se deschidea. Robin se aplecă în față, cu mâinile în jurul tăbliței, ascunzând sursa zgomotului. Finch își ascunse un zâmbet cu mâna, iar Raven îl înghionti tare pe Jay.

Când se opri la banca lui Robin, acesta își înălță capul și își desfăcu mâinile, iar o creatură mică și maronie sări de pe tăbliță și se izbi de pieptul Emmei. Ea tresări și își întinse mâinile ca să o prindă. O broască buboasă îi căzu în palme. Se împinse în palmele ei cu picioare reci și uscate și ateriză pe podea. Băieții se ridicară și începură să râdă și să strige, urmărindu-i salturile prin încăpere. Când ajunse

la perete, broasca se întoarse cu fața spre cercul de băieți – era o creatură micuță și speriată ce răsufla din greu.

Emma fluieră o dată, iar ei tăcură și se întoarseră spre ea.

– Știți să fluierați! spuse Swallow impresionat.

Ea păși în cerc.

– O speriați.

– Ce e? întrebă Finch.

– E puiul de *dragon* al lui Robin, zise Lark sarcastic, condamnând micuța creatură la absurditate.

– Robin, nătângule, dragonii nu sunt reali!

Jay îl îmbrânci pe Robin în umăr.

Robin o privi pe Emma cu ochi mari și rugători. Își dorea ca micuța creatură să fie ceva minunat și magic, iar prietenii lui voiau să îi aducă aminte că lumea era un loc obișnuit și că lucrurile care cuiva i se păreau miraculoase erau de fapt comune și urâte.

– Unde l-ai găsit, Robin? întrebă Emma pe un ton calm și indiferent, dar îngenunche ca să se uite mai îndeaproape la micuța creatură.

Era maro cu pete, zgrunțuroasă și urâtă, așa cum fuseseră mereu semenii ei, dar era o ființă vie. Robin se lăsă pe vine lângă ea.

– Țopăia prin coridorul mare după prânz. Cred că își căuta o peșteră nouă. O să-i fac o peșteră la mine în cameră.

Jay râse.

– Dragonii nu pot locui în case, Robin.

– Unde ar fi o peșteră pe-aici? întrebă Robin.

– Cred că acestui dragon i-ar plăcea o peșteră lângă râu. Poți să îl iei ușor de jos, Robin? Emma se ridică și se întoarse spre ceilalți. Lecțiile de după-amiază o să se țină la râu. Ne vedem la baza scărilor din nord în zece minute.

Nimeni nu se mișcă.

– Aveți haine și ghete vechi?

Toți încuviințară din cap.

– Duceți-vă, atunci.

Nu se mișcară nici de data aceasta.

– Noi nu înotăm, spuse Finch cu mâinile lipite de buze, ca de obicei.

Emma își înăbuși un zâmbet.

– Ei bine, nu o să intrăm în râu, o să mergem doar pe mal ca să-i căutăm o casă prietenului lui Robin.

Lark pufni.

Robin îi întinse broscuța Emmei.

– Puteți s-o țineți pentru mine, domnișoară Portland?

– Desigur.

Dădură cu toții năvală afară și rămase singură cu broasca și cu Lark.

Lark avea o mină încruntată și întunecată.

– Ce fel de profesoară sunteți? Aveți de gând să-l lăsați să creadă că dragonii sunt reali?

– Ce fel de prieten ești tu, alungându-i plăcerea pe care i-o aduce o creatură vie?

Lark se bătu cu pumnul în piept.

– Sunt prietenul lui cel mai bun. Dragonii nu sunt reali, dar e o lume al naibii de reală în care trebuie să trăiască cei de teapa noastră. Nu în locul ăsta. Își întinse mâinile și arătă spre conacul Daventry. Locul ăsta, lecțiile de citire... nu sunt de nasul nostru.

Emma ținu broasca în mână, simțindu-i pulsul care bătea frenetic. Se gândi că Lark[1] era un nume ciudat pentru un băiat care se temea că și cea mai mică bucurie avea să-i fie smulsă în orice clipă.

– S-ar putea ca lumea despre care vorbești să ofere câteva bucurii. S-ar putea să fie dură cu băieții, dar, dacă astăzi Robin se poate bucura de un broscoi și de un râu, te rog să îl lași să o facă.

– *Bucurii,* zise el tărăgănat. Iată un cuvânt pe care cei de teapa noastră nu-l aud în Londra. E unul dintre cuvintele de pe tăblițe, profesoaro?

Dav se despărți de Henry Norwood la ora trei. Avea nevoie să meargă pe acoperiș. Fusese răbdător ore întregi în care discutaseră despre legi, distras din când în când de gândurile legate de noua profesoară. Avea să citească raportul complet al lui Norwood în zilele următoare, căutând în lucrurile care aveau să îl ajute să-și învingă bunicul. Se îndreptă spre scările nordice și se întâlni cu Emma Portland, care cobora. Ținea în mâinile înmănușate ceva care îi distrăgea întru totul atenția, așa că, preț de o clipă, putu să o privească fără ca ea să observe.

[1] În traducere din engleză, *Lark* înseamnă distracție, poznă, haz. (n.tr.)

O bonetă veche și neagră îi acoperea părul luminos, dar când ea își ridică privirea, el văzu doar albastru. Încercă să își amintească ce anume îl făcuse să intre la bănuieli cu o seară înainte.

– Ce aveți acolo? O să vă rupeți gâtul dacă nu aveți grijă la scări și la pelerină.

– Oh, dumneavoastră erați!

El i se puse în cale.

– Nimeni altul. Ce țineți în mâini?

– Puiul de dragon al lui Robin. Vreți să îl vedeți?

El ridică din sprânceană. Ea înălță mâinile împreunate, iar el o luă ca pe o invitație, așa că îi cuprinse mâinile cu ale lui. În clipa în care o atinse, își dădu seama că voise să o atingă încă de ieri. Emma își înclină puțin mâna de deasupra, ca el să poată vedea creatura ghemuită înăuntru.

Era o broască buboasă, obișnuită, maronie, cu pete, noduroasă și ghemuită. Se holba cu ochii ei ca de chihlimbar, fără să clipească. Emma o ținea cât de blând putea, dar pulsul micuței creaturi speriate se iuți. Dav își simți propriul puls accelerând, bucurându-se de materialul care îi ascundea gâtul.

– Mie îmi pare a fi un broscoi.

Ea își apropie mâinile și îl privi cu ochi de un albastru orbitor. Clătină ușor din cap dezaprobator, de parcă ar fi fost un elev care nu pricepea.

– Ce? Sunteți cumva o admiratoare de broscoi?

Abia își dădea seama ce rostea fiindcă încă o ținea de mâini.

– E chiar chipeș dacă te gândești la el ca la un dragon.

– Dar foarte obișnuit dacă ești de partea celor care îl consideră broscoi.

Ea își trase mâinile dintr-ale lui.

– Ei bine, eu sunt de partea celor care îl consideră dragon și o să-i găsim o casă potrivită pe malul râului.

El o privi din nou. Tocmai împărtășiseră un moment amuzant. Iar el crezuse că singurul lucru strălucitor la ea era părul!

– Să nu cădeți în apă! Se dădu la o parte, iar ea trecu pe lângă el, dar se mai scurse un minut până să își amintească dacă urca sau cobora scările.

*

De pe acoperiș, putea să-i vadă pelerina de un trandafiriu pal printre nuanțele șterse de maro și verde de pe marginea râului. Verdele îl surprinse. Ajunsese la conacul Daventry la final de noiembrie și sfârșise prin a se aștepta la un peisaj de iarnă perpetuu, precum acoperișurile din Londra. Îi plăcea peisajul anost – alt motiv pentru care prefera acoperișul conacului în locul camerelor lui luxoase cu pereții decorați cu brocart în culori vii. În Londra, putea distinge culori de la plumburiu la gri cenușiu, de la ocru și cafeniu-închis la ruginiu și nuanța cuprului, și recunoștea căldura și textura unui acoperiș. Acolo, la țară, unde nu putea să hoinărească liber de pe un acoperiș pe altul, învățase să mâne trăsura. Ogoarele goale mărginite de șanțuri și garduri vii fără frunze fuseseră la început doar bucăți de pământ, dar acum învăța să distingă urmele lăsate de o grapă sau de un plug și să observe bucățile de miriște care se agățau de bulgării de pământ.

Sub el, pe marginea râului, băieții se fugăreau unii pe alții și goneau păsări. Urmări cu privirea pelerina roșie și boneta neagră și i se păru că peisajul deveni monoton când acestea dispărură sub mal. Fu surprins de schimbarea pe care o aducea pata aceea roșie peisajului golaș.

Regretă că nu avea să poată lua cina cu băieții și cu profesoara lor, ci cu administratorul moșiei și cu preotul local, care voiau să vorbească cu el despre zeciuieli.

Capitolul 7

În a treia după-amiază la conacul Daventry, Emma se îndreptă către oraș. Pe drum, legă ațe în tufișuri și copaci unde ar fi putut ascunde mai târziu lucrurile de care avea să aibă nevoie ca să evadeze. Adam Digweed nu se întorsese la conac, și în fiecare noapte Emma adormea așteptând ca bărbatul din camera alăturată să cedeze. Nu putea sta trează la fel de mult ca el, ba chiar se îndoia că dormea vreodată. Se plimba pe acoperiș. Citea întruna. Nu dormea. Nu aflase altceva despre el în afară de lucrurile pe care le descoperise în prima zi. Știa, în schimb, că îi păsa de o gașcă de băieți zdrențuroși, dar nu era ceva ce le-ar fi putut spune dușmanilor lui. Pe drum, formulă în gând raportul pe care avea să i-l dea omului lui Aubrey.

Satul Somerton se afla pe un deal deasupra râului care trecea și pe lângă conac. Case din lemn cu etaje înalte străjuiau Bridge Street pe o parte a pajiștii. Șiruri de căsuțe tencuite se întindeau pe străduțele lăturalnice, iar o biserică veche înaltă, cu clopotniță, se afla într-o curte mare, față în față cu primăria, o clădire din cărămidă. The Bell, unde trebuia să se întâlnească cu omul lui Aubrey, era o clădire văruită, cu o fereastră boltită proeminentă și o curte ce fremăta de activitate. Într-o parte, era o berărie din cărămidă roșie, iar în cealaltă se afla un magazin.

Când ajunse, Josiah Wallop se trase de lângă plăcinta cu porumbel și vită pe care o servea într-una din sălile de mese private ale hanului. Pieptul lui masiv forța o vestă de mătase mov de sub un șervet maro plin de pete, pe care îl avea legat la gât. Fața lui soioasă era lată și amabilă, ca a unui fermier prosper cu obrajii rumeni, cu favoriți negri și stufoși și bărbia groasă cuibărită în cămașă, dar ochii îi erau atenți și vicleni, iar perii sprâncenelor stufoase i se ridicară ca niște limbi răutăcioase de flăcări negre. Nici un alt bărbat din Somerton nu purta mătase mov.

Wallop o studie din cap până în picioare.

Emma nu îi cunoștea pe fermierii englezi, dar se pricepea la temniceri. Puteai distinge un temnicer bun de unul rău din felul în care mânuiau supa de pește. Primeau mereu supă de pește. Temnicerii buni erau indiferenți, plictisiți de orele lungi petrecute în Castello di Malgrate. Erau jucători de cărți care pariau pe cât de vioi erau puricii. Le împingeau supa în celule și se întorceau la următorul lor pariu.

Nici temnicerii riguroși, cu uniforme curate și mustăți tunse, nu erau chiar așa de răi. Ei se conformau regulilor, își respectau rutinele la minut și toate mișcările lor erau previzibile chiar și pentru orbi. Ei puneau supa jos, caldă sau rece, în același loc în fiecare seară. Temnicerii noi, cei naivi, care încă nu știau câtă putere aveau, erau cei mai buni dintre toți. Uneori, aduceau castroanele umplute până la margine.

Temnicerii răi erau o categorie cu totul aparte. Se așteptau la ceva cât de mic drept mită pentru că le aduceau supa în celulă. Un prizonier care nu avea nimic de oferit își privea supa stând pe pietrele reci până când grăsimea galbenă plutea prin ea. Cei mai răi temniceri erau dictatorii, care le spuneau fetelor ce aveau să pățească dacă nu se supuneau ordinelor. Aceștia le scuipau în supă.

Din câte își dădea seama Emma, în persoana masivă a lui Josiah Wallop se îmbinau cei mai răi temniceri. Ar fi insistat să îl mituiești cu ceva, după care ți-ar fi scuipat în supă. Se prefăcu iute că o salută pe Emma ca pe o cunoștință pe care se întâmplase să o ajute pe drum. Chelnerul plecă, închizând ferm ușa după el, ceea ce făcu brusc ca o ușă a dulapului din spatele lui Wallop să se întredeschidă. Emma se înfioră când văzu deschizătura aceea neagră, de parcă dulapul ar fi urmărit-o cu privirea.

– Deci ai primit postul?

Emma încuviință din cap.

– E bine pentru tine. Acum, domnișoară, dacă ești deșteaptă, o să știi de partea cui să fii și o să-ți umfli buzunarele cu bani și de la Excelența Sa Aubrey, și de la puiul de târfă. Wallop își folosi furculița și cuțitul ca să taie o bucată zdravănă de plăcintă și o duse la gură. O picătură de sos lucios îi căzu pe vestă, sub șervet, și se scurse într-unul dintre pliuri. Mestecă încet, mișcându-și greoi maxilarul, apoi își tamponă delicat gura cu șervetul. Nu își luă deloc privirea șireată de la Emma. Cel mai bine e să ajungem la o înțelegere, domnișoară. Josiah Wallop e un om de afaceri. În afacerea lui, se ocupă

de inconveniențe. Domnul tău din înalta societate știe cam la fel de multe ca un copil când vine vorba de rezolvarea inconveniențe. Așa că apelează la Wallop. Bărbatul clătină din cap. Trăim vremuri pline de inconveniențe, așa că afacerea mea e în floare. Wallop dă o jumătate de coroană pentru mâncare la St. Margaret în fiecare săptămână. Deci, fătuco, nu vrei să devii o inconvenientă, nu-i așa?

Emma clătină din cap. Încercă să rămână cât mai neexpresivă.

Wallop încuviință din cap.

– Bine, fătuco. Acum să vedem ce ai pentru mine. Wallop se ridică de pe scaun și desfășură un sul mic cu planul casei pe masă, lângă halba lui cu bere. Ce poți să-mi spui despre locurile pe umblă și ce face?

Planul Emmei era simplu: un amestec de minciuni și adevăruri care să îl facă pe Wallop să se căznească să cearnă grâul de neghină.

– Doarme la al doilea etaj în aripa de nord. Emma îi indică locația cu degetul, iar Wallop notă locul. Are un servitor masiv, Adam Digweed, care îi poartă de grijă. Printre angajații casei se numără majordomul, care e și valetul lui Daventry, patru lachei, o menajeră, cinci servitoare, două spălătorese, o bucătăreasă și trei spălătoare de vase. Afară sunt un îngrijitor, patru grădinari, un grăjdar și doi rândași la cai. Când vine administratorul moșiei, el și Daventry se plimbă pe moșie împreună cu un însoțitor înarmat. Ia cina cu băieții în sala de mese din colțul de sud-vest, la parter. Arătă iarăși locația cu degetul.

– Digweed? Un bărbat masiv, zici?

– Mâinile lui sunt mai mari decât capul meu. Umerii îi ajung de la un ușor la celălalt al ușii și trebuie să se aplece ca să intre.

Nu îi spuse că plecase la Londra, ca să o investigheze pe noua profesoară.

– Bărbatul ăsta masiv trebuie să și doarmă. Află unde are camera și când nu stă pe lângă stăpânul lui. Javra aia e pe cale să aibă un accident, ascultă la mine! Știi tu, o explozie, o căzătură, o lovitură.

Emma își păstră expresia neschimbată. Nu trebuia să lase să se vadă ceva. Wallop trebuia să creadă că nu îi păsa câtuși de puțin de angajatorul ei. După un minut, acesta păru satisfăcut și rulă harta la loc.

Se așeză în fața farfuriei și înfipse furculița într-o bucată de carne de pasăre de pe care picura grăsimea.

– Ce poți să-mi zici de câinii lui?

– Nimic.

Nu văzuse nici un câine.

– Lui Josie Wallop nu îi place *nimicul*, domnișoară. Josie Wallop nu acceptă *nimic* ca răspuns.

– Nu știam că trebuie să spionez și câinii. Nu sunt câini în casă.

– Ei bine, trebuie să fie câini pe undeva. Așa că fă bine și găsește-i! Începe cu grajdurile. Află cine îi hrănește, când și cât le dă.

– Locul meu e în sala de clasă, cu băieții.

– Locul tău e unde zic eu că e. Ai face bine să ieși din sala aia de clasă ori de câte ori poți. Ești omul din interior în treaba asta, pricepi? Josie Wallop e omul din afară, cel mai bun pentru asta. Se lovi ușor cu degetul peste cap. Aici sus am toate datele despre javra aia. L-am urmărit de când era doar un pui de târfă. Știu tot ce intră și ce iese din casa aia. Știu cu cine flirtează servitoarea ta când vine în sat. Dar tu ești omul din interior.

Când o criză de tuse îl opri, luă o gură mare de bere din halbă.

– Javra a primit ieri un pachet de la vizitatorul lui din Londra. Trebuie să cotrobăi prin casă când doarme și să îl găsești. Îl vezi la masă, nu?

Emma încuviință din cap.

– Ei bine, ai grijă ca și el să te vadă. Wallop miji ochii. Și nu purta vechitura aia. Clătină din deget spre ea. Zici că ai ieșit de la un azil de săraci cu rochia aia. Trebuie să porți ce e în cufăr. Ți-a văzut deja lăptarii?

Se făcu înțeles cu o ocheadă. Emma clătină din cap.

– Ei bine, nu te-au ales pentru istețime, fătuco! Fă bine să îi vadă. Trebuie să te apropii așa de mult de el, încât să îi dai prosopul de baie. Dacă nu, o să porți un colier din cânepă.

Emma alese o rochie de mătase de culoarea spumei mării pentru cină, care o făcu pe Ruth să clatine din cap și să caute ace cu care să-i prindă corsajul foarte decoltat.

– Ruth, cei de la conac se duc des în sat?

– Majoritatea negustorilor vin ei aici, domnișoară.

– Sunt convinsă, dar tu sau alți servitori mergeți în sat?

– Mai mult duminica, domnișoară. Toți cei din casa mare au familie în sat. Mătușile mele locuiesc acolo și mai toți știu pe careva într-o berărie, care e principala afacere în zonă.

– Și tu ai un tânăr în sat?

Emma o privi pe Ruth în oglindă.

Fata se înroși.

– Cum, domnișoară, o fată ca mine?

– Presupun că doamna Wardlow și doamna Creevey îi știu pe toți negustorii.

– Desigur, domnișoară. Cum altfel să primească marfă bună?

– Nu sunt niciodată străini prin preajmă?

– Doar cei aflați în trecere, în drum spre Newmarket, de cele mai multe ori pentru curse. Până și nerozii care ar trebui să știe mai bine nu se pot abține când vine vorba de pariuri.

Ruth se încruntă și îi împinse o agrafă în bucle, iar Emma se gândi că poate servitoarea ei avea totuși un iubit cu care vorbea la fel de direct și de deschis cum o făcea cu ea. Dacă Wallop știa cum să-l manipuleze pe iubitul lui Ruth, ar fi avut o metodă de a obține informații despre Daventry. Ar fi știut dacă Emma purta rochiile scumpe de mătase din cufăr.

– Ruth, știi de unde aș putea cumpăra niște lucruri mărunte, cum ar fi cămăși și pantofi?

– Oh, trebuie să mergeți la Symonds' Emporium de pe Witt Street pentru asta.

Aproape patru metri de mahon acoperit cu fețe de masă, patru seturi de candelabre aprinse, o jumătate de duzină de feluri de mâncare și șapte băieți neastâmpărați o despărțeau pe Emma de Daventry, dar tot îl simțea cercetând-o atent cu privirea.

Lăptarii ei, cum îi numise Wallop, erau la vedere sau cel puțin atât din ei cât ea și Ruth nu reușiseră să acopere. Rochia Emmei avea un corsaj din două jumătăți care se încrucișau într-un V foarte adânc. Ruth izbutise să prindă cele două jumătăți, dar partea de deasupra a sânilor i se ridica în bombeuri albe și curbate peste corsajul îngust.

Comentariul lui Wallop o făcuse să priceapă mai limpede intențiile lui Aubrey. O alesese drept momeală, un lucru luminos care strălucea în râu ca să-i atragă atenția lui Daventry. Aubrey nu avea de unde să știe că ea nu avea deloc experiență în a-i atrage pe bărbați.

Nu întâlnise nici un bărbat pe care să îl atragă. În închisoare, Tatty făcuse pur și simplu o regulă din a-i descuraja pe temniceri să le considere femei. Dacă Emma îi zâmbea măcar vreunui temnicer nou, Tatty o mustra. „Nu vrei să se uite la tine. Dacă încep să se uite, o să vrea să atingă. Dacă te ating, o să vrea să ia totul. Poate că băiatul nou are o față frumușică, dar e la fel de rău ca Fausto."

Funcționa de fiecare dată când îi amintea de Fausto. Când acesta era pe tură, preferau să facă foamea decât să se atingă de supă. Fausto fusese singurul bărbat care o sărutase vreodată pe Emma. Îi suportase sărutările timp de o săptămână interminabilă ca să evadeze. Să îl sărute pe Fausto fusese ca și cum și-ar fi vârât un pește mort în gură. Când el îi trăgea fața către gratii, simțea deja gustul de pește, iar stomacul i se întorcea pe dos. Privirea gri a lui Daventry avea cu totul alt efect asupra stomacului ei. Sau poate că rochia de mătase o făcea să tresară când o privea. În seara aceea, era îmbrăcată cu o rochie de mătase, iar Fausto nu era acolo. Corsetul i se păru nu o îngrădire, ci un cadru de care avea nevoie ca brațele să nu i se topească în materialul fluid al rochiei.

Un lacheu îi așeză supa în față. Doamna Wardlow schimbase meniul. Supa era o delicatesă din cartofi și praz. Emma își dori să se poată concentra asupra ei, nu a angajatorului, dar sânii ei îi simțeau privirea. I se strânseră și păreau să i se umfle, trimițându-i străfulgerări ciudate de senzații în restul corpului. Gândul acela scoase la lumină o amintire îngropată adânc.

Una dintre marile descoperiri din timpul închisorii fusese o bucată de oglindă spartă pe care o găsiseră pe jos când se întorceau într-o zi de la capelă. Ea și Tatty o folosiseră ca să-i semnalizeze lui Leo, care se afla de cealaltă parte a curții fortăreței, în drumul lor spre și dinspre capelă. Cu ajutorul ei, plănuiseră întâlniri în confesionale. Gărzile nu interziseseră niciodată sacramentul. Un preot bătrân îi cununase pe Tatty și pe Leo, care îngenunchează de o parte și de alta a lui și vorbiseră prin grilaj.

Lacheii strânseră primul fel. Emma nu știa despre ce se vorbise. Simți privirea rece și distantă a lui Daventry ca pe o rază fierbinte de soare ce părea să se oglindească în sânii ei și să o încălzească pe dinăuntru.

Daventry o privi, iar ea avu impresia că se topea. Feminitatea, care se ascunsese înăuntrul ei, o creatură a umbrelor, voia să iasă

la iveală în prezența lui și să se întindă, să se miște și să se arate în lumină.

Nu era o idee bună. Nu avea nevoie de una din vorbele lui Tatty ca să știe. Unui șoarece nu trebuia să i se spună că șoimul nu îi era prieten.

O opri la sfârșitul mesei, în timp ce băieții se grăbeau spre ora lor de jocuri.

– Domnișoară Portland, credeți că puteți să aveți grijă de ei și la cină, la fel ca în timpul zilei?

– Să am grijă de ei?

– Să-i învățați despre comportamentul civilizat în timpul mesei.

– Desigur.

– Bun. Eu am alte angajamente, așa că o să-i las în grija dumneavoastră. O să luați cina cu ei de acum încolo.

Ea încuviință din cap. Îl preocupau copiii pe care îi avea în grijă și treburile gospodăriei, nu profesoara lor și lăptarii ei.

Capitolul 8

După cincizeci de ani de căsnicie, nimic nu o putea intimida pe Charlotte, ducesa de Wenlocke. Cu siguranță, nu unul dintre lacheii aroganți ai ducelui, care stătea de pază lângă ușa bibliotecii soțului ei într-o dimineață rece. Îi făcu semn din mână să se dea la o parte și intră.

Soțul ei își ridică privirea din scaun și mârâi aspru. Charlotte ridică doar din sprânceană, conștientă de un junghi neașteptat de mâhnire. Soțul ei, care toată viața încercase să își domine semenii în loc să le câștige respectul, stătea în fața focului, cu o pătură de lână pentru trăsură pe genunchi, cu bastonul negru cu cap auriu lângă el, părând mic în comparație cu splendoarea barocă a bibliotecii lui.

În timp ce se îndrepta cu pași mari spre el, văzu că nu citea nici o carte, nici vreun ziar. Cugeta, deprimat. Charlotte nu avea nevoie să se deprime, un comportament care te consuma pe dinăuntru. Apucă un exemplar din ziarul *Morning Chronicle* de pe masa lui și i-l aruncă în poală.

– Pleacă, nevastă!

– M-am întors cu bine, după cum vezi, așa că nu trebuie să îți faci griji.

Charlotte putea să spună că era singura persoana în viață care îl auzise vreodată pe Wenlocke râzând. Trecuseră douăzeci de ani de când acesta nu mai râsese.

– Știam că te-ai întors.

Împinse ziarul, care căzu pe podea.

– Fiica noastră este bine. Nepoata noastră, Sarah, și-a revenit după pojar.

O vreme, chiar existase o camaraderie reală între ei doi, când Anne și Granville fuseseră copii. Castelul Wenlocke, în pofida încăperilor lui cavernoase potrivite ca bivuac pentru poliția locală, a celor șaptesprezece scări și a holurilor lui nesfârșite și reci, le fusese totuși cămin.

– Mă bucur să aud asemenea vești.

Vocea lui familiară, dar rece era lipsită de vioiciune.

Charlotte ațâță focul. Bătrânețea fusese mai binevoitoare cu ea decât tinerețea. La 13 ani, ajunsese deja la înălțimea de aproape un metru și optzeci de centimetri. Moda de la vremea respectivă, când venea vorba despre femei de înălțimea ei, o făcuse să pară pe tot parcursul adolescenței un personaj de circ pe picioroange. La 70 de ani, însă, își putea folosi înălțimea în avantajul ei în lupta de-o viață pe care o purta cu propriul soț.

Se duse lângă el, simțind cât de neatins era în izolarea lui, și își alese ca armă săgeți de furie în locul mângâierilor pline de bunătate. Îl întrebă direct:

– Ce ai făcut cu Emma a mea?

El nu se prefăcu că nu o înțelege. Își ridică privirea enervat, provocat preț de o clipă să iasă din izolarea lui.

– Micuța criminală?

– Nici vorbă de așa ceva! Emma este nepoata unei prietene bune. Charlotte își alese cu grijă următoarele cuvinte. La urma urmei, promisese că avea să păstreze secretul Emmei. Este o domnișoară săracă de viță nobilă și cu o situație nefericită.

– Nu s-ar zice din grațierea pe care voiai să o semnez.

– Un lucru neimportant pentru un bărbat cu influența ta.

– Crezi că legea ar trebui să se conformeze dorințelor tale?

– Am fost de acord să nu ne băgăm unul în treburile celuilalt. Emma Portland se afla sub protecția *mea*. Numai din acest motiv ar fi trebuit să semnezi documentul.

El continuă să se holbeze la foc, cu profilul aspru și nemișcat. Cu ani în urmă, mama lui Charlotte, după ce evaluase perspectivele de căsătorie jalnice pe care le avea Charlotte, pur și simplu își trimisese fiica departe de Londra. O trimisese în afara țării, împreună cu prietena ei din copilărie, Louisa, ai cărei părinți o măritaseră cu un prinț dintr-un mic ducat din nordul Italiei. Lui Charlotte îi plăcuse foarte mult Italia, simțise că îi fusese de ajutor prietenei ei, și se întorsese în Anglia dacă nu mai scundă, măcar foarte frumoasă, cu o ținută și o stăpânire de sine în rând cu cerințele sociale din timpul sezonului în Londra.

Spre norocul ei, moda schimbătoare fusese pe atunci în favoarea siluetei ei înalte și zvelte, iar surpriza pe care o provocase reapariția

ei în societate fusese îndeajuns ca să îi atragă atenția arogantului duce de Wenlocke, a cărui înălțime o făcea pe Charlotte, pentru prima dată în viață, să se simtă minionă și feminină. Chiar dacă nu avea o fire atât de caldă pe cât și-ar fi dorit ea de la un soț, era în schimb bogat și învățat, cum își doriseră părinții ei.

Acum trona peste soțul ei, care stătea ghemuit în scaunul lui, privat de curțile de judecată de puterea de a-și numi singur moștenitorul. Pe Charlotte nu o păcălea felul lui de a se purta. Soțului ei nu-i stătea în fire să ierte.

– Criminala ta trebuie să îmi facă o favoare dacă vrea să își câștige grațierea.

Cuvintele lui o făcură să își piardă siguranța de sine. Credea că îi înțelesese furia față de femeia care le furase fiul, dar dușmănia lui Wenlocke căpătase o latură întunecată când atacase un inocent. Un diavol rănit era cel mai periculos dintre toți.

– Unde e Emma?

– E în grija lui Aubrey. Are pe cineva care o veghează. Nu o să evadeze, iar dacă...

– Să evadeze? Ce i-ai făcut?

El dădu nepăsător din mână.

– Legea e împotriva ei, iar dacă mă trădează, o să ajungă pe mâinile ei.

– Ai predat-o magistraților?

– O s-o fac dacă dă greș.

Charlotte se gândi. Încă nu primise vești de la Tatty. Dacă Emma ar fi sfârșit pe mâinile legii, nu ar fi încercat să scape, iar verdictul i-ar fi fost împotrivă. Când și-o închipui pe Emma iarăși în închisoare, în pericol, o străbătu un val de furie, ceea ce o puse în mișcare. Se răsuci și se îndreptă spre biroul grandios al soțului ei.

Îi răscoli printre hârtii, împrăștiindu-le ca pe frunzele căzute.

Cu un urlet, Wenlocke își aruncă pătura de pe genunchi și se ridică, dezechilibrându-se preț de o clipă, după care își luă bastonul și se sprijini pe el.

– Doamnă, întreci măsura!

– Iar tu te supraestimezi, bătrâne! Am stat deoparte patru ani cât i-ai persecutat pe băiatul acela și pe familia lui. Charlotte deschise cu mișcări smucite sertarele și le întoarse pe dos. Fata, această biată copilă, nu are nimic de-a face cu războiul tău împotriva nepotului

nostru. Nu o să te las să o distrugi și pe ea. Este o greșeală pe care nu o pot îngădui.

Wenlocke ajunse la birou și se prinse de marginea lui cu mâna noduroasă, recăpătându-și echilibrul.

– Nevastă, mârâi el.

Charlotte continuă să răscolească printre hârtii, ignorându-l.

El lovi cu bastonul în birou. Nimeri lângă mâna lui Charlotte, țintuind hârtiile care fluturau.

– Puiul ăla de târfă nu are nici un drept asupra moșiei Wenlocke!

Charlotte trase adânc aer în piept, să se liniștească. Mâna ei părea bătrână și micită, dar fermă lângă bastonul negru. Inelul cu diamant pe care i-l dăruise soțul ei în ziua nunții lor îi venea larg pe degetul lung și subțire, iar piatra mare și pătrată din mijloc se mișcase din poziția verticală, dar continua să scânteieze rece. Își îndreptă spatele și își luă mâna de pe birou. Găsise grațierea și o ridică triumfătoare.

– O s-o găsesc pe Emma și o s-o eliberez. Ocoli biroul. Privi înapoi de lângă ușă. Ferește-te de lege, Wenlocke! Legea spune că băiatul e nepotul meu, tot ce mi-a mai rămas de la Granville. O să-l caut chiar eu.

– O să-l distrug, nevastă! Să nu te îndoiești de asta. Curțile de judecată și avocații nu îmi pot lua ce este al meu. Al meu...

Charlotte închise ușa bibliotecii, fără să mai audă ultimele silabe.

Se duse furioasă spre camerele ei, aflate în aripa opusă a castelului. Apoi se simți goală și tremurândă. Se așeză pe scaunul de la biroul ei și se lăsă copleșită de trecut.

O pândise zilele acelea. În Londra, fiica ei îi împărtășise ce scriau ziarele despre judecata legată de pretinsul moștenitor al moșiei Wenlocke. Rămăsese în Londra mai degrabă din pricina acelor știri neliniștitoare decât a bolii nepoatei ei. Tânărul însă era în continuare un mister.

Dragul ei băiat, Granville, fusese atât de plin de viață! era o adevărată bucurie la moșie. Chiar și când ajunsese un tânăr care locuia pe cont propriu în oraș, îi scria ca să o amuze și să o încânte. Înțelesese de la început că nu avea să fie rece, precum Wenlocke. Era mereu gata să izbucnească în râs.

Când se îndrăgostise în mod scandalos de cea mai cunoscută curtezană din Londra, Charlotte știuse că își dorea căldură. Amintindu-și de înțelepciunea mamei ei, Charlotte încercase să îi distragă atenția de la Sophie Rhys-Jones. Se gândise că un tânăr plin de energie aflat sub controlul tatălui său, care nu îi dădea nimic de făcut, avea nevoie de șansa de a-și dezvolta capacitățile.

Charlotte insistase să îi ofere una dintre proprietățile mai mici ale lui Wenlocke, conacul Daventry. Dar, deși fiul ei preluase numaidecât conducerea conacului, acest lucru nu îi diminuase atașamentul față de femeia cu pricina. Relația lor se încheiase doar după ce Granville își cumpărase un brevet și plecase pe un vapor spre India, în primăvara lui 1803. Ușurată, Charlotte îi așteptase întoarcerea.

Cu puțin timp înainte de Crăciun, în mijlocul unui ger năprasnic, primiseră însă vestea că Granville murise în septembrie, într-un loc numit Assaye. Un îngheț perpetuu se așternuse atunci asupra lui Wenlocke. Soțul ei fusese mereu arogant și rece, dar atunci devenise de neatins.

După ce trecuse perioada de doliu, Wenlocke devenise o casă împărțită. Charlotte se gândise să își viziteze prietenii din Italia, pentru o schimbare de peisaj și pentru un moment de respiro de la modul auster al soțului ei de a-și plânge copilul, atât de diferit de al ei, dar armatele franceze mărșăluiau peste tot și, după o scrisoare îngrijorătoare, nu mai primise nici o veste de la prietena ei, Louisa, în timp ce ziarele vuiau de relatări dintre cele mai îngrozitoare referitor la Franța și la Italia.

Așa că Charlotte rămăsese în Anglia, în timp ce Napoleon mistuia continentul, iar Arthur Wellesley, omul sub conducerea căruia fiul ei murise în India, se întorsese ca să conducă bătălia împotriva lui Bonaparte.

Răceala lui Wenlocke devenise bine-cunoscută. Cu timpul, Aubrey, fiul robust al cumnatei ei, îi intrase cât de cât în grații unchiului său, iar Wenlocke își găsise din nou o ocupație în lumea lui. Charlotte își lăsase soțul în pace. Pentru scurt timp, la nașterea copilului fiicei lor, Anne, Charlotte sperase ca purtarea iernatică a lui Wenlocke să se dezghețe, dar o nepoată nu îl putea schimba.

Așa că Charlotte se concentrase pe statutul ei de ducesă, de a le purta de grijă oamenilor de pe moșia Wenlocke. Conducea două școli, una pentru copiii arendașilor și una pentru copiii angajaților

din casă și ai îngrijitorilor. Coresponda cu numeroși artiști și naturaliști și le sprijinea munca. Și se ocupa direct de numirea preoților pe toate proprietățile dăruite de soțul ei.

Când auzise vestea surprinzătoare pe care o primise cu trei ani înainte, cum că Sophie Rhys-Jones pretindea că s-ar fi căsătorit cu Granville și îi născuse un copil, Charlotte plânsese până la epuizare, lucru pe care nu și-l îngăduise în primii ani în care își jelise fiul. Vreme de două săptămâni, timp în care se războiseră în ea un sentiment de mâhnire și unul de bucurie ametitoare, se închisese cu înțelepciune în camerele ei, până când reușise din nou să se poarte cu o demnitate ce i se cerea unei ducese.

Soțul ei insistase că o asemenea căsătorie nu ar fi putut avea loc și că tânărul din familia Jones era un impostor care nu avea nici o legătură cu străvechea linie de bărbați Granville de Wenlocke. Însă, cunoscându-și soțul, Charlotte credea altceva. El continua să o învinuiască pe Sophie Rhys-Jones că i-l luase pe Granville. Nu putea să o ierte pentru faptul că avea un copil în viață și își ațintise toată furia plină de amărăciune asupra tânărului cu pricina.

Charlotte nu îl întâlnise pe tânăr. Familia lui îl păzea îndeaproape. O poveste îngrozitoare circulase prin ziare, spunând că soțul ei ar fi aranjat ca băiatul să fie răpit și ținut prizonier. În noiembrie, după trei ani și multe cheltuieli, băiatul câștigase. Judecătorii îl declarase-ră marchiz de Daventry.

Vestea îl făcuse pe duce să anchilozeze și îi slăbise vederea. Charlotte nu știa ce părere avea în legătură cu decizia curții. Posibilitatea de a avea un nepot în viață, ca o bucățică din scumpul ei băiat să fi supraviețuit, îi stârnea senzații contradictorii de neliniște intensă, speranță și precauție. Voia să îl vadă pe tânăr, să judece ea însăși dacă aducea câtuși de puțin cu tatăl lui. Dar momentan nu o putea face.

Acum trebuia să o găsească pe nepoata Louisei. Charlotte se înarmă încă o dată cu răbdare. Nepoata Louisei era un cadou extraordinar, adus la ea de o furtună din trecut, și nu avea de gând să o piardă.

Netezi cererea de grațiere pe care o ținea în mână. Avea să se ducă ea însăși la rege. Putea să se ascundă de supușii lui la Windsor cât voia el, dar avea să o primească pe ducesa de Wenlocke.

Soțul ei nu o putea opri. Oricâtă putere ar fi avut, nu se compara cu puterea pe care o deținea ea la Wenlocke, unde fiecare persoană, de la cea mai umilă spălătoreasă de vase până la majordomul ei superior, îi era nespus de loială. Charlotte avea să descopere ce făcuseră Aubrey și Wenlocke cu Emma Portland.

Capitolul 9

La ora două, într-o altă după-amiază lungă plină de împotrivire din partea băieților, în timp ce Emma se apleca să îl ajute pe Robin să scrie litera A, toate tăblițele se loviră de podea cu un zgomot puternic. Emma tresări, iar băieții săriră din scaunele lor și ieșiră buluc din încăpere. Ușa se trânti în urma lor, iar ecoul strigătelor și al pașilor lor se auzi în jos pe scări, din ce în ce mai încet, dându-i de înțeles că nu îi mai putea chema înapoi.

Își îndreptă spatele și privi în jur prin sala de clasă goală. Tăblițele erau pe podea. Scaunele, trei dintre ele căzute pe podea, erau îndreptate în toate direcțiile, ca niște rămășițe aduse de ape la mal. Timp de două zile, lecțiile merseseră bine. Deși băieții mai mici nu voiau să recunoască faptul că învățau, îi văzuse pronunțând cuvintele pe mutește și trasând litere cu degetele pe tăblițe.

Se duse spre geam și îi văzu ieșind năvală pe ușa dinspre nord, alergând într-un șir lung și dezordonat în josul pantei, spre cea mai apropiată pădure. Nu prea semănau cu elevii de la școala ducesei, pe care ajunsese să îi îndrăgească. Vioiciunea lor lipsită de maniere îi făcea să se ia mereu peste picior, să fie neastâmpărați și să se ciondănească brusc. Lark era cel mai dificil. În acea zi, pusese la cale ca băieții să își trântească tăblițele după un anumit tipar. Lecția de matematică de dimineață îi fusese întreruptă de zgomotele create de tăblițele care se loveau de podea, distrăgându-i pe băieți tocmai când erau pe punctul de a înțelege ce le preda.

Tatty i-ar fi făcut nătângi, dar Emma nu putea. Începea să le înțeleagă împotrivirea. Se temeau că Daventry avea să îi alunge de îndată ce puteau citi și calcula.

Își rezemă fruntea de geamul rece. Nu ar fi trebuit să îi pese. Nu ar fi trebuit ca sala de clasă abandonată să o rănească. Nu era cu adevărat profesoară, ci iscoadă. Poate că ar fi predat dacă ar fi rămas la ducesă, dar viața aceea scurtă se încheiase când Aubrey făcuse legătura între ea și crima din Reading.

Ducesa pusese o zicală în latină deasupra ușii de la sala de clasă de la Wenlocke. „Incipit vita nova: Aici începe o viață nouă." Emma pusese la inimă acea zicală. În ziua aceea, cu siguranță avusese nevoie de o viață nouă. Pe cea veche o pierduse pentru totdeauna. Iar elevii, oamenii ducesei, păreau să cunoască secretul fericirii. Emma credea că îl putea învăța de la ei.

O viață nouă era un lucru bun, să devii altcineva, să mergi mai departe decât locul în care ai început. Dar Emma își dăduse seama că până și unora dintre elevii de la școala ducesei li se părea lipsă de loialitate să își croiască o viață nouă.

Gândul acesta o făcu să se gândească din nou la pupilii lui Daventry. Refuzul lor de a învăța însemna refuzul de a renunța la trecut, la ceea ce fuseseră cândva. Lark le amintea în fiecare zi cum să vorbească, cum să gândească și cum să se bată de parcă ar fi trăit tot pe străzile Londrei. Daventry voia ca ei să lase în urmă viața aceea și să devină alți oameni, dar trebuia să îi învețe cum să facă acest lucru, iar acum abia îi mai vedea. În timpul zilei, se retrăgea și o lăsa pe Emma să îi supravegheze la cină.

– Iarăși tu, se plânsese Lark.

Emma știa că Daventry îi evita din pricina lăptarilor ei. Indiferent ce crezuse Wallop că avea să iasă dacă ea se afișa fără rușine, încercarea de a-l seduce îl alungase de la propria masă în timpul cinei.

Cel mai bun lucru pe care putea să îl facă pentru băieți era să continue să plănuiască. La fiecare vizită în oraș, aduna și ascundea câte ceva pentru călătoria ei. Avea o pereche de ghete joase zdravene și o rochie de lână în plus. Odată ce avea să evadeze, Daventry putea să le găsească băieților un profesor adevărat, care să îi învețe să își croiască vieți noi. Măcar dacă ar fi știut că Tatty se îmbarcase! Duse mâna la buzunar și pipăi medalia ce i se sprijinea călduță pe șold, singura amintire care îi rămăsese de la Leo.

Prin geam, îi văzu pe băieți ajungând la pădure. Dintr-odată, i se păru fără sens să stea și să se uite la alții cum evadează. De fapt, voia să se miște la fel elevii ei reticenți, să își miște membrele și să respire aer proaspăt. Se mai uită o dată la încăperea părăsită și se îndreptă spre ușă. Graba nu o făcu însă mai puțin precaută. Exersă răsucirea mânerului. Nu se auzi nici un sunet.

Cerul albastru din prima zi pe care o petrecuse la conac dispăruse. Un vânt constant din vest aducea cu el nori cenușii și joși.

Vântul tăios amesteca mirosul pământului proaspăt arat cu cel al râului. Emma își puse pelerina subțire și își numără pașii. Era bine de știut cât de departe se aflau copacii.

În locul în care cărarea către pădure trecea pe lângă grajduri, se opri, aducându-și aminte de ordinele lui Wallop de a găsi câinii pe care Daventry îi creștea la conac. Nu îi plăcea să își imagineze ce i-ar fi făcut Wallop unui câine. În timp ce se gândea ce să facă, auzi un zgomot din grajd și îi fu pur și simplu imposibil să meargă mai departe. Era un sunet irezistibil pe care și-l amintea cu drag: un nechezat de ponei. Emma încremeni, ascultând cum nechezatul ascuțit și bucuros deveni un tril șovăitor și apoi un zbieret răgușit cu sughițuri. În grajd, un ponei își întâmpina un prieten și cerea o gustare.

Uită pașii numărați. Totuși, nu se mișcă. Odată ce deschideai capacul borcanului cu amintiri, împreună cu cele plăcute ieșeau din el și amintiri urâte, dar al doilea ponei îi răspunse primului, iar Emma cedă tentației amintirilor din copilărie. Nu era câtuși de puțin diferită de elevii ei, lesne influențați de trecut.

În grajd, rândașul-șef se întoarse și o salută, cu un bătrân cocker alb cu negru la picioare.

– Domnișoară? Își dădu jos pălăria și făcu o plecăciune. Ned Begley.

Emma încuviință din cap, aruncând o privire spre câine. Hotărî că Wallop nu trebuia să afle că rândașul lui Daventry avea un câine bătrân.

– Nu vă e frică de bătrânul Hector, nu-i așa, domnișoară?

Rândașul mângâie câinele cu drag pe cap.

Emma clătină din cap.

– Bună ziua. Eu sunt domnișoara Portland, noua profesoară a băieților. Am auzit cumva un ponei?

– Da așa este, domnișoară. Îi făcu semn să meargă spre două țarcuri. Iată, faceți cunoștință cu Hiccup și Budge!

Două fețe de un maro-închis, cu coame lățoase, o priveau peste porțile țarcului. Își întinse mâinile ca să o adulmece și așteptă un semn că îi putea mângâia pe fețele și urechile lor maronii.

– Au fost călăriți de curând?

– Nu, domnișoară. Nu prea călărește nimeni din casa asta mare. Dar mă gândeam că poate băieții ar vrea să învețe.

– Daventry nu o face?

– Nu călărește, domnișoară, deși îi mână destul de bine. Băiatul a fost făcut pentru frâie.

– Pot să îl călăresc pe Budge?

Ned râse puțin rușinat.

– Nu cred că avem o șa potrivită pentru o doamnă.

– Un căpăstru este de ajuns. Emma trase zăvorul ușii de la țarc și intră ca să îl mângâie pe Budge și să-i vorbească despre o plimbare. Aveți vreo gustare pentru el?

– Asta da, am, domnișoară.

Ned îi dădu Emmei o mână de fân dulceag ce mirosea a iarbă, încă verde. Îl auzi pe Hiccup cerând și el o gustare.

În timp ce poneiul rumega, Emma închise ochii și își vârî mâinile în coama lățoasă, șoptindu-i la ureche, promițându-i că avea să vină curând să îl perie. Își aminti numaidecât de după-amiezile din copilărie, de Tatty, Leo și rândașul lor, Nicolo, de pădurile pline de ferigi și ciuperci portocalii mici și izvoare de munte reci ca gheața, când se scufundaseră ultima dată înainte să ajungă la mare.

Când Ned îi întinse căpăstrul, Emma se duse la ponei și se puse pe treabă. Budge tremura de nerăbdare. Câteva minute mai târziu, deschise ușa țarcului, îl scoase afară și îl încălecă iute, cu o mișcare pe care o făcea din instinct. O știa pur și simplu, precum următoarea notă dintr-un cântec cunoscut. Fustele i se adunară ciudat, așa că se opri și le aranjă sub ea, sprijinindu-și genunchii de coastele lui Budge, semnalându-i ordinele.

După ce trecu de grajd, Budge păru să-i simtă nevoia de-a alerga, așa că porniră iute pe poteca dintre copaci. Pelerina flutura în spatele ei, iar ochii îi lăcrimau din pricina aerului rece. Simțea că trăia.

Pe măsură ce încetiniră ca să intre în pădure, îi văzu pe băieți cocoțați pe ramuri deasupra ei și îi auzi strigând. Aruncau cu pietre în ciori, dar se opriră și se uitară în jos la ea, curioși.

Lark fluieră, și băieții se puseră în mișcare.

– Nu poți să ne prinzi.

„Ha, Lark! Pune-mă numai la încercare!" Râse și înghionti poneiul. Poate că băieții se pricepeau de minune la cățărat, dar bănuia că nu aveau să țină pasul cu poneiul cel iute.

Se cățărară de pe cracă pe cracă, țipând și aruncând în Emma cu frunze și crenguțe. Budge iuțea pasul de fiecare dată când îl îmboldea, așa că ținu fără problemă pasul cu bufoneriile lor pline

de agilitate. Inversând rolurile, îi conduse pe băieți din ce în ce mai adânc în pădure, iar când se terminară copacii, Emma și Budge o țâșniră pe un câmp întins și continuară la galop. Avea senzația de libertate, de evadare, de parcă ar fi lăsat în urmă minciuni, temeri, temniceri și închisori. Exista doar un peisaj maroniu sub un cer gri jos și un ponei cald.

Jay dădu buzna în biblioteca lui Dav chiar când Matthew Gibbs, administratorul moșiei, se ridica să plece. Gibbs, un bărbat deșirat, roșcat, fost lucrător în armată, prieten cu Will, se uită la ceasul de buzunar. Omul era de o eficiență extraordinară. Îi ancheta pe arendașii și pe vecinii lui Dav, ca să afle care dintre ei dădea dovadă de o loialitate periculoasă față de duce. Cel puțin unul dintre ei îi raporta ducelui, drept care episcopul local îl dăduse în judecată pe Dav pentru neplata unei zeciuieli. În acea zi, Gibbs îi adusese lui Dav un registru mare despre zeciuieli.

– Profesoara a fugit, Dav!

Băiatul abia de putea respira.

– Ați alungat-o în a cincea zi, așa-i?

Poate că exagerase lăsând-o să aibă grijă de ei. Știa cât de greu era să îi controlezi. Stătuse deoparte doar din pricina rochiei pe care o purtase ea la cină.

– A furat un ponei și a plecat călare.

Dav îi aruncă o privire tăioasă lui Jay. Băieții nu se pârau unii pe alții. Era cea mai veche lege pe stradă. Și totuși, Jay dăduse buzna și îi turuia o poveste ca să o discrediteze.

– Și-a legat cufărul de spatele poneiului?

– Nu.

Gibbs adună hârtiile referitoare la zeciuială, pe care i le adusese lui Dav ca să le semneze.

– Cel mai probabil nu a plecat de tot. Unde ai văzut-o ultima oară?

Jay se holba la o carte deschisă pe care nu o putea citi.

– S-a dus călare spre nord, peste ogoare.

– O să se întoarcă.

Așa era cel mai înțelept să spună, deși voia să se ducă degrabă după ea.

– Ar trebui s-o dai afară. Nu poți s-o lași să fure de la tine.

Povestea lui Jay nu prea stătea în picioare. Noua lui angajată părea să vrea doar timp. Nu uitase că ea fusese cea care insistase pentru o perioadă de două săptămâni și pe libertatea de a se duce în sat tot la două zile.

– Și cum se face că ai văzut-o furând poneiul?

– Eram în pădure.

Mărturisirea îl făcu pe Jay să fie subit interesat de covor. Gibbs se încruntă. Nu îi plăcea ca oamenii lui Dav să se ducă în pădure fără pistol.

Dav îl lăsă pe Jay să fiarbă în suc propriu, vrând să scoată adevărul la iveală.

– Ați fugit de la lecții.

Jay își ridică capul.

– Ne-am ținut de treabă trei ore afurisite. Ne-a pus să muncim ceva de groază!

Gibbs râse.

– Mi se pare că toți băieții au aceleași sentimente când vine vorba de școală.

Aici era problema. Cum nu aveau nimic de înstrăinat, de căutat sau de furat și cum nu aveau cu cine să se lupte sau de cine să fugă, băieții deveneau certăreți și neliniștiți. Nu reușeau să își dea seama cum avea să-i ajute să își făurească vieți noi faptul că stăteau liniștiți și citeau din cărți. Dar îl ținuseră pe Dav în viață vreme de doi ani. Nu putea să își preia pur și simplu noul statut și avuțiile și să îi abandoneze. Și ei aveau nevoie de niște vieți noi. Nu aveau nici prietenii, nici dușmanii lui. Îl aveau doar pe el. Era un singur lucru de făcut: să o găsească pe profesoară și să o aducă înapoi. Iar dacă trebuia să îi sechestreze pe toți în sala de clasă, așa avea să facă.

– Haide, Jay! Se ridică. Să o găsim.

– Și să o dăm afară.

– Ia un pistol cu tine dacă părăsești zona, îl sfătui Gibbs.

Jay făcu ochii mari.

– Ai de gând s-o împușți?

– Nu. Dav se uită spre Gibbs. O să am grijă.

O găsi lângă un șanț care delimita marginea unui ogor, îmbrățișând animalul lățos, pelerina ei de un roșu pal fiind singura pată de culoare în peisajul sumbru. Cineva folosise recent o grapă

ca să spargă bulgării de pământ, așa că în aer se simțea miros de pământ proaspăt arat. Emma era rumenă în obraji din pricina vântului care îi eliberase câteva șuvițe de păr bălai ce îi fluturau în jurul chipului. Își dorea să o fi văzut galopând. Se rezema de ponei, alinându-l și lăsându-se alinată la rândul ei, fără să-i pese de vânt și de frig. Își înălță capul când auzi căruța apropiindu-se, iar el observă albastrul agitat al ochilor ei. Vulnerabilitatea ei în pelerina stropită cu noroi îl înnebunea și îl făcea să vrea să o ridice în brațe și să o strângă la piept. Încercă în schimb să se poarte civilizat.

– Vă spuneți ofurile lui Budge, domnișoară Portland?

Emma se agăță de ponei. Daventry îi citi gestul cu o precizie neobișnuită. Se rezema de Budge de parcă i-ar fi spus cât de pierdută era, atât de departe de casă, încât până și pământul mirosea altfel. Doar poneiul i se părea cunoscut, dar poneii erau animale practice, așa că nu se putea aștepta ca Budge să își părăsească grajdul și fânul și să fugă cu ea. Nu avea încotro să se ducă, nu avea bani și nu știa nimic despre Tatty.

– Măcar ne putem baza pe discreția poneilor. Ei nu spun niciodată secretele.

– Să înțeleg că aveți secrete?

– Dumneavoastră nu aveți?

– Legați animalul de trăsură și o să vă duc înapoi acasă.

Emma legă poneiul după cum i se poruncise. El o studie priponind animalul, iar sub privirea lui atentă, ea se bucură că se putea baza pe obiceiuri vechi ce nu necesitau prea mult timp de gândire.

Când își ridică privirea spre el, cel pe care trebuia să îl trădeze, în strălucirea roșiatică a soarelui ce apunea, părul lui angelic deveni auriu. În afară de păr, pe care îl purta desfăcut, încadrându-i chipul, părea un adevărat gentleman de țară, îmbrăcat cu o haină și pantaloni sumbri, precum peisajul tot mai întunecat.

Privirea lui iscoditoare o făcu să ezite din nou lângă trăsură, până când el îi întinse mâna înmănușată ca să o ajute să urce, iar ea simți cât de ușor ar fi fost să își pună mâna într-a lui și să se predea puterii lui.

Caii îi așteptau comanda. Își puse piciorul pe roată și îl lăsă să o tragă sus, simțind puterea din brațul lui. Emma fu surprinsă de căldura mâinii lui și de cât de mult o alina atingerea aceea. Simțise

imboldul puternic de a fugi în timp ce goniseră peste ogoare, dar își dăduse seama că euforia momentului era trecătoare.

Se așeză lângă el. Încă o ținea de mână, încălzind-o, trecându-și degetul mare peste încheieturile degetelor. Nu putea să își ia privirea de la mâinile lor împreunate. Era obișnuită cu bărbați, cu gratiile, cheile și armele lor, dar Daventry deținea un alt soi de putere. Simți cum se lasă spre el și încremeni.

El îi dădu drumul la mână, râzând nepăsător, deși mâna ei, care acum nu mai era amorțită, părea să-i aparțină în continuare. Budge fornăi, ca să le aducă aminte de grajd și de ovăz.

Pelerina i se desfăcu și căzu peste coapsa lui, iar ea se foi pe capra îngustă, strângând materialul în jurul ei. Șnurul de la gât i se desfăcu, iar Daventry se întoarse numaidecât spre ea.

– Trebuie să vă leg mereu pelerina, domnișoară Portland?

Apucă șnururile pelerinei de parcă ar fi trebuit să i se supună. Emma își înclină capul, ca el să aibă loc. Simți pielea fină a mănușilor lui sub bărbie. Emma dădu drumul la aerul pe care îl ținuse până atunci în piept. El se opri. Răsuflă la rândul lui, scoțând un vapor alb ce se înălță în aerul rece, de parcă ar fi purtat o conversație stranie fără cuvinte.

„Dă-mi voie."

„Da."

„Mai mult."

„Nu."

O străbătu brusc un val de căldură. El își termină treaba și apucă frâiele.

Își întoarse caii spre turnurile conacului Daventry. Ea și poneiul străbătuseră ogoare întinse, dar el avea să mâne trăsura pe drumul ce se întindea de-a lungul râului, pe înserat. Emma se întrebă dacă Wallop avea pe cineva care veghea în frigul zilei ce stătea să se încheie.

– Vreți să îmi spuneți ce s-a întâmplat, de ce ați luat-o la galop, nebunește, peste ogoare?

– De unde ați știut că am plecat?

– Jay a venit la mine, pretinzând că ați furat un ponei și ați dat bir cu fugiții.

– M-am dus după băieți în pădure, dar, când am auzit poneii, mi-am amintit... Făcu o pauză scurtă, în timp ce amintirile o cotropiră. Eu și fratele meu am avut ponei. Puteam să îi călărim liberi

prin livezi și peste dealuri, împreună cu verișoara noastră. Noi trei călăream des.

– Deci e ceva firesc pentru dumneavoastră să vorbiți cu poneii?

– Da, este.

– Mai mult decât să vorbiți cu bărbații?

Emma îl privi cu coada ochiului. Cum reușea să ghicească astfel de lucruri despre ea?

– Îmi puteți spune cum se descurcă băieții?

– Da. Ea profită de schimbarea subiectului. Amintirile care o năpădiseră o îmboldeau la mărturisiri periculoase. Trebuia să îi îndruge minciuni despre fata vicarului, căci asta se presupunea că era, nu adevăruri despre ponei și timpuri pierdute. Vor să învețe să citească, să știți, dar le este frică, adăugă ea. Ar însemna să lase în urmă viața dinainte, și nu sunt siguri de asta.

– Viața dinainte nu s-ar fi terminat cu bine dacă am fi continuat așa. Vreau să devină gentlemeni.

– Atunci trebuie să fiți de față, ca să le arătați cum.

– La cină, vă referiți?

Dav se întoarse spre ea și se gândi numaidecât cum ar fi fost să admire iarăși părul ei auriu, ochii albaștri și pielea fină pe care nu ar fi trebuit să o atingă.

– Pot să mănânc altundeva, propuse ea de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Asta chiar că e o lovitură în față.

– O lovitură în față?

– Fratele dumneavoastră nu era interesat de lupte? Nu v-a învățat expresiile?

– Nu, el făcea scrimă. Ce e o lovitură în față?

– O lovitură în față, frontală, e o lovitură directă, domnișoară Portland.

– Chiar îmi doresc să fiu onestă cu dumneavoastră.

Deși părea ciudat, o credea, dar știa că nu îi spunea mai nimic din adevăratul ei trecut. Observase cum i se întunecase privirea din pricina bătăliei ce se purtase în interiorul ei când ezitase să îi dea mâna.

– Ați plecat din pricina mea, nu-i așa? spuse ea, întorcându-se spre el. Se apropiau de pod și de cotitură, iar el nu putea să mâne caii

și în același timp să o privească și să se gândească la întrebarea ei și la rochia aceea.

– Dumneavoastră unde o să mâncați?

– Pot să mănânc cu servitorii, nu-i așa?

Bărbia îi era prea încleștată ca să îi poată răspunde. Era o decizie rațională. Alungă tentația. Ar fi trebuit să îi fie recunoscător pentru că vorbea așa de direct. Atunci de ce nu îi plăcea ideea? Știa de ce – sugera că ea nu era deloc interesată de el, bănuitoare sau altcumva. Asta îl rodea.

În întunericul care se lăsa în jurul lor, o atinsese și vorbise cu ea, și umerii li se atinseseră ușor. Nu își dorea câtuși de puțin să înțeleagă ca ea să mănânce în altă parte.

Îi găsi pe băieți spășiți, în șir, în fața grajdului.

– Am ratat ceaiul? întrebă Robin. Avea fața plină de noroi și o frunză maronie uscată deasupra urechii, agățată în părul de culoarea fânului.

– Știți regulile doamnei Wardlow.

– Din cauza ei, dădu Jay vina pe Emma.

– Ba nu din cauza ei. Swallow îl înghionti pe Jay. Vezi, Lark, chiar știe ceva folositor. O privire în timp ce ducea poneiul înapoi la staul.

– Ce, să călărească ponei? Un truc de circ.

Lark nu putea fi convins.

– E mai rapid ca mersul pe jos.

Dav înaintă, oprindu-se lângă Lark.

– Luați cina cu mine în seara asta.

– Nu cu domnișoara P.?

Lark îl privi bănuitor.

– Nu în seara asta.

– Cinăm cu Dav în seara asta, băieți! strigă Lark.

Le datora asta. Le fusese lider, îi protejase și depinsese de ei. Nu îi putea dezamăgi din pricina unei rochii ce sugera o dulceață și o moliciune după care se simțea înfometat.

Capitolul 10

Emma se sufoca, țintuită. Încerca să împingă greutatea fierbinte care o asfixia. Își mișca gâtul, dar nu putea deschide gura ca să strige. Auzi gemete fără cuvinte.

Un ponei urlă, iar ea se trezi, înfășurată în cearșafuri, răsuflând greoi, cămașa de noapte subțire lipindu-i-se de trupul transpirat. Văzu doar întuneric, ca și cum lumea ar fi fost ștearsă de pe o tăbliță. Auzi un strigăt estompat, rămășițele amăgitoare ale unui sunet ce tocmai încetase.

Se ridică brusc, străduindu-se să audă, dar inima îi bătea puternic în piept și răsuflarea îi vuia în urechi. Orice ar fi trezit-o, acum era înnebunitor de tăcut. Auzea doar frica încercându-i trupul.

În cele din urmă, se auzi o bătaie la ușă. Sunetul simplu și cunoscut al bătăii în lemn îi conferi numaidecât dimensiune întunericului. Era întunericul unei odăi, nu al eternității. Își duse mâna la gură, ca să înăbușe un hohot de plâns.

Cineva îi rosti numele înăbușit și roti mânerul. O lumină spintecă întunericul și se revărsă peste covorul crem cu auriu. În ușa deschisă, la lumina unei lumânări, zări un bărbat cu chip umbrit încadrat de păr bălai. „Daventry."

– Ați avut un coșmar, domnișoară Portland.

Vocea lui rupse vraja, iar ea își veni în fire. Clipa aceea se legă de șirul de momente dinaintea lui. Acum era Emma Portland, se afla în Anglia, la conacul Daventry. Tatty plecase. Spionul murise. Leo murise. Nu se putea gândi mai departe de atât. Răsuflă tremurând.

Daventry străbătu camera în picioarele goale, silențios, și așeză lumânarea pe masa de lângă pat. Cămașa lui albă deschisă la gât reflecta lumina. O privea cu ochii lui solemni, ca un lac, reci ca lumina lunii, dar sub privirea lui deveni conștientă că avea cămașa de noapte umedă. Nu îndrăzni să se privească. Cămașa delicată de mătase, cu dantelă pe margini, era lipită de ea.

El întinse mâna, iar Emma i-o luă și îl lăsă să o ridice pe genunchii lui. O trase spre el, punându-i capul pe pieptul lui, iar ea se lăsă strânsă în brațe.

Corpul lui era fierbinte, ca visul ei, dar atingerea o făcu să se lipească mai tare de el. Sânii i se turtiră de pieptul lui și îi simți mușchii încordându-se sub obraz, de parcă trupurile lor ar fi avut un limbaj comun. Îi auzi inima bătându-i rapid și o tot mângâia pe spate.

– Am auzit un țipăt, încercă ea să explice, dar un fior puternic nu o lăsă să își încheie fraza.

El își rezemă bărbia pe capul ei.

– Se poate să fi auzit un țipăt de păun. Avem câțiva pe proprietate. Își ținea o mână pe ceafa ei. Cu cealaltă continua să o mângâie pe spate. Sunteți în camera albastră, zise el. Cred că vi se potrivește culoarea. Probabil că o doamnă a ales perdeaua din creton. În cameră mai sunt un pat cu baldachin, un scaun aurit, o oglindă ovală în colț, ca să vă încânte privirea. Continuă să enumere obiectele cu o voce joasă și răgușită, pe măsură ce pulsul Emmei se liniștea.

– Îmi cer iertare că v-am deranjat.

– Doar citeam. Ce știți despre zeciuieli, domnișoară Portland?

– Nimic.

Mintea îi era goală. Dar simți o schimbare la el, o încordare ce sugera că era foarte atent la cuvintele ei.

– Tatăl dumneavoastră, vicarul, nu a vorbit niciodată despre ele?

„Ah, altă greșeală!" Emma își dădu seama că ar fi trebuit să fie fiica unui bărbat care trăia din zeciuieli. Clătină din cap, lipită de pieptul lui Daventry, incapabilă să mai mintă sau să mai născocească ceva. Îi atinse ușor clavicula cu buzele, iar el păru să se oprească. Deveni și mai rigid, ca și cum nu mai îndura să o țină în brațe.

Se trase înapoi, iar ea așteptă să o acuze că era o impostoare. O șuviță umedă din părul ei rămase lipită de obrazul lui aspru. El o dădu la o parte. Când văzu blândețea cu care o făcu, nu reuși să se abțină, ci își încleștă pumnii în cămașa lui, ca să îl țină aproape de ea. Pe deasupra umărului lui, începu să întrezărească camera în umbră. Văzu un perete lângă garderobă și altul lângă șemineu.

– Abia acum învăț și eu despre zeciuieli.

– Și ce ați învățat?

Emma se gândi că, dacă îl punea să răspundă, avea să rămână acolo, cu o mână în părul ei și cu cealaltă mângâind-o pe spate. Dincolo

de lumina tremurătoare a lumânării, colțurile întunecate ale camerei se mișcară, de parcă visul o pândea.

– Mierea este supusă zeciuielii, dar sarea nu.

Își coborî privirea spre ea, iar Emma simți cum i se dezvăluie pe sine, cea reală: o fată care nu avea nimic pe lume, în afară de coșmaruri și de planuri de evadare.

El păru să se piardă în timp ce o privea.

– Ghindele sunt supuse zeciuielii, dar nu și dacă le mănâncă porcii.

Emma se apropie mai tare. Îi simți mâna mângâind-o pe talie, așteptând să continue.

– Merele sunt supuse zeciuielii dacă pică din copac, dar nu și dacă sunt furate. Vocea îi deveni joasă și aproape răgușită.

– Vișinele sălbatice care cresc pe marginea terenurilor sunt supuse zeciuielii.

Îi simți pieptul zguduindu-se de râset.

– Sunteți în siguranță acum, domnișoară Portland. Ar trebui să plec.

„Nu." Emma simțea cum o pândea visul, gata să se năpustească asupra ei.

– Dacă revine coșmarul...

Se îndepărta pe măsură ce vorbea.

– Gândiți-vă la o amintire plăcută, cum ar fi poneii dumneavoastră.

Emma clătină din cap. El nu știa cum se împleteau amintirile frumoase și cele urâte. Dar, când menționă poneii, vișinele din mintea ei dispărură. Crengile goale deveniră maro și pline de ciori. Îl apucă de cămașă, strângând materialul în pumni. Visul se năpusti asupra ei.

Două ciori stăteau pe gard, în timp ce Emma și Tatty, mai tinere pe atunci, se întorceau din sat cu făină și cu ulei pentru nevasta fermierului. Când se apropiară, mai multe ciori își luară zborul, învârtindu-se în cerc și croncănind. Un soldat francez râdea în ușa deschisă a fermei. Emma se întoarse și văzu ce era pe jos: capul poneiului ei.

Închise ochii. Începu să tremure puternic. Daventry o trase mai aproape, strângând-o mai tare în brațe, potolindu-i tremuratul, care se preschimbă în sughițuri, și care, în cele din urmă, se potoliră la rândul lor. Îi ridică bărbia.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu poneii pe care îi călăreai.

Emma clătină din cap. Nu putea vorbi.

– Uită-te la mine! Îi șterse lacrimile de pe obraji cu degetele lui mari. Sunt real. Nu o să las visul să te mistuiască. O să am grijă ca Budge și Hiccup să nu fie răniți.

Dav simți pericolul din clipa aceea. În ochii Emmei se citea o groază despre care nu putea vorbi. Se agăța de el așa cum se agățase de ponei. O alinase. Acum trebuia să plece, să o asigure politicos că se afla prin preajmă și să nu profite de femeia tulburată pe care o ținea în brațe. Dar, în lumina lumânării, pielea ei avea nuanțe rozalii și crem. Văzu o himeră invocată din propria dorință și de lipsa de somn, o fată caldă cu părul încâlcit, cu o coroană de bucle aurii și o cămașă de noapte subțire, din mătase ca fildeșul, răsucită în jurul taliei în așa fel încât modelul dantelei lăsa să se întrevadă mugurul rozaliu al sânului ei dulce. Mirosea a levănțică și a trandafiri, iar mirosul ei amețitor îl îmbătă.

Într-un fel, era ca el. Orice minciuni ar fi spus, visul era adevărat. Nu insistă ca ea să îi zică mai multe. Știa că era un vis legat de o pierdere de neîndurat. Putea să o aline într-un singur mod. Se aplecă și o sărută pe buze, dominându-i-le cu ale lui, doar cu o atingere la început.

Emma acceptă sărutul lui Daventry. Își desfăcu buzele, așteptând ca el să își folosească limba, dar nu se întâmplă așa. El voia să o aline prin sărutul lui, dar ea avea nevoie ca el să o dorească, să rămână lângă ea și să țină visul la distanță. Își arcui trupul spre al lui, iar el își coborî mâinile pe spatele ei, trăgând-o mai aproape.

„Am nevoie."

„De ce anume?"

„Nu știu."

„Lasă-mă să îți arăt."

Dav îi coborî cămașa de mătase pe umăr, descoperindu-i sânul. Îi cuprinse sânul fin cu palma aspră și își trecu degetul mare peste mugurul lui, așa cum voise încă din prima zi. Atingerea lui o făcu să geamă și să își arcuiască și mai mult corpul plin de dorință. El ameți de la cât de tare își dorea să își introducă acea parte din el care tânjea în locul ei cald. Își coborî mâna și o apucă de posterior, trăgând-o peste mădularul lui încordat. Ea icni, surprinsă, iar el se opri.

Deschise ochii și îi văzu privirea. Era limpede că înțelesese încotro aveau să ducă mângâierile.

– Cred că ți-am alungat coșmarul din minte, zise el. Îi trase cămașa de noapte înapoi peste sânul palid.

Ea încuviință din cap, iar el trase adânc aer în piept și se forță să se îndepărteze.

Emma îl privi. Stătea în ușă, aproape în afara razei de lumină a lumânării, albul cămășii și adâncimile întunecate ale ochilor lui distingându-se printre umbre.

– Dacă revine visul, cheamă-mă!

Ea încuviință din cap. Dar nu avea să o facă.

Când ușa se închise în urma lui, se forță să coboare din pat și să își lase picioarele pe podea. Frigul din cameră o răcori numaidecât, încrețindu-i pielea și făcându-i dinții să-i clănțănească. Se duse tremurând spre garderobă, ca să caute un șal. Se înveli cu lâna moale și se așeză pe patul mare, ca să se gândească.

Devenise femeie în închisoare. Tatty îi arătase ce să facă, dar nu o pregătise pentru asta.

Nu trebuia să îl placă. Nu trebuia să i se pară cald, bun, amuzant sau binevoitor. Îndeosebi binevoitor. Trebuia să îl considere un perete, un obstacol, o problemă ce trebuia rezolvată.

După ce avea să evadeze, el putea rămâne cu casa, cu băieții și cu avuția lui.

Ea urma să străbată Anglia. Nu era un loc mare, nu la fel de vast precum continentul pe care ea și Tatty îl traversaseră deja. Anglia era doar o insulă. O insulă nu putea fi foarte mare.

Râse de ea însăși. Nu se putea abține, dar știa că nu era bine să râzi dacă aveai de gând să evadezi. Era timp de râs după aceea, după ce avea să ajungă la Bristol și să găsească un vapor care pleca spre America. S-ar fi putut da drept servitoare. Servitorii nu aveau tutore sau supă de pește.

Daventry nu era așa cum o făcuseră ducele și Aubrey să creadă că era. Ei considerau că pericolul cel mai mare al planului lor era să se afle că Emma îl spiona. Ce-i drept, Daventry observa prea multe, înțelegea prea multe. Cu siguranță, își dăduse deja seama că bănuielile lui se adevereau: documentele ei bine întocmite erau o minciună.

Nu știa nimic despre zeciuieli. Se trezea din vise pe care nici o fiică de vicar, care stătuse mereu cu nasul în cărți, nu le-ar fi avut.

Dar era un pericol pe care Emma îl putea gestiona. Adevăratul pericol era că îi plăceau sărutările lui Daventry. Adevăratul pericol era că și ea, la fel ca băieții, ar fi vrut să rămână cu el, să se agațe de el și să își amâne evadarea până ce legea o prindea din urmă.

Trebuia să găsească o cale să îi reziste. Se întinse pe spate și trase cuverturile peste ea. Materialul îi trecu peste sâni, sensibilizați de îmbrățișarea lui Daventry, ceea ce o făcu să își amintească brusc de sărutul lui.

Era al doilea bărbat care o săruta, dar fusese la fel de diferit de primul ca mierea de fiere. Fausto fusese primul care o sărutase. Fusese cel mai tânăr dintre gărzi, dar nu și cel mai amabil. Să îl sărute făcuse parte din planul lor de evadare, partea de distragere a atenției. De fiecare dată când Fausto își vâra limba ca de pește în gura ei, Tatty era prin preajmă, încercând cheile de la brâul lui în broasca celulei.

Emma se înfioră. Se afla acolo ca să răscumpere propria viața și pe cea a lui Tatty cu informații. Alinarea nespus de dulce pe care i-o aducea îmbrățișarea lui Daventry nu avea să o ferească de ciori. Doar hârtia ducelui putea să o facă. Și reușea să obțină hârtia doar dacă spiona.

Apoi își dădu seama că, la urma urmei, descoperise ceva despre el fără să spioneze. Era un bărbat care înțelegea coșmarurile. Trăise lucruri care îl făcuseră să cunoască îndeaproape durerea și frica. Dacă îi permitea lui Daventry să o dorească, l-ar fi trădat mai mult decât intenționase vreodată. Iar el era genul de om care nu avea să reacționeze bine în fața trădării.

Dav se rezemă de peretele care o separa de el, cu trupul încins și încordat și pulsând de dorință și de frustrare. Nu îi plăceau pereții, dar era recunoscător că exista acel perete, singurul lucru care îl oprea să cedeze în fața celei mai incomode descoperiri despre efectele tânjirii.

Rămase întru totul nemișcat. Se cunoștea prea bine. Îi dăduse camera de lângă dormitorul lui și îl trimisese pe Adam departe nu ca să îi cerceteze minciunile, ci ca să se culce cu ea. Doar ochii ei, atât de înfricoșați încât se înnegriseră, îl făcuseră să se abțină. Mintea lui

recunoscuse starea de veghe fragilă în care se afla, încă prinsă atât de tare în vis, că avea doar o linie subțire de albastru în jurul pupilelor.

Știa că era un bărbat foarte norocos. Răpit la vârsta de 13 ani, ținut captiv vreme de doi ani de către un străin, evadase și își clădise o viață pe străzi. Era și mai norocos cu familia lui, care nu renunțase să îl caute, deși se punea în pericol din pricina dușmanului său și a ticăloșilor angajate de acesta. Când îl găsiseră, îi arătaseră cum să se întoarcă la ei și la viața pe care crezuse că o pierduse pentru totdeauna.

Ba chiar frații lui merseseră mai departe, înțelegând că se putea ca acela care îl răpise la o vârstă așa de fragedă să-i fi distrus apetitul senzual. Xander și Will reușiseră să găsească o cale de a purta o conversație aproape imposibilă și îl ajutaseră să priceapă că acțiunile lui Harris nu schimbaseră faptul că el era Dav. Existau nume urâte pentru cei precum Harris, chiar și pentru bărbați pentru care dragostea față de alți bărbați era la fel de firească precum respiratul. Dar Harris fusese mai degrabă impotent. Un alt lucru cu care avusese noroc. Impotența îl făcuse pe Harris să își folosească mai degrabă pumnii, dar îl salvase pe Dav de la vătămări iremediabile.

Cu timpul, frații lui aranjaseră ca el să meargă la o târfă tinerică și practică dintr-un local înfloritor, condus de un grup de femei care își permiteau să își selecteze clientela. O noapte memorabilă cu ea îl ajutase să se elibereze întru totul de Harris.

Fata îl întrebase cu o sinceritate surprinzătoare despre detaliile experienței sexuale cu răpitorul lui și îi arătase cum funcționa trupul, dezvăluindu-i în același timp misterele corpului femeiesc: cum funcționa, ce anume îi aducea plăcere. Nu îi displăcuseră lecțiile.

– Ai dat vreodată la boboci? îl întrebase ea.

Trebuise să admită că da.

– Ai mai mâncat după aceea?

El râse.

– Da, am mai mâncat.

– Ei bine, spuse ea, trebuie să te golești de Harris ca și cum ai mâncat ceva stricat. Mintea ta poate să complice totul, dar corpul e sincer. Tremură, strănută și doarme. Stomacul chiorăie și doare și scapă de mâncarea care nu e bună. Ascultă-ți corpul!

Așa și făcuse. Nu era așa de naiv încât să creadă că o impresionase, dar nu o dezamăgise. Ea îi admirase cu sinceritate trupul

și îi spusese că doamnelor avea să le placă. Vreme de câteva săptămâni după aceea, avusese mai multe erecții, dovadă, chiar dacă incomodă, a faptului că avea să se vindece.

Acum, când nu se mai îndoia câtuși de puțin de ce anume își dorea, nu trebuia să se lase pradă dorinței. Fusese stârnit. Emma Portland se speriase. Lipsa ei de experiență îl tulburase. Era limpede că știa destule despre săruturi încât să-i răspundă cu o foamete plină de lăcomie, dar nu știa să sărute înapoi. Încercase să încetinească ritmul.

Nu se cunoșteau cu adevărat. Era limpede că nu era fiica unui vicar, dar era ciudat de inocentă. Nu știa cum să îl sărute înapoi, dar îi acceptase săruturile cu o nevoie insistentă, care îi dădea de înțeles că fusese la fel de tulburată ca el. Totuși, el deținea puterea în situația cu pricina. Tocmai de aceea ar fi trebuit să nu se atingă de ea.

Apucă iarăși cartea *Un tratat practic despre legea zeciuielilor.* O pedeapsă potrivită pentru avansurile pe care i le făcuse Emmei Portland. Limbajul zeciuielilor suna foarte biblic, iar de pe fiecare pagină din volumul stufos din fața lui se desprindeau vocile neînduplecate ale pastorilor care își revendicau drepturile.

Problema era că zeciuielile îl făceau acum să se gândească la Emma Portland. Avea gust de miere și de sare. Sărutările pe care i le furase fuseseră ca niște mere dulci. Dacă se mai gândea la vișine, avea să înnebunească de dorință. Dacă ar fi fost un gentleman, așa cum încerca familia lui să îl facă, și-ar fi cerut iertare pentru avansurile făcute. Dar nu le regreta. Dacă ar fi avut ocazia, probabil că mai degrabă ar fi repetat ofensa decât să își ceară iertare. Dacă Adam nu se întorcea curând, fata nu mai avea nici o scăpare.

Capitolul 11

În dimineața următoare, Emma nu reuși să le țină piept băieților. Ei se gândeau doar la lecția de box ce le fusese promisă pentru după-amiaza aceea. Ea se gândea doar la sărutul lui Daventry. Lecția de matematică nu părea să ducă nicăieri, iar când Lark începu să arunce cu un săculeț cu fasole prin clasă, Emma se dădu bătută. Ca să salveze sala de clasă de la a fi distrusă întru totul, interveni între Lark și Rook, iar după ce reuși să readucă ordinea, le dădu drumul.

Adam Digweed încă nu se întorsese din călătoria menită pentru a face cercetări. Avea o oră la dispoziție ca să spioneze, înainte să se ducă în oraș și să îl înfrunte pe Wallop. Avea să o întrebe despre pachetul pe care îl primise Daventry. Trebuia să își încerce norocul câtă vreme el își vizita arendașii împreună cu administratorul moșiei. Se hotărî să încerce în bibliotecă, locul în care era cel mai probabil să țină un document.

Angajatorul ei avea un obicei ciudat despre care nu prea știa ce să zică: lăsa toate ușile deschise. Văzu de pe hol că biblioteca era goală, așa cum se așteptase.

Biblioteca lui primitoare era foarte diferită de cea grandioasă de la Wenlocke. Era un spațiu de lucru. În timp ce pupilii lui nu voiau să învețe nimic nou, el părea să vrea să învețe tot ce se putea ști. Se întrebă oare ce căuta în toate cărțile acelea deschise.

Își aminti când fusese prima dată în bibliotecă, împreună cu băieții, și se uită să vadă dacă se schimbase ceva prin încăpere. Excluse cu ușurință cărțile de pe podea și de pe scaune. Nu păreau atinse recent. Unele dintre ele aveau bucăți de hârtie printre pagini, acoperite cu un scris ferm și cursiv. Pe birou erau un spațiu de lucru și o tăviță cu instrumentele de scris obișnuite – tocuri, un cuțit de ascuțire, nisip și o călimară cu cerneală. În colțul din dreapta sus era un teanc de trei volume închise. Lângă teanc, se afla o carte deschisă, așezată

cu fața în jos. Restul biroului era acoperit de foi scrise înghesuit, răsfirate de parcă ar fi fost împrăștiate de vânt.

Emma trase aer în piept și se duse spre birou, conștientă de faptul că îi invada teritoriul. Volumul așezat cu fața în jos era un tratat despre zeciuieli. Își aminti brusc de noaptea trecută. Se aplecă și se uită la grămada de cărți și le citi titlurile: erau toate despre legi. Se întoarse spre foi. Nu îndrăzni să le miște. Una dintre ele cuprindea o listă lungă de nume sub titlul „Contribuții către Școala de băieți a reverendului Bertram Bredsell". Emma își trecu degetul peste lista de nume: Doward, Lambert, Palgrave, Ruddock, Wenlocke. Miji ochii și citi cu atenție. Ducele de Wenlocke contribuise cu o mie de lire la școala cu pricina.

Emma nu și-l putea imagina pe ducele cel rece acționând din compasiune pentru băieți. Ridică prima pagină din grămadă și trase cu ochiul la pagina următoare, căutând din nou numele Wenlocke, și îl găsi într-o notă ciudată, ca o frază dintr-un jurnal.

7 august 1816: i s-a oferit lui Wenlocke dovada că există un moștenitor legitim al fiului său.

Își strecură degetul sub o altă foaie ca să o ridice, dar auzi voci pe coridor. Dădu drumul paginii și se întoarse spre ușa bibliotecii, care era deschisă. Daventry intră cu pași mari și se opri brusc.

Privirile li se întâlniră, iar în ochii lui văzu o strălfulgerare de căldură care se răci numaidecât.

– Ți-ai terminat lecțiile de dimineață?

– Băieții erau distrași de planurile tale de box pentru după-amiază. Așa că le-am dat drumul mai devreme.

Veni lângă ea și aruncă o privire spre birou.

– Mă căutai?

– Ca să îmi cer iertare. Îmi pare rău că te-am deranjat noaptea trecută din pricina coșmarului.

– Prezența ta în casă mă deranjează, domnișoară Portland.

– Deci o să mă alungi?

Dav știa că ar fi trebuit să o facă. Faptul că o găsise în bibliotecă, aplecată peste paginile raportului primit de la Norwood, îi stârnise cele mai rele suspiciuni.

– Lecțiile merg chiar așa de rău?

– La fel de bine ca studiul zeciuielilor, presupun.

Preț de o clipă, Dav nu spuse nimic. Cuvântul acela pluti stingher între ei. Îi aminti de căldura și de apropierea de noaptea trecută. Avusese nevoie de o distragere, dar singurul lucru care îi venise în minte provenise din volumul stufos pe care îl citea când o auzise țipând. Petrecuse ore întregi în camera aflată lângă dormitorul ei, neavând încredere în el însuși nici cât să se dezbrace, răzbind printre zeciuieli mici și mari, legate de moșie sau personale. În lipsa lui Adam, fusese foarte conștient de prezența Emmei Portland.

Ea își duse distrasă mâna la buzunar, ca și cum ar fi vrut să atingă un obiect, dar descoperi că nu era acolo. Își aminti că o văzuse atingându-și buzunarul și în prima zi.

– Zeciuielile pot fi o bătaie de cap.

I se păru o afirmație neutră. În loc de „Sărută-mă, lasă-mă să te ating!"

– Iar acum ai o problemă cu zeciuielile?

Era limpede că o deranja buzunarul gol.

– Da, am. Câțiva oameni au tăiat stejari de pe moșie, și episcopul susține că lemnul este supus unei zeciuieli care nu a fost plătită. Procesul o să se judece în fața curții. Întrebarea este dacă lemnul nou a crescut din butuci vechi sau din ghinde.

– Le-ai prezentat problema și băieților?

– Crezi că ar fi o lecție bună pentru ei?

Nu venise în biblioteca lui ca să vorbească despre zeciuieli sau despre pupilii lui.

– Cred că le-ar arăta cât de mult te ajută cititul într-o astfel de situație.

Mai duse o dată mâna la buzunar, distrasă.

– Domnișoară Portland, îți atingi buzunarul încontinuu. Ai pierdut ceva?

Ea încuviință din cap. Albastrul ochilor îi dispăru, devenind un gri mohorât – culoarea unei pierderi.

– Ceva de preț?

– I-a aparținut fratelui meu. Probabil că am rătăcit-o. O să mai caut.

Era conștient că, fiind distrasă, spunea adevărul.

– Atunci o să mai întreb. Să mă asigur că ai găsit-o.

Ea încuviință din cap.

– Dacă îmi permiți, este după-amiaza în care mă duc în sat.

*

Băieții se îngrămădiră în capelă. Lark ținea premiul în palma deschisă, ca toți să îl poată vedea. I-l luase cu ușurință. Întrebarea era ce avea să facă cu el.

– Ce este? Arată ca o lună. Robin se aplecă peste mâna lui Lark ca să vadă mai bine.

Jay îl împinse pe Robin înapoi.

– Un fel de medalie.

– E din aur? întrebă Swallow.

– Da.

Lark văzuse destul aur în casa lui Daventry ca să îl recunoască.

– Ar trebui să i-o dăm înapoi, spuse Robin.

– Oh, lui Robin îi place de ea, zise Raven batjocoritor.

– Ba nu, ripostă Robin și îl împinse pe Raven.

Raven, mai mare și mai robust, îl împinse înapoi:

– Ba da.

– Ce scrie pe ea? vru să știe Finch.

– Nu contează. Lark nu voia ca ei să încerce să citească ce scria pe drăcia aia. De parcă ar fi putut!

– Ce înseamnă? întrebă Swallow.

Iată o întrebare la care Lark putea răspunde. Știuse din clipa în care o șterpelise.

– Înseamnă că nu e cine spune că este.

– Deci i-o ducem lui Dav?

Finch voia să facă mereu ceea ce se cuvenea.

– I-o dăm înapoi?

Lui Robin chiar îi plăcea de profesoară.

– Nu, nu încă. Rămâne la mine. Eu decid când și ce facem cu ea. Să nu suflați un cuvânt. Îi puse să își apropie pumnii. Jurați cu toții!

– Pe acoperiș, băieți! le porunci Dav după prânz. Orice ar fi fost obiectul care îi lipsea Emmei Portland, avea o bănuială că grupul lui știa ceva despre asta.

Bătea un vânt rece, iar nori plumburii se adunau, dar se dezbrăcară de haine, pantofi și lavaliere, și îi lăsă să se bucure de libertatea pe care le-o oferea locul acela, alunecând pe țigle și mergând de-a lungul marginilor subțiri. Jay merse în mâini de-a lungul celui mai înalt pisc. Finch alunecă apoi cu genunchii îndoiți pe suprafețe aproape

verticale, cu mâinile întinse. Până și Robin își dezvoltase echilibrul necesar pentru a străbate locul acela, deși încă nu putea să sară prea departe.

Se prăbușiră cu toții în jurul lui, după izbucnirea de energie, pe țiglele încălzite de soare, în bătaia vântului, amintindu-și de vechile lor obiceiuri. Nu mirosea ca în Londra, dar aveau impresia că erau în Londra când stăteau întinși pe piatră, vântul suflând între ei și cerul de deasupra lor.

– E ca pe vremuri.

– Doar că Daventry o să-și murdărească straiele elegante, îi avertiză Swallow.

– De-aia are valet, spuse Lark.

– Și un majordom, și lachei, adăugă Finch.

– Și spălătorese, și bucătărese, și servitoare! strigă Swallow.

– Și grăjdari, și grădinari.

Jay lovi cu pumnul în aer.

Râseră cu toții, nevenindu-le să creadă că locuiau într-un palat, nu pe acoperișurile din Londra, unde doar natura le ținea de cald sau îi răcorea, unde doar norocul și iscusința lor îi ținuseră în viață și mereu cu un pas înaintea proprietarilor, polițiștilor sau mai rău.

– Un marchiz are de toate, spuse Robin solemn.

– Nu uita de probleme, le aminti Dav.

Lark deveni numaidecât vigilent și disprețuitor.

– Ce probleme are un marchiz?

– Bunicul tău se ține și de alte drăcovenii? întrebă Jay.

– Doar un alt proces. Ca să obțină bani pentru niște copaci tăiați.

Nu se mai plătise nici o zeciuială din clipa în care frații lui intentaseră proces în numele lui, și cu siguranță bunicul lui știa suma acelor zeciuieli neplătite până la ultimul bănuț. Dav devenise marchiz de nici o săptămână când episcopul local intentase proces la curte pentru zeciuieli neachitate. Fără îndoială că bunicul lui se afla în spatele acelei judecăți.

– O să te stoarcă de bani.

– Nu și dacă avocatul meu e mai deștept ca al lui. Să vă zic care e problema. Și aș vrea să aud părerile voastre.

Dav le explică problema zeciuielii. Cu toții aveau o părere.

– Să te lupți în tribunale nu e o luptă adevărată, nu, Dav?

– Nu e ca un meci, unde cealaltă persoană e chiar acolo și ne putem lovi reciproc până ce unul cedează, încuviință Dav. Ar fi preferat un meci real cu bunicul lui, nu un război în umbre.

– N-o să cedezi niciodată, nu-i așa, Dav?

– Deci o să rămânem aici pentru totdeauna? Sau putem să ne întoarcem?

– Vreți să vă întoarceți?

– Câteodată.

Măcar Robin era sincer.

– Nu putem să ne întoarcem dacă uităm să furăm. O să sfârșim în închisoarea Coldbath sau chiar mai rău.

– O să fim deportați.

– Ba nu. O să vă întoarceți când o să fiți pregătiți și cu destui bani în buzunar încât să nu mai trebuiască vreodată să furați.

Îi fu greu să o spună, dar era adevărat. Avea să le dea drumul. Voia ca ei să fie pregătiți să plece, dar presupunea că nici măcar acest lucru nu era în puterea lui.

– Câți bani, mai exact?

– Bună întrebare, Finch.

– Dacă am cinci lire, nu mai trebuie să fur niciodată?

– Dacă ai avea cinci sute de lire, pufni Lark batjocoritor.

Raven fluieră lung când auzi suma.

– Cinci sute de lire? Cine are atâta bănet?

– Pun pariu că Dav are, rosti Robin cu loialitate.

Lark sări în picioare și îi privi de sus, uitându-se la Dav.

– De ce suntem aici? Visăm, nu-i așa? Ne-a pârât, așa-i?

Dav nu se mișcă. Își ridică privirea spre secundul lui sfidător, în ai cărui ochi tulburați se citea vinovăția.

– În legătură cu ce?

Dintr-odată, nici unul dintre ei nu mai putu să-l privească în ochi. Așteptă un moment îndelungat.

Lark se uită la peisajul care începea să se înverzească, apoi se întoarse iarăși spre Dav.

– Nimic. Doar că o crezi pe ea, nu pe noi, atâta tot. Am văzut-o ducându-se în bibliotecă.

– Așa este, a venit în bibliotecă. Mi-a sugerat să vă vorbesc despre unele probleme legate de moșie.

Dav își dădu seama că Lark nu îl credea. Ceilalți măcar păreau rușinați, dar nici unul nu ar fi recunoscut că luase ceva. El îi învățase asta.

În cele din urmă, Swallow spuse:

– O să-i mulțumim domnișoarei pentru idee, dar nu putem să-ți rezolvăm problemele azi, Dav. Azi e zi de antrenament.

Emma se concentră la drumul ce ducea spre Somerton. Era probabil cel mai prost drum din Anglia, pentru că la un capăt al lui se afla Wallop, iar la celălalt era Daventry. El o făcea să își uite scopul. După doar câteva minute cu el în bibliotecă, uitase deja ce căutase acolo.

Se uită la drum. Trebuia să-i știe gropile, cotiturile și făgașele, ca să îl poată străbate pe timpul nopții. Își luă puncte de reper și observă ațele care îi marcau ascunzătorile. Aproape că își finalizase traseul. Drumul avea o cotitură bruscă după pod, la capătul aleii ce ducea spre conac, o porțiune lungă și plată, apoi una nămoloasă unde trăsurile se afundau, după care drumul se înălța din nou înainte să ajungă în sat. Merse împleticindu-se pe marginea îngustă acoperită de iarbă veștejită. Și totuși, vreo cincisprezece centimetri din jupă îi erau acoperiți de nămol când ajunse în sat.

Întârziase și pierduse medalia lui Leo. Simți buzunarul gol în care o ținuse atâta vreme simțind cum i se lipește de șold. Leo își purtase uniforma cu mândrie înainte să vină francezii și să le distrugă viața pe care o duseseră până atunci. Avusese o haină de un albastru-închis, cu guler și manșete roșii, croită astfel încât să îi scoată în evidență trupul frumos, cu două rânduri de nasturi de aur în față și cu epoleți aurii pe umeri. O panglică de un albastru-deschis îi străbătea pieptul, iar în partea de sus erau prinse distincțiile, un rând de panglici care se împleteau și de care atârnau medaliile primite. Când fuseseră nevoite să plece de acasă pentru totdeauna, ea și Tatty cususeră medaliile în tivul rochiilor. Rochiile se zdrențuiseră în închisoare, iar în timpul călătoriei lungi spre Anglia vânduseră medaliile una câte una. Era singura care îi rămăsese Emmei: o semilună cu coroană, un pic mai lungă decât degetul ei mare.

Alungă imaginea din minte și încercă să își amintească dacă își pusese cumva talismanul în buzunar, ca de obicei. Așa credea.

În dimineața aceea, visul și sărutările lui Daventry o istoviseră și îi încețoșaseră mintea. Nu se ocupase de băieți așa cum ar fi trebuit, iar ei profitaseră de ocazie. Băieții se ridicaseră în timpul lecției de aritmetică de dimineață, când Lark începuse să arunce un săculeț cu fasole în joacă. Înțelegea că băieții ar fi aruncat orice obiect pe care puneau mâna, dar de data aceasta, în jocul lor, răsturnaseră scaunele. Abandonaseră lecția, râzând și țipând.

Atunci își aminti: îl urmărise pe Lark, iar Rook se lovise de ea și o ajutase să își recapete echilibrul. Se oprise în mijlocul drumului. Ei puseseră totul la cale. Rook fusese plin de remușcări. După ce se ciocnise de ea, se opriseră din joacă, iar băieții se așezaseră din nou la locurile lor și stătuseră cuminți vreme de zece minute. O păcăliseră. După ce le dăduse drumul, o luaseră la fugă.

Când se aflase în fața lui Daventry, în biblioteca lui, și își dusese mâna la medalie, pentru alinare și curaj, își dăduse seama că aceasta dispăruse. Era doar vina ei. Ea călărise poneiul. Ea avusese coșmarul. Ea acceptase ca Daventry să o aline în noaptea aceea care o lăsase cu inteligența unui purice.

Se prăbuși pe iarba uscată. O trăsură trecu hurducăindu-se pe lângă ea, îndreptându-se spre han. Wallop aștepta. Mai întâi Wallop, apoi medalia.

Josiah Wallop mânca un cotlet de miel când ea intră în camera privată a hanului, cu un șervet mare sub bărbie. Perciunii îi luceau de la grăsimea de la miel. O întâmpină cu căldură, ca pe o nepoată, de ochii hangiului, dar de îndată ce acesta plecă, îi aruncă o privire rece.

– Ai întârziat, domnișoară. Iar Excelența Sa nu-i mulțumit de tine. Zice că trebuie să te forțez mai tare, să scot mai multe de la tine. Vrei ca Josiah Wallop să te forțeze, fătuco?

Emma, înțeleaptă, nu îi răspunse. Wallop dădu pe gât o înghițitură mare de cotlet de miel, cu o halbă de bere.

– Ai aflat când are de gând puiul ăla de târfă să plece din conac?

Emma clătină din cap.

– Nu mi-a menționat ce planuri are.

– Păi, ai face bine să-l faci să ți le menționeze. Știm că o să plece la Londra. Maică-sa îl roagă în fiecare scrisoare să nu se ducă. Îi verificăm scrisorile, să știi, pe fiecare dintre ele.

Emma nu schiță nici o emoție. Așa făceau iscoadele și poliția secretă de pretutindeni. Verificau scrisori și cotrobăiau prin hârtii, stăteau la pândă în bănci, cafenele și restaurante. Mituiau lachei și servitoare și te găseau și la o mie de kilometri depărtare de casă. Se presupunea că și ea era o iscoadă.

Wallop o amenință cu degetul lui gras.

– E șiret. Nu trimite nimic prin poștă. Ce-ai aflat despre pachetul pe care l-a primit?

– Era cumva împachetat?

– Nu face pe deșteapta cu mine, domnișoară!

– Dacă era împachetat, probabil că l-a despachetat. Dacă e un obiect obișnuit, cum ar fi o carte sau o...

– L-ai căutat?

Ea încuviință din cap.

– Unde?

– În bibliotecă.

– Nu în dormitor?

– Pe birou are un teanc de hârtii pline cu numele ducelui.

– Încerci să-mi zici că a primit un pachet plin cu foi?

Ea încuviință din cap.

– Le-ai citit?

– Cât am putut.

– Păi, și ce-ai văzut?

– O listă cu numele contribuitorilor către școala de băieți a reverendului Bertram Bredsell. Ducele de Wenlocke apărea pe listă.

Wallop își drese glasul.

– Nu trebuie să-mi zici lucruri pe care le știu deja, domnișoară. Ai grijă, că știu ce pui la cale! N-ai vrea să-i zic Excelenței Sale Aubrey că nu-ți faci treaba. Josie Wallop își face treaba. N-am avut nici un client din Newmarket până în Londra care să nu fie mulțumit de munca mea. Când Josie Wallop plănuiește ceva, o face bine. Atacă din nou carnea de pe cotlet, cu furculița și cuțitul. Ce-ai în coș?

– Cumpărături din oraș, ca să am un pretext pentru drum.

– Arată-mi!

– Nu-i nimic important.

– Arată-mi! Wallop aruncă tacâmurile și apucă marginea coșului cu mâna unsuroasă. Emma se răsuci. El se ridică de pe scaun și se năpusti asupra ei. Ea se împletici în spate, dar el prinse coșul

și răsturnă pachetul pe podea. Se trânti înapoi pe scaun, ridică pachetul și îl desfăcu, punând pe masă materialul alb.

– Ce-i asta? Cămăși? Ca să-ți acoperi lăptarii, așa-i?

Wallop apucă o cămașă delicată și îi sfâșie o mânecă.

– Oprește-te! Emma ura că trebuia să îl implore. Tatty spunea că era mereu o greșeală să te rogi de un gardian rău. Scotea la iveală ce era mai rău din ei. O să-ți spun ceva.

El luă cămașa.

– Daventry plănuiește să participe la un meci de box.

– Aha, asta-i bine. Chiar foarte bine. Ar putea fi mai bine ca Londra. Ce știi? Când și unde?

– Dă-mi cămășile înapoi!

Wallop afișă o mină șireată.

– Trebuie să-mi aduci ceva din dulapul lui, domnișoară, ca să-ți primești cămășile înapoi.

– Se antrenează săptămânal când vine fratele lui în vizită.

Wallop aruncă pe jos cămășile, în spatele lui.

– Ei bine, poți să le iei singură, fătuco. Vezi să afli la ce meci vrea să se înscrie. Desfă-ți picioarele, dacă trebuie, dacă nu ai făcut-o deja.

Emma își recuperă coșul. Avusese dreptate. Wallop era genul de gardian care scuipa în supă. Măcar nu găsise pantofii de pe fundul coșului.

– Ține minte că nu ai fost aleasă pentru istețime, păpușică. Data viitoare adu-mi o cutie din dulapul lui, ai priceput?

– Orice cutie?

Wallop păru să se gândească.

– O cutie de piele pentru bărbați, pentru ceasul de buzunar sau zorzoane de genul ăsta.

Capitolul 12

Emma se duse direct în sala de clasă. Băieții ar fi trebuit să fie pe terenul de antrenament al lui Daventry, oriunde s-ar fi aflat acesta. Poate că îi ascunseseră medalia în sala de clasă. Căută timp de o jumătate de oră și găsi doar o tăbliță pe care cineva scrisese GATA CU LEȚIILE... DOMȘOARĂ E PORLAN.

Emma o aruncă deoparte. Cel puțin unul dintre ei știa să citească și să scrie mai bine decât lăsa să se vadă. Străbătu holul spre cele trei încăperi în care stăteau băieții, la capătul aripii de nord a casei. Nu se putea ca soarta să-i ceară să lase ultima bucățică din Leo acolo. Le găsi camerele aranjate și simple, paturile făcute cu grijă, un rând de agățători pentru haine, un șir lung de urcioare și ligheane pentru spălat și prosoape care atârnau frumos pe polițe. Cineva așezase pe pervaz o colecție de pietre. Pe un raft gol, era un cuib de pasăre.

Emma desfăcu fiecare pat mic și tare. Nimic. Pipăi toate buzunarele pe care le găsi. Nimic. Trebuia să se oprească. Viețile lor noi și goale îi stârneau prea multă compasiune. Nu ar fi trebuit să-i învinuiască pentru că îi șterpeliseră medalia de aur din buzunar și o păstraseră. Nu aveau de unde să-i cunoască adevărata valoare.

Ar fi trebuit să cerceteze mai degrabă camera lui Daventry și își dădu seama că i se oferise oportunitatea de a o face. Antrenamentul de box se ținea undeva pe proprietate. Aveau să fie cu toții acolo, chiar și lacheii și domnul Creevey. Ar fi putut găsi cutia pe care o voia Wallop.

Mânerul de la ușa lui se rotea la fel ca al ei și, întrucât verificase mecanismul cu pricina, putea deschide ușile în perfectă liniște. Intră și se opri. Ușa de la garderobă era deschisă, dar nu auzi nici un sunet dinăuntru. Privi cu atenție mobila sumbră. Camera era fără îndoială a lui: nuanțe pale de maro și gri, întrețesute cu fire aurii și de culoarea grâului. Un pat mare era așezat lângă peretele cel mai îndepărtat, sub un baldachin de catifea ciocolatie. Lângă căminul din colț se afla un scaun jos tapițat, într-o nuanță aurie. Zâmbi când văzu masa

de lângă pat plină de cărți, semn că dormea sau stătea pe partea stângă a patului. Adusese înapoi sfeșnicul de alamă pe care îl adusese cu el când venise în camera ei. Emma își luă privirea de la pat. Gândul la el întins în pat o făcea să se simtă ciudat.

Sub fereastră era un birou de mahon frumos, cu un fotoliu elegant cu spătar sculptat și șezut din piele roșie. Mai multe cărți deschise erau stivuite neglijent într-un colț al biroului. Pe o tăviță erau instrumente de scris, iar un toc era așezat peste o hârtie acoperită de scrisul lui ferm.

Cutia de piele pe care i-o descrisese Wallop nu se vedea nicăieri, nici pe masă, nici altundeva prin cameră, dar Emma își dădu seama că Daventry scrisese ceva la birou. Citi cuvintele scrise chiar de el, dar nu însemnau nimic pentru ea; o listă cu persoanele cu care era de acord în legătură cu o lege din parlament. Își îndreptă privirea spre cartea deschisă din dreapta, iar mâna începu să îi tremure pe ea în timp ce citi despre două surori care fuseseră spânzurate, în vârstă de opt și 11 ani, într-un loc numit Lynn, în 1808. Tatty ar fi spus că era un semn rău.

Emma își calmă mâna care îi tremura. Daventry nu era un călău. Wallop, Aubrey și bătrânul duce își doreau ca ea să fie spânzurată, nu Daventry. Iar dacă își respecta planul, nu avea să fie. Intră în garderoba lui. Mobilierul masculin, în culori închise străjuia peretele cel mai îndepărtat, un dulap impunător, un raft de pantofi plin de cizme lucioase, rafturi pentru pălării și un dulăpior jos închis. Sub ferestrele înalte din dreapta ei, se aflau o cadă mare de porțelan lângă o băncuță, un scrin înalt și o comodă cu instrumente pentru bărbierit. Camera mirosea a lemn, a citrice și a piele lustruită, ca și cum domnul Creevey și-ar fi făcut de lucru pe acolo.

Dacă Daventry își ținea cutia de piele acolo, cu siguranță nu o pusese la vedere. Se întoarse spre dulap, cea mai probabilă ascunzătoare pentru secretele lui. Îl deschise și trase aer în piept: mirosea a el. Dar rândurile aranjate de haine și pantaloni atârnați, cămășile albe de in și luciul ca de cositor al unei cămăși de noapte din mătase erau hainele pe care le folosea ca să se deghizeze într-un gentleman distant. Un alt miros, îngropat printre faldurile de veșminte cuvenite pentru un gentleman, făcea aluzie la celălalt sine al lui pe care îl vedea din când în când.

Își trecu mâna peste veșmintele agățate, mișcându-le și întețindu-le mirosul, până ce dădu peste o haină lungă de catifea neagră. Era diferită de celelalte – mirosea a funingine și a piatră. Dădu la o parte hainele din jurul ei și o scoase. Avea manșetele roase și tivul uzat, semn că fusese purtată mult. Neagră ca noaptea și cu o croială teatrală, cu umeri lați și talie îngustă, era lungă, ca mantia unui magician, învolburându-se liber în jurul gambelor celui care o purta în timpul mersului. Își apăsă o mânecă jerpelită pe față și știu că era a lui mai mult ca oricare altă haină din dulap.

În timp ce stătea acolo, simțindu-i mirosul, văzu sub faldurile ridicate ale hainei o cutie de piele. Puse haina la loc, se așeză și trase cutia în poală. Avea o încuietoare simplă. Îi ridică capacul. Era plină cu scrisori. Nu trebui să le atingă ca să o citească pe prima.

Assaye, 1 septembrie 1803

Dragul meu fiu,

Sunt nevoit să îți scriu fără să îți știu numele, dar am încredere că mama ta iubitoare o să îți dea un nume care o să ți se potrivească. O să-ți dau numele meu când o să mă întorc din India și o să începem viața împreună.

Trebuie să îți spun că este un loc cald și plin de culori. Toate animalele pe care ți-ai dori să le vezi hoinăresc destul de libere, neîngrădite de bare și de cuști. Când o să fii mai mare, o să te duc la menajerie și poate că o să pot lua acasă un animal de companie care să o șocheze de-a dreptul pe mama ta.

Emma închise capacul și puse cutia la loc. Preț de o clipă, nu mai văzu nimic în jurul ei. Ei doi semănau. Nu avea să-i dea lui Wallop nici măcar o scrisoare din cutia aceea. Avea să-i nege existența. Își începuse după-amiaza căutând medalia lui Leo, dar găsise în schimb cuvinte pe care Daventry le păstra de la tatăl lui, pe care nu îl cunoscuse. Nu voia să știe că ținea scrisorile de la răposatul lui tată ascunse împreună cu vechea lui haină, pe care era convinsă că o purtase pe când trăise în Londra.

Trecutul era un inamic hotărât. Îți lua urma, iar când te găsea, te trăgea înapoi ca pe un reflux ce avea să te înece în amintiri și în coșmaruri. Trebuia să i te împotrivești cu toată puterea și să pășești încet în viitorul pustiu. Își închisese trecutul într-un

dulap. Înțelept ar fi fost să învețe și ea de la el și să lase la rândul ei trecutul în urmă.

Se ridică, îi aranjă veșmintele la loc, ordonându-le, și închise ușile dulapului. Trecutul ei avea să o mistuiască, să o devoreze ca un căpcăun dacă nu reușea să scape de ei toți.

Nimeni nu o văzu ieșind din casă cu coșul în mână. Cerul se umplea de nori întunecați, iar vântul îi lipea pelerina de ea. Cu toate acestea, își croi drum spre un loc în gardul viu des de pe cărarea ce ducea spre pod, unde avea să ascundă o cutie cu pâine și brânză.

La întoarcere, auzi țipete și se duse într-acolo. Pe o bucată de iarbă uscată între un gard viu mare și un șir de copaci înalți întunecoși, fusese trasat cu frânghii un pătrat, ca un țarc pentru animalele vândute la târg. Băieții se țineau de frânghiile din jurul pătratului, sărind pe vârfuri și țipând.

– Dă-i una, Daventry!

– Dă-i la ochi!

– Dă-i la dinți!

În centrul ringului, fără cămăși pe ei, cu busturile pline de sudoare, doi bărbați dansau, se fereau și se loveau unul pe celălalt, rapid și cu putere. Păreau a fi egali în dansul lor întortocheat. Se opri, ascunsă de umbra unei tise, privind primul ei meci de box.

Nu fusese obișnuită să se gândească la bărbați ca fiind arătoși, nici nu își închipuise că ar fi vrut să îi privească în mișcare. Îngerii și sfinții, vopsiți sau sculptați în marmură, erau frumoși, nu bărbații.

Bărbatul brunet și cu coastele pline de cicatrice zâmbea larg și se apăra cu o grație nepăsătoare. Daventry se concentra pe adversarul lui. Își ținea mâinile, în mănuși căptușite, aproape de față, mișcându-se ca într-un dans lateral ușor. Emma tresări când lovi cu pumnul stâng direct din umăr, așa de rapid încât abia sesiză.

Celălalt bărbat pară cu o răsucire dibace a corpului, râzând.

– Hei, sunt fratele tău, Dav! Nevestei mele n-o să-i placă dacă îmi schimbi fața.

– Umple-l de borș, Dav! țipă Lark.

Schimbând brusc intensitatea, bărbații se loviră rapid de mai multe ori, trupurile lor îndoindu-se și mișcându-se. Pocnetul surd al pumnilor lovindu-se de piele și respirația lor greoaie se amestecară cu strigătele buimace ale băieților. Daventry părea să îl audă

și să îl vadă doar pe adversarul lui. Nu se prea apăra de loviturile fratelui său, ci, dimpotrivă, părea a le primi cu bucurie.

Bărbații se opriră din schimbul de lovituri, întorcându-se la dansul lor grijuliu prin care căutau un avantaj. Daventry era cumplit de frumos și de periculos în jocul acela al mușchilor sub pielea netedă. Recunoscu această latură diferită a lui, așa cum o văzuse la el în prima zi, când se ridicase de pe podeaua de piatră a capelei. Aubrey spusese că era un om greu de ucis. Își dădu seama că ar fi fost greu de învins într-o luptă deoarece era făcut pentru asta, ca o armă vie ce își găsea scopul în bătălie.

– Bună, domnișoară Portland, strigă Swallow.

Se întoarseră cu toții spre ea, mai puțin bărbatul brunet. Daventry doar îi aruncă o privire, surprins, în ochii lui gri citindu-se o acceptare plină de bucurie, apoi bărbatul brunet îl și lovi cu pumnul în maxilar, iar el se prăbuși. Emma păși spre Daventry înainte ca el să atingă măcar iarba. Bărbatul brunet îi surprinse privirea înainte ca ea să apuce să se controleze. Se opri la marginea ringului, ținând strâns coșul gol.

– O lovitură în față, strigă Raven.

– Joc murdar, Will Jones, n-ar trebui să lovești un om când e distras, se plânse Lark uitându-se urât la Emma.

Bărbatul brunet își dădu jos mănușile căptușite și îi întinse mâna lui Daventry, ajutându-l să se ridice de pe iarbă. Se duse către marginea ringului, luă un prosop de pe un scăunel și se șterse pe piept și pe umeri.

– Ea e noua profesoară, Dav? întrebă el. Ar trebui să ne faci cunoștință.

Daventry clătină din cap și apucă celălalt prosop. Emma își coborî privirea, inima bătându-i cu putere. Într-o clipită, Will Jones văzuse prea multe. El o investigase, iar ea nu avea idee ce descoperise. Emma simți vântul rece prin pelerină.

Robin veni și o trase de braț.

– O să rămâneți să ne vedeți, domnișoară? O să-l umplu de borș pe Finch.

Emma își luă ochii de la Daventry prea târziu. Îi zâmbi lui Robin.

– Mă îndreptam spre un picnic. Își ridică coșul gol și speră ca nimeni să nu se uite în el. Vă las să vă antrenați.

Când privi din nou, Daventry era iarăși stăpân pe sine. Aruncă prosopul deoparte și își trase o cămașă largă de in peste cap.

– Domnișoară Portland, fă cunoștință cu fratele meu, Will Jones, fost polițist, fostă iscoadă. Will, domnișoara Emma Portland, profesoara acestor bădărani.

– Cu atâția *fost*, domnișoară Portland, Dav o să te facă să crezi că sunt mort și apar în cărțile de istorie. De fapt, sunt doar fratele lui ceva mai mare și mult mai înțelept.

Daventry îi zâmbi fratelui său.

– Ce ar trebui să spun atunci? Will Jones, soț devotat, tată iubitor, om al legii respectabil?

Will îi întinse mâna Emmei și miji ochii la ea.

– De fapt, domnișoară Portland, lucrez la reformarea poliției din Londra împreună cu Peel. Dă-ne un an nouă și vreo trei sau patru parlamentului, și o să devenim o forță eficientă.

Robin îl trase pe Daventry de cămașă, iar acesta se întoarse către băieți și îi îndemnă să intre în ring.

– E rândul vostru, băieți!

Se strecurară printre frânghii, iar Lark deschise un sac și începu să le arunce tovarășilor lui mănuși. Începură să-și făgăduiască unii altora că aveau să-și spargă nasurile, dinții și ochii.

Will Jones zăbovi cu privirea întunecată și trândavă asupra Emmei. Nu era un om ușor de păcălit. Își dădu seama că pricepuse numaidecât cum stăteau lucrurile între ea și Daventry. Tatty ar fi spus că sfeșnicul are nevoie de lumânare.

– Vă place în Suffolk mai mult ca în Grimsby, domnișoară Portland?

– Conacul este superb.

– Dav zice că nu vă place peștele. Probabil că duhoarea de pește a făcut din Grimsby un loc destul de neplăcut.

O punea la încercare. Ea îi zâmbi larg. Faptul că o testa însemna că nu știa chiar totul.

– Mă preocupau, desigur, elevii mei, nu mâncarea.

Zâmbetul ei nu avu nici un efect asupra lui Will Jones, cu privirea lui aprigă și bănuitoare. Știa ceva și venise să îi spună fratelui său ce descoperise.

Daventry se întoarse spre ei.

– Spune-i lui Xan că sunt pregătit pentru meciul ăla oricând și oriunde, îi zise fratelui său. Vreau să particip.

Will ridică o sprânceană neagră, făcând ca asemănarea dintre ei să fie foarte vizibilă.

– Oi fi tu un nenorocit de marchiz, dar nu îi spui tu lui Xan când ești pregătit pentru un meci. El decide. Chiar și un meci de amatori poate fi brutal.

Daventry se schimbă puțin la față, asumându-și mina aceea poruncitoare care îi făcea pe toți să i se supună.

– O să fiți invitați amândoi la primul meu meci.

– Atunci arată-i lui Xander ce mișcări ai când vine, dar nu-i spune că te-am doborât la pământ. Will Jones se întoarse spre Emma. Familia o să vină aici, domnișoară Portland, dar să nu te lași amăgită. Nu e o vizită. E o afurisită de invazie. Parada de trăsuri o să se întindă de la casă până la pod. Mama noastră insistă să călătorească cu stil. Și în siguranță.

– Știi că te minte, nu-i așa? Școala pentru orfani din Grimsby e o născocire. Cei doi frați stăteau tolăniți, comod, în fața focului din conacul vechi, cu căni pline cu bere brună și sendvișurile pregătite de doamna Wardlow la îndemână.

– Mi-am dat seama și singur.

– Dar presupun că nu contează dacă o vrei în patul tău.

Dav știu că celui mai atent frate al lui nu avea să-i scape reacția lui față de Emma Portland. Will își perfecționase o mască de indiferență nonșalantă care ascundea cât de repede îi mergea mintea.

– Probabil te simți ușurat că toate părțile corpului îmi funcționează. Nu am fost afectat în mod ireparabil.

Will înjură, dar ridică halba de bere pentru a închina.

– Pentru părți care funcționează! Măcar viermii ăia doi care ți-au furat copilăria nu te-au privat și de această plăcere. Ești sigur că o vrei în patul tău?

– Sunt sigur.

– Mi-ai trimis documentele ei pentru că te îndoiești de sinceritatea ei.

– Ai aflat ceva?

– Are un complice.

– Un complice? Cuvântul i se păru meschin, iar ideea nu se potrivea cu nimic din ceea ce simțise. Poate că mințea în legătură cu trecutul ei, dar părea la fel ca el: singură pe lume. După cum se rezemase de poneiul lățos pentru alinare, nu își putea închipui că ar fi avut măcar vreun prieten pe lume, darămite un partener.

– Cineva din afară o ajută sau o dirijează. Nu există nici o școală pentru orfani în Grimsby. Adam a confirmat asta. Dar, când am scris la adresa din documentele ei, am primit o scrisoare exuberantă în care virtuțile domnișoarei Portland erau lăudate. Ea sau partenerul ei s-au așteptat la o investigație. Și dacă viermele ăla grăsan care te-a răpit nu ar fi fost mort, l-aș fi suspectat pe el sau pe Bredsell.

Dav ignoră aluzia pe care o făcu fratele lui la bărbații care îi răniseră atât de mult pe toți – doi dintre ei morți, celălalt în închisoare. Totuși, bărbații cu pricina acționaseră pentru a-i face pe plac bunicului său, care încă era în viață și la fel de hotărât să îi distrugă. Raportul lui Norwood despre acțiunile întreprinse de ducele de Wenlocke împotriva familiei dovedea că nu-i plăcea să piardă.

– Și atunci ce crezi că este? O vânătoare de averi?

Will păru să dezbată ideea. Avea o capacitate de analiză la fel de ascuțită și de iute precum îi era limba.

– Pare a avea o bună educație... O fecioară?

– Fecioară.

Dav nu se îndoia de asta. Săruturile ei lipsite de experiență o dovedeau.

Will luă o gură mare de bere.

– Deci s-ar putea ca vreo mamă uzurpatoare, care a urmărit în ziare povestea despre modul în care ai devenit avut, să se fi gândit să ți-o scoată în cale pe fiica ei sărăcită, înainte să te azvârlim în societate și să se strângă un șir de fete de aici până la Bath, care vor să pună mâna pe un marchiz.

Dav ridică din umeri. În visurile mamei lui, Dav avea să se însoare cu un model de virtute din cea mai înaltă clasă socială. Știa că fratele lui nu credea că femeile de rang aveau să se alinieze ca să fie curtate de Dav.

Will se ridică în scaun și se aplecă în față.

– Oricât de măgulitoare ar fi o asemenea fantezie, este destul de improbabilă. O vânătoare de avere ar avea grijă să își ascundă

propria lipsă de avere până ce pune mâna pe bărbatul dorit, dar fata asta recunoaște cu sinceritate că n-are nici o lețcaie, așa-i?

Dav încuviință din cap.

– Nu ți-a mai răspuns nimeni la anunț, nu?

– Nu.

– Nu-mi place. S-a comportat suspect?

„Are coșmaruri, rochii de mătase și simte nevoia să îmbrățișeze ponei lățoși, ca și cum bietele animale ar putea să-i aline vreo pierdere cumplită." Nu rosti cu voce tare observațiile acelea care îl nedumereau. Nici una dintre ele nu se potrivea cu viața ei de pe hârtie sau cu bănuielile fratelui lui că fata acționa calculat.

– Știe să predea. Ceva din povestea ei trebuie să fie adevărat.

– Crezi că într-adevăr a predat la vreo școală? Atunci de ce ar inventa școala din Grimsby și toate recomandările false?

Dav ridică din umeri. Minciuna îl nedumerea și pe el. Când povestea despre foștii ei elevi, putea să jure că vorbea despre băieți adevărați. Știa mai multe despre predat decât despre cum se face dragoste, de asta era sigur.

– Și-a dorit acest post.

– Și mai suspect.

– Habar n-avea cine sunt.

Își aminti de momentul în care nici unul dintre ei nu fusese ce se așteptase celălalt.

Ideea aceea îl luă pe Will pe nepregătite.

– A venit aici ca răspuns la anunțul tău, nu? Ca să fie angajată de marchizul de Daventry, nu?

– Da, dar nu știa că eu sunt marchizul de Daventry.

– Înseamnă că nu e o vânătoare de avere.

Will se ridică, foarte serios.

– Poate că e o femeie sinceră.

Will ridică din sprânceană, semn că nu credea deloc în această posibilitate.

– Chiar dacă e sinceră, nu e ceea își dorește scumpa noastră mamă pentru tine. Sophie vrea să nu fii privat de nimic din pricina nașterii sau a trecutului tău. E hotărâtă să te întâmpine acasă când te întorci din săli de bal din West End, după ce ai lăsat fecioare cu sânge albastru tânjind după tine. Ah, și vrea să fie prezentă la nunta ta grandioasă de la St. George.

– Tu și Xan v-ați ocupat deja de asta. V-ați căsătorit amândoi cu fete din familii uimitor de respectabile.

– E de-a dreptul un miracol în cazul meu. Bietul episcop face un atac de apoplexie de fiecare dată când se gândește unde doarme fiică-sa în fiecare noapte.

Dav zâmbi. Will avea un apartament somptuos, cu un pat demn de un sultan, ascuns în adâncurile uneia dintre mahalalele cel mai rău famate din Londra. Îl satisfăcea gândul că episcopul de Farnham, tatăl înfumurat al cumnatei lui, Helen, încerca să se împace cu ideea aceasta. Episcopul își crease un renume prin cărțile și predicile lui despre rolul servil al femeilor, până când fiica lui, Helen, îi sfidase toate ideile prin curajul și iubirea ei pentru Will.

– Nu-mi place ca femeia asta să doarmă la tine în casă, Dav. În ce cameră ai culcat-o?

Dav își duse berea la gură și nu-i răspunse preț de un minut.

– Nu în grajd.

Will înjură din nou.

– Nu sunt lipsit de apărare. Îl am pe Adam Digweed, iar tu și Xan puteți garanta pentru personal. Voi i-ați angajat pe toți.

– Adam e plecat de zile întregi.

– Nu m-a ucis în somn, dacă ăsta îi era planul.

– Are ceva bani?

– Cred că da. A făcut cumpărături în sat.

– Ceva care să iasă în evidență?

– Nu i-am verificat pachetele.

– Ai putea să-i dai salariul pe o săptămână, să vezi ce face cu el.

– Crezi că o să plece. Pot să mă duc după ea?

– Bineînțeles că poți. Ce naiba, doar ești marchiz!

Dav nu spuse nimic, lăsându-l pe fratele lui să se gândească la însemnătatea acelor cuvinte.

– Nu mai am 13, nici măcar 16 ani.

Adevărata problemă era să-i facă pe Will și pe Xan, și chiar și pe mama lor, să îl vadă așa cum era de fapt. Preț de trei ani, fusese un băiat pierdut pe care îl căutaseră. Iar acum avea impresia că nu îl vedeau așa cum era în realitate.

– Știu, dar câtă vreme Wenlocke trăiește, e inamicul tău.

Era felul lui Will de a-l implora.

– Crezi că, dacă părăsesc această închisoare aurită, o să mă atace?

Camera veche în care se aflau era o dovadă a ambiției și puterii bunicului lui de-a lungul secolelor, putere pe care voise să o lase unui moștenitor potrivit, nu fiului unei curtezane, cum era Dav. Panourile de deasupra lor erau ornate cu blazoanele familiei. Pereții din stejar erau decorați cu arme antice. Frații Jones îi smulseseră ducelui această putere în curțile de judecată. În pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse Wenlocke vreme de șapte ani din clipa în care îl pusese pe Archibald March să îl răpească pe nepotul lui, acum Kit Jones era marchizul de Daventry. El era Dav sau cel puțin învăța să fie.

– Nu mă îndoiesc de asta. O să-mi mai ia câteva zile ca să aflu de unde a venit de fapt scrisoarea pe care am primit-o și să aflu cum a ajuns domnișoara Portland aici, dacă pot. Între timp, stai cu ochii pe ea!

– Fii sigur de asta!

– Văd și eu că are calificări care îi lipseau lui Hodge.

Will se ridică să plece.

– Nu te culca cu ea, îl sfătui. La ușă se opri și privi înapoi peste umăr, parcă trăsnit de un gând. Nu ai făcut-o încă, nu?

– Nu-i treaba ta, frate.

– Ei bine, ai putea să aștepți, ce naiba! Măcar până când vine familia. Și lasă-i pe ei să o judece.

– Du-te, până nu începe ploaia.

Capitolul 13

Dav îl trimise pe fratele lui la Londra fără alte atenționări în legătură cu Emma Portland. Will îi spusese îndeajuns încât să-i amintească de alegerea pe care o avea de făcut. Se urcă pe acoperiș. Băieții luau ceaiul. Norii târzii de după-amiază se îngroșaseră și se înnegriseră, iar vântul bătea tare și rece dinspre vest. Auzi un tunet îndepărtat. Avea nevoie de acoperiș. Poate că pe acoperiș avea să își dea seama cine era cu adevărat.

În conac, se putea îmbrăca în haine de marchiz și putea locui în camere de marchiz. Putea să se uite la hârtiile pe care tatăl lui le ascunsese cu grijă ca să-l protejeze și să citească scrisorile părintelui său mort, pline de speranță pentru viitorul lor împreună. Se putea întâlni cu administratorul moșiei și putea citi despre zeciuieli în bibliotecă, dar pe acoperiș nu avea cum să fie nesincer cu el însuși. Lucrurile pe care le făcuse pentru a supraviețui îl marcaseră pe viață, precum încrețiturile albe de piele pe care i le lăsaseră cătușele în jurul încheieturilor și gleznelor în timpul celor doi ani de captivitate.

Acoperișul conacului lui magnific avea aproape un acru, dar nu se putea duce nicăieri de pe acoperiș. În Londra, când se cățărase după ce scăpase din mâinile lui Timothy Harris, bărbatul masiv care îl ținuse captiv timp de doi ani, orașul i se întinsese în față. Învățase să sară și să se cațăre aproape oriunde în Londra, urmând cărările de pe acoperișuri, peste plăci, printre coșurile de fum. Aici, unde putea să vadă hectare întregi care îi aparțineau legal, nu se putea duce nicăieri, decât jos, prin casă. Ar fi putut să își vadă de viață, să accepte întru totul și pe deplin noua identitate pe care familia lui și-o dorea pentru el.

Titlul nu părea să i se potrivească, dar, chiar și fără el, tot nu ar fi fost sigur cine era. Frații bastarzi fuseseră eroii lui în tinerețe, nu personajele din cărți. Voise să fie ca ei: iute cu pumnii, indiferent la calomniile societății și să se descurce fără ajutor. Xander era cel atent. Will era rebelul. Dav nu știa el cine era menit să fie.

Titlul însemna un anumit tip de putere, ce ținea de hârtii și de cuvinte, nu de pumnii și istețimea lui, în care putea să aibă încredere. Dacă alegea să fie marchizul de Daventry, nu avea să fie la fel de liber precum în clipa aceea uimitoare în care evadase de la răpitorul lui, la 15 ani, când stătuse tremurând, aproape gol și pe jumătate flămând, pe acoperișul de pe Bread Street și își alesese propriul drum în viață.

Totuși, nu putea nega că ar fi putut face anumite lucruri pentru familia lui dacă ar fi ales să devină marchiz. I-ar fi putut ajuta pe băieți să își aibă meserii după bunul-plac. Își putea elibera mama și frații de ura lui Wenlocke. Ar fi putut schimba chiar și legea, care era atât de dură cu băieții săraci. Își dorea aceste lucruri. Muncise cu hotărâre și sinceritate ca să le îndeplinească.

Problema era că nu putea fi ambele persoane. Ca să fie marchizul de Daventry, trebuia să își nege cealaltă parte a lui. Încercă să se imagineze dansând agale într-o sală de bal, purtând discuții politicoase cu vreo domnișoară așezată sau căsătorindu-se cu vreuna. Dar singura fată care îi apăru în gânduri avea bucle aurii și ochi albaștri, iar el voia să o țină mai aproape decât i-ar fi permis chiar și cel mai licențios vals.

Faptul că o dorea pe Emma Portland contrasta cu toate dorințele lui atente, nobile și raționale. Dorința de a o avea pe Emma Portland era cu totul altfel, imediată și insistentă. Îl consuma. O dorea pe Emma Portland așa cum își dorise la un moment dat libertatea, așa cum voia să își învingă bunicul.

Era de ajuns doar să îi audă numele, și orice alt gând îl părăsea. Își mișcă maxilarul, care încă îl durea de la lovitura lui Will. Nu putuse să nu se întoarcă spre ea, chiar și în ring, unde învățase să se concentreze doar asupra adversarului și să ignore orice altceva. Când îi auzise numele, uitase tot ce învățase în timpul antrenamentului cu frații lui duri.

Lovitura lui Will, doar o atingere ușoară față de ce putea de fapt fratele lui, fusese un avertisment pentru Dav să nu își ia ochii de la pericolul cu care ce confruntau cu toții. Ar fi trebuit să rămână pe drumul pe care și-l alesese și să înfrângă dorința pe care i-o stârnea fata. Le-o datora fraților lui. Suferiseră destul din pricina statutului lor nelegitim. Întrucât erau Fiii Păcatului, Xan și Will nu aveau să fie vreodată acceptați în înalta societate, indiferent de serviciul adus

țării. Ironic însă, fiecare dintre ei se însurase cu câte o femeie cu o descendență impecabilă, în timp ce Dav, născut în urma căsătoriei în secret a mamei lui cu un lord, și recunoscut acum legal ca moștenitor al tatălui său, alesese o necunoscută cu origini îndoielnice, care îi spunea două minciuni la fiecare adevăr.

Tunetul se auzi mai aproape, iar un fulger lumină pântecul lăsat al norilor plumburii. O rafală bruscă îl lovi cu stropi mari cât ouăle de cinteză și reci ca gheața. În câteva minute, fu ud până la piele. Zăbovi pe acoperiș, lăsând ca natura să izbucnească în jurul lui, până ce un fulger spintecă întunericul în fața lui.

Alergă ușor peste plăcile alunecoase și se strecură în camera mică și goală de lângă sala de clasă. Vântul trânti ușa în urma lui.

În șemineu nu era făcut focul, dar își trase cămașa udă peste cap și își scutură părul ud de pe față. Când își ridică privirea, o văzu pe Emma Portland în ușă, cu o tăbliță în mână.

– Ah, tu ești!

Strângea tăblița la piept. Era îmbrăcată cu o cămașă albă sub o rochie de catifea de un albastru intens, care îi scotea în evidență nuanța vie a ochilor.

– Eram în sala de clasă. Am auzit ușa.

Un râs nebun bolborosi înăuntrul lui. O singură privire din partea ei, și hotărârea lui de a o uita, de a nu avea încredere în ea se risipi. Își azvârli cămașa udă pe un scaun de lemn vechi. În camera ponosită, în întunericul furtunii, părul ei luminos strălucea.

O văzu cum trage brusc aer în piept și cum își încleștează degetele în jurul tăbliței, de parcă ar fi putut să își înăbușe privirea. Prea târziu. Văzuse mărturisirea din ochii ei în secunda dinainte ca Will să îl lovească.

Se apropie de ea și îi luă tăblița, prinzând-o de mâini și ținându-i-le strâns.

– Nu te poți uita așa la mine. Cel puțin nu când fratele meu mă poate trimite la dracu'.

Îi ridică mâinile calde în ale lui, reci, și îi sărută încheieturile degetelor. Probabil că îi atinsese mâinile de vreo zece ori până atunci, dar atingerea dintre ei tot îl tulbura.

– Trebuie să mă dai afară. Așa te sfătuiește fratele tău.

Își dădea seama că Emma se gândise mult la asta.

– Nu vreau să o fac.

Se aplecă și o sărută pe lateralul gâtului, deasupra gulerului bluzei, inhalându-i aroma dulce.

– Te doare tare maxilarul?

Își eliberă o mână și îi atinse fața.

El o trase spre el. Ea își plecă privirea, iar mâna îi alunecă pe clavicula lui.

– Nu pot să nu mă uit când tu... Nu când ești așa. Sfeșnicul își dorește lumânarea.

Cuvintele ei nu aveau nici o noimă. Ce se petrecea între ei nu era deloc potolit, ca o flacără de lumânare. I se părea mai degrabă o văpaie sau cel puțin un foc precum cel care ardea în cuptoarele pe gaz ale lui Xander. O picătură rece de ploaie i se scurse pe gât. Ea se aplecă spre el și o prinse cu buzele. Un fior puternic plin de dorință îl străbătu. În camera rece și goală, cu podelele pline de praf și șemineul fără foc, înconjurat de mirosul cunoscut al ploii și al lânii ude, se uită după un loc în care să o întindă pe jos și să o zdrobească sub el.

O împinse în spate până ce se izbi cu umerii de perete și se lipi de ea plin de dorință, ridicându-i bărbia, sărutând-o și pierzându-se în gustul ei, în senzația pe care i-o stârnea. În primele clipe, se revanșară cu frenezie pentru toate săruturile și atingerile pe care și le negaseră în zilele ce se scurseseră de când coșmarul ei îi adusese împreună. Îi sărută sprâncenele, urechile și gâtul. Ea își deschise gura dulce și fierbinte pentru el, iar de data aceasta, el se afundă în ea.

Partea din el despre care frații lui se temeau că nu mai funcționa era rigidă și se înghiontea în fustele Emmei.

Emma se bucură de săruturile pasionale ale lui Daventry. Era aproape ca și cum s-ar fi luptat, ca și cum l-ar fi înfruntat pe îngerul războinic – o luptă senzuală, formată nu din lovituri, ci pentru a vedea cine putea dărui mai mult. Îi simțea peste tot pe corp trupul suplu și puternic. Săruturile lui îi relaxau încordarea disperată din membre, o făceau să plutească, să se elibereze din capcană, ca flăcările ce urcau pe coș. Se agăță de spatele lui neted și puternic, simțindu-i pielea rece cum se încălzea sub atingerea ei.

Un huruit pătrunse prin ceața senzuală până la Dav. Emma îl trase de păr și se dădu la o parte. Băieții urcau pe scări. Tropotul pașilor, strigătele și râsetele lor se auziră tot mai limpede. Dav auzi vocea mai joasă a lui Adam, care încerca să oprească tărăboiul. Îi dădu

drumul Emmei: avea buzele roșii și umflate. Îi desfăcuse șuvițe de păr aurii, iar pe rochia ei albastră se putea vedea urma lăsată de trupul lui ud de la ploaie. Își dădu seama din privirea ei că nu voia să fie descoperiți.

O apucă de braț și o zori spre un dulap, apoi o sărută ultima oară, arzător, și o vârî înăuntru.

– Așteaptă, o să-i duc în altă parte!

Se întoarse, își apucă bluza udă și și-o trase peste cap. Veșmântul i se păru rece ca gheața. Întregul lui trup, încins și pulsând, protestă împotriva trecerii de la căldura Emmei la realitatea rece.

În dulap, Emma își încleștă dinții, ca să nu îi clănțănească, în timp ce Daventry îi conduse pe băieți departe de încăperea aceea. Veniseră să o caute pe Emma, iar Daventry se purtă detașat și indiferent, de parcă nu ar fi fost lipit de ea chiar mai înainte. Preț de o clipă, ea avu impresia că visase întâlnirea lor înfierbântată. Dar răcoarea din dulap și a fustelor ei ude era reală.

Își simțea sânii umflați și sensibili în corsaj. Simți căldură și umezeală între coapse și o dorință pulsândă.

Nu putea nega ce se petrecea între ei. Dar asta însemna ghinion mare, ca o mie de ochi de diavol sau ca și cum l-ar fi avut pe Fausto ca gardian în fiecare zi. Nu își închipuia ghinion mai mare ca faptul că găsea în săruturile inamicului ei o dulceață cum nu mai gustase până atunci.

Era un ghinion pentru amândoi. Asta voiau Aubrey și Wallop. Voiau ca Daventry să fie neatent în preajma ei, orbit de dorință să nu poată vedea ițele care o legau de dușmanul lui. Dar Adam se întorsese, iar fratele lui Daventry știa pur și simplu că Emma Portland era o mincinoasă.

Își veni în fire. Daventry avea două fațade. Venise la ea de pe acoperiș, din furtună, și se lăsase pradă dorinței. Dar băieții îi amintiseră de cealaltă parte a lui, de grijile și îndatoririle pe care le avea. Și le însușise cu ușurință și o lăsase într-un dulap.

Se strecură afară din în camera întunecată. În lumina ultimelor raze ale zilei, ferestrele păreau niște pătrate gri fade. Își lipi fața de geam. Ploaia cădea pe acoperiș și se scurgea de cealaltă parte a panourilor reci. Nu avea să evadeze în noaptea aceea, iar când avea să o facă, voia să lase în urmă toate gândurile legate de el. Nu era tată, mamă, bunică, frate, verișoară, cămin sau nume. Nu avea să ia nimic

cu ea, în afară de cele trebuincioase pentru drum. Încă nu îl trădase. Nimic din ce îi spusese lui Wallop nu avea să îl ajute pe duce în războiul lui împotriva lui Daventry. Dacă ploaia se oprea curând, avea să plece înainte să-l rănească cu adevărat pe Daventry. Iar pe lista ei de pierderi, pierderea lui nu trebuia să fie mai mare decât celelalte.

Își mai spuse câteva minciuni în timp ce stătea acolo, lăsând ca frigul să-i pună stăpânire peste corp. Își zise că amintirile erau ușoare. Ar fi putut căra un sac cu o mie de amintiri fără să se simtă împovărată într-o călătorie. Iar dacă amintirea câtorva sărutări i se păreau o povară, ei bine, atunci avea să le arunce pur și simplu din sac.

Ploaia îl făcu pe Will să ajungă înapoi în Londra după ora plănuită. Gemenii dormeau deja, dar soția lui era trează, rezemată de pernele maronii din mătase de pe patul lor mare, cu părul de un blond-închis prins într-o coadă lejeră, ce îi atârna încântători între sânii. Scria ceva cu un creion de-al lui într-un carnețel din moleschin pe care îl ținea rezemat pe genunchii ridicați.

Să se dezbrace sub privirea ei apreciativă era una dintre plăcerile vieții de bărbat însurat cu care adora să se răsfețe și, deși era obosit din pricina călătoriei și îngrijorat din cauza lui Dav, zâmbetul lui Helen îl invită să se întoarcă în lumea lor secretă.

Își dădu jos haina și cizmele și se duse lângă pat, să se dezbrace. Focul încă încălzea camera, iar soția lui grijulie îi pusese pe masa de lângă pat coniacul lui franțuzesc preferat.

Un caz de contrafacere la care lucrase când devenise polițist scosese la iveală un labirint secret de apartamente legate între ele la nord de Strand. Odată ce infractorii fuseseră prinși, Will reamenajase locul, astfel încât să se potrivească muncii pe care o făcea. În camera principală, păstrase placajul original de stejar pe pereți, frontoanele de la uși și podeaua cu scânduri late de pe vremea când cartierul fusese cel mai la modă din Londra. O prietenă din breaslă, care își încheiase cariera pentru a se căsători, îi oferise lui Will patul ei mare de sultan cu baldachin din damasc oranj și stâlpi ca niște palmieri.

Cu timpul, când avea să își încheie munca pentru Peel, Will plănuia să își mute familia într-o zonă respectabilă din West End, dar momentan prefera să rămână aproape de munca pe care o făcea, iar pe Helen nu o deranja. Preluase conducerea școlii de băieți

de pe Bread Street, unde ea și Nate Wilde, asistentul lui Will, și băiatul lui Dav, Robin, se confruntaseră cândva cu un inamic înfiorător.

– Vii în pat?

– Trebuie să mă gândesc.

– Atunci nu ar trebui să stai în fața nevestei tale în toată gloria.

Se opri cu mâinile în șolduri, gata să își dea jos lenjeria. Se dezbrăcase fără să se gândească, iar acum privirea lui Helen îi deturna gândurile.

– Ar ajuta dacă m-aș vârî sub cuvertură, doamnă?

Ea râse.

– Probabil că nu. Dar zi-mi, i-ai făcut vânt profesoarei prefăcute?

Will clătină din cap. Îi explicase înainte să plece ce aflase despre profesoara pe care fratele lui o angajase fără să se consulte cu vreunul dintre ei. Helen, care fusese acolo în noaptea în care îl recuperaseră pe Dav din mâna răpitorilor lui, cunoștea foarte bine pericolul cu care se confrunta familia din pricina dușmanilor.

El ridică pătura și se strecură gol în pat, lângă soția lui. O sărută încet, lipindu-și corpul de al ei, savurând toate locurile în care moliciunea corpului ei ceda sub greutatea lui. Preț de o clipă, fu în pericolul de a uita de toate, în afară de Helen, dar ea întrerupse sărutul.

Îl privi cu ochii ei căprui.

– Cred că trebuie să vorbești mai întâi.

Will se ridică pe perne și își luă coniacul. Helen se întoarse pe o parte, cu fața spre el, trecându-și degetele peste coastele lui – era felul ei de a-i spune că era acolo pentru el, că aștepta. El presupunea că nu era foarte diferit de ceilalți soți, în sensul că, înainte să se căsătorească, nu își închipuise că tovărășia inteligentă a unei soții avea să îi fie atât de utilă. Acum știa. Când se gândea la o problemă, cu Helen lângă el, fie că îi cerea sau nu părerea, avea idei mai bune.

Acum, problema era fratele lui mai mic. Nici Will, nici Xander, fratele lor mai mare, nu credeau că amenințarea pe care o reprezenta Wenlocke la adresa lui Dav se sfârșise. Dar Will vedea ceea ce credea că îi scăpa lui Xan: nerăbdarea lui Dav din cauza constrângerilor pe care i le impuseseră pentru propria siguranță.

– Dav vrea să participe la un meci de box.

– Îl antrenezi de luni bune.

– E doar neastâmpăr. Nu-l mulțumește să câștige doar în sala de judecată. De fapt, la naiba, vrea o luptă cu ducele!

– Ți-e frică? Wenlocke are aproape 90 de ani.

– Dar e la fel de periculos ca întotdeauna. Și mai e Aubrey, nepotul. O să-l atace pe Dav în clipa în care părăsește casa. Dacă îl lăsăm să meargă la meciul din East Thorndon ori să își ocupe locul în Camera Lorzilor, Wenlocke și Aubrey o să-l atace.

– Doar nu crezi că profesoara e trimisă de ei, nu-i așa?

– Încă nu există nici o legătură, dar nu îmi plac minciunile.

– Nici eu nu ți-am spus cine eram.

Mâna ei pe coastele lui îi stârnea senzații care îl distrăgeau.

– Dar eu puteam să-ți fac față.

Ea îi zâmbi, contestându-i vorbele.

– Crezi că fratele tău nu îi poate face față acestei femei?

– Nu are multă experiență cu femeile.

– Dar foarte multă experiență cu falsitatea lumii. Dacă îl minte, probabil că știe deja.

Will și dădu seama că avea dreptate. Puține lucruri îi scăpau lui Dav. Nu era prost și era în stare să acționeze cu sânge-rece. Dar nu mai fusese niciodată îndrăgostit. În cei trei ani de când Will se însurase cu Elena din Troia, căci Will nu și-o putea închipui niciodată ca Marianne Rossdale, fiica episcopului îl învățase că Afrodita, zeița iubirii, nu putea fi evitată. Când zeița îl chema, bietul om se supunea.

Will recunoscu acea chemare și acum în privirea nevestei, dar voia să și-l scoată mai întâi din minte pe fratele lui. Puse jos coniacul.

– Ce ai scris?

– *Sfaturile Elenei din Troia pentru femei.* Tata a publicat încă o colecție de predici despre îndatorirea femeilor de a se supune bărbaților. Cineva trebuie să le ofere femeilor o alternativă la supunere.

Se cățără pe el.

– Sunt momente în care îți place să fii supusă.

Își ridică privirea spre ea, gândindu-se la clipa în care o legase prima oară de patul lui. Ea zâmbi, de parcă s-ar fi gândit la același lucru, și îl sărută lung pe gură.

– De fapt, am scris o scrisoare aprinsă, în care le-am spus femeilor cum să se elibereze de tirania bărbatului, dar am tăiat-o.

Cu un braț fascinant de gol, îi arătă paginile din carnețel cu rânduri tăiate cu linii lungi. Îl aruncă deoparte și se împinse în el, zăbovind cu buzele aproape de ale lui.

– Am un nou plan. O să le învăț pe femei să citească. Nu văd nici un motiv pentru care școala de pe Bread Street să nu accepte și fete. Cu ajutorul unui dulgher, am putea avea o aripă a fetelor.

– Să le înveți pe fete să citească? Predicile tatălui tău?

– Romane. Și o să scriu unul.

– O să scrii un roman?

Ea își apăsă buzele de urechea lui.

– *Alte aventuri ale Elenei din Troia.* Ce părere ai?

– Sunt întru totul de acord ca femeile să aibă parte de aventuri.

Își trecu mâinile în jos pe spatele ei și o trase mai aproape de el.

Ea se trase scurt înapoi, împingându-se în brațe și ridicându-și sânii de pe pieptul lui.

– Dar să le învăț pe fete să citească are prioritate. Elena știa să citească. E singurul personaj din întreaga poveste a lui Homer care știa. Se spune că a învățat să citească de la preoți din Egipt. Asta i-a conferit autoritate și a făcut-o atât de neînfricată și de hotărâtă să fie ea însăși.

– Chiar așa? Eu am crezut că nenorocita ei de putere era de a-i face pe bărbați să-i mănânce din palmă, ca niște idioți.

Mult mai târziu, Will își ținea soția, relaxată și caldă, în brațe și știu ce trebuia să facă în privința cu Dav. Îi dădu lui Helen părul la o parte de pe față.

– O să-l trimit pe Harding să investigheze mai departe recomandările Emmei Portland. Te poți lipsi de el câteva zile?

– Da, pot.

– Și ar fi bine să te pregătești pentru o vizită la conacul Daventry.

– Ai de gând să-i duci toată familia pe cap?

– Nu eu. Scumpa noastră mamă a născocit un plan ca să-l prezinte câtorva tinere domnișoare eligibile din împrejurimi.

Capitolul 14

Cândva în timpul nopții, ploaia se transformă în zăpadă. Ninse timp de două zile, până ce tufișurile îmbrăcară straie albe peste ramurile lor negre, iar cărările fură îngropate sub zăpadă.

Emma se gândi la pâinea și la brânza din cutia ascunsă în gardul viu de tisă. Trebuia să o ia de la capăt, dar câtă vreme pământul era acoperit de zăpadă, puse la cale un plan ca să-și recupereze medalia. Îi anunță pe băieți că lecția de matematică și aritmetică se încheiase. Fiecare oră petrecută în sala de clasă se concentra pe cuvintele pe care trebuiau să le știe ca să termine povestea. Îi muncea din greu, dar își ducea mâna la buzunarul gol de zeci de ori pe oră, întristându-se și devenind tăcută de fiecare dată când atingea locul gol.

A doua zi, le făcu câte o medalie de hârtie, pentru ajutorul acordat celorlalți, și apoi le prinse ceremonios pe umeri. Îi privi cu atenție, să vadă dacă vreunul dădea semne că se simțea câtuși de puțin stingherit sau că ar fi avut remușcări. Swallow, Robin și Finch îl priviră întrebători pe Lark, dar el nu dădu vreun semn că ar fi simțit ceva.

– Nu aveți nevoie de ziua liberă ca să vă duceți în sat? întrebă Lark în a doua după-amiază.

Emma se întoarse către el.

– Ba da, dar momentan mă preocupă Finch. Vezi tu, e pe cale să reușească, așa că nu pleacă nimeni până ce nu își primește șansa. Finch?

Se întoarse spre băiatul slăbuț care își ascundea de obicei gura cu mâna. Acum înțelegea de ce. Avea dinții foarte strâmbi, încălecați și îndreptați în toate părțile. Îi privi buzele în timp ce forma cuvântul de pe tăbliță și îi făcu semn din cap să vorbească.

Băiatul își acoperi gura cu mâna și se uită în jur la amicii lui. O privi nesigur pe Emma, iar ea încuviință iarăși.

– O să te descurci, Finch.

Băiatul își coborî mâna și urmări literele cu creionul în timp ce citi:

– Curaj.

Emma zâmbi, iar Finch zâmbi și el larg, după care își aminti să își acopere iarăși gura. Ceilalți băieți se îngrămădiră în jurul lui, se uitară la tăbliță, apoi îl loviră peste brațe, îi ciufuliră părul și îl bătură peste spate.

– Mai e cineva pregătit?

Lark îi opri cu privirea pe cei ce ar fi vrut să se ofere, iar Finch se făcu mic în scaun, părând a se simți vinovat pentru reușita lui.

Până în cea de-a treia seară, cerul se însenină. În timp ce Emma se îmbrăca pentru cină, Ruth era foarte entuziasmată de venirea familiei lui Daventry. Îi spuse Emmei despre pregătirile intense pe care le făceau doamna Wardlow și angajații. Fuseseră aduse fete în plus din sat ca să pregătească o cină elegantă pentru un grup select din rândul vecinilor lui Daventry. Una dintre cumnatele lui, Lady Cleo Jones, pusese la cale petrecerea.

– Vai, dar n-am mai avut o petrecere de când am venit eu aici! N-aș zice că e chiar un bal, dar e așa de romantic! Fetele din vecini vin să danseze cu Excelența Sa. Cred că toate vor să îi stârnească interesul, căci e un tânăr numai bun de însurătoare pentru o lady.

– Da, îmi închipui că vecinii sunt foarte curioși în privința lui.

Emma nu îl mai văzuse de când o vârâse în dulap. Ea mânca de atunci cu servitorii. La masa servitorilor, nu observa nimeni dacă sărea peste pește. Rochiile de mătase atârnau în dulap, iar Adam stătea de pază pe coridor peste noapte.

– Vă place să dansați, domnișoară?

– Nu, nu prea, minți Emma.

– Ar trebui să spionați, domnișoară.

– Să spionez?

– Toate o să tragem cu ochiul. Nu-i nimic rău în asta. O să fie în sala mare și putem să ne uităm la ei de sus, din vestibulul capelei, prin paravan.

– Daventry dansează?

– De ce nu ar dansa?

Emma ridică din umeri.

– Nu mi-ai spus tu că nu a dus o viață de gentleman când era mai tânăr?

Ruth se încruntă și se opri.

– Da, așa-i, domnișoară, am uitat. Încercă să deznoade ițele. Pesemne că a învățat de atunci.

– Cine sunt muzicienii? Străini?

– Oh, nu, domnișoară! O să avem orchestra pe care o angajează mereu cei de rang din zonă pentru reuniuni. Și Adam o să aibă grijă de Daventry.

Emma încercă să își spună că petrecerea nu prezenta nici un pericol pentru el. Familia lui o plănuise. Aveau să fie de față. Invitații erau vecini, cunoscuți. Orchestra o deranja. Nu-i plăcea ideea că aveau să se perinde trăsuri, făcând mult zgomot și aglomerație care cu siguranță urmau să creeze confuzie. Oricine ar fi putut să se strecoare în conac neobservat printre toți cei care aveau să vină și să plece. Își spuse că era un gând prostesc. Orchestra avea să cânte, iar invitații aveau să danseze.

Emma se îndreptă spre grajduri în după-amiaza în care veni familia. Grăjdarii erau ocupați cu trăsurile și caii care soseau.

Ned Begley, grăjdarul-șef, își atinse pălăria în semn de salut.

– La plimbare, domnișoară?

Emma încuviință din cap.

– Uitați-vă și după cockerul meu negru, Hector, vă rog! A dispărut.

Emma îi spuse că așa avea să facă, dar se înfioră când îi auzi rugămintea. Nu mai vizitase poneii de când ninsese. Își simți brusc picioarele foarte grele și se mișcă precum o bătrână, până când îl auzi pe Budge nechezând. Prin ușa deschisă, văzu poneii rezemându-și capetele peste ușile țarcurilor. Fornăiră, ca de obicei, vrând să îi mângâie și să le dea o gustare. Le verifică nutrețul, dar nu i se păru nimic suspicios la aspectul sau mirosul lui. Îl mângâie pe Budge pe cap și îl scărpină după urechi. Bănuia că Wallop îi făcuse ceva rău câinelui lui Ned, dar nu se atinsese de ponei.

Privi din ușile grajdului la zarva de afară, de pe alee. Așa cum prezisese fratele lui, Will, familia lui Daventry sosise cu o paradă de trăsuri cu bagaje legate deasupra și în spate, cu călăreți, servitori și copii. Emma îi privi cum se opresc în fața verandelor de la intrare, unde servitorii stăteau aliniați și unde băieții, aranjați și nerăbdători, ieșeau din linie ca să-l salute pe fiecare nou-venit.

Doamna Creevey și bărbatul ei vesel îi supravegheau pe grăjdarii, lacheii și servitoarele care se ocupau de cai, coșuri și bagaje.

Daventry ieși din umbră, dădu mâna cu frații lui și se lăsă pupat de cumnatele și de mama lui. Încă o dată, părerea Emmei despre el se schimbă. Nu era nici înger războinic, nici un lord dezinteresat, ci un bărbat cu o familie iubitoare și numeroasă. Văzu datorie și responsabilitate în felul în care observa pe toată lumea, asculta și dădea ordine. Dar și detașare.

Sophie privi la împrejurimile conacului în timp ce ținea în mână bilețelul de la maiorul ei. „Căsătorește-te cu mine", începea el. „Acum ori niciodată." Voia un răspuns în ziua următoare. Și merita unul. Nu intenționase niciodată să facă un bărbat bun să sufere. Era cel mai exasperant de înțelegător și iertător amant. Nu fusese nici un amant ca el, nici măcar Granville.

Din clipa în care se întâlniseră în Paris, când ea stătuse în josul bisericii mărețe de pe malul Senei, contemplând grosimea gheții și întunecimea apei de dedesubt și întrebându-se cât de iute ar fi dus-o apele râului la vale, el o înțelesese. Biserica se numea Notre Dame – o mamă pură și bună, pe când ea, Sophie, dăduse greș ca mamă, își pierduse copiii sau îi făcuse să se răzvrătească împotriva ei, și era doar o piedică în viețile lor, în pofida grijii pe care le-o purta.

–*Mademoiselle*, îi strigase el pe un ton tăios, dar nerușinat de lingușitor.

Asta o făcuse să râdă, iar el o convinsese să plece de pe marginea râului și să meargă într-o cafenea, după care o convinsese să râdă și să trăiască din nou.

La numai câteva zile după aceea, începuse să îi scrie lui Xander pe hârtie roz, încurajându-l, mărturisindu-și credința în faptul că, până la urmă, Kit supraviețuise. Mai târziu, după ce gheața de pe Sena se topise, se plimbaseră ore în șir pe malul ei, sau șezuseră prin parcuri.

Prima oară o ceruse în căsătorie într-o zi frumoasă de primăvară, întâia zi din mai, cu florărese la fiecare colț de stradă din Paris, care vindeau buchete înmiresmate de *muguet* – lăcrămioare. Îi explicase atunci că nu se putea căsători cu el până ce nu afla ce soartă avusese băiatul ei cel mai tânăr. Iar el înțelesese și așteptase. Apoi, în zilele ametitoare ce urmaseră după recuperarea lui Kit, își făcuseră amândoi atâtea speranțe! Venise cu ea de la Paris când primiseră vestea că Xander îl găsise pe Kit în viață.

Iar după ce Kit se întorsese în sfârșit acasă, ea își umpluse casa din Londra cu pupilii lui zdrențuroși și râseseră în fiecare zi, iar maiorul ei așteptase ca ea să se uite la el și să îi dea un răspuns.

Dar Henry Norwood, avocatul lor, îi avertizase cu o mină sumbră pe sub sprâncenele lui albe și blânde că judecata împotriva lui Wenlocke însemna că tot trecutul avea să îi fie răscolit, cu toate nesăbuințele și greșelile. Nu doar Candover, care o sedusese la vârsta de 15 ani, și Oxley, pe care îl urmărise ca să se răzbune pe Candover, ci toți bărbații care o curtaseră sau cu care avusese de-a face, chiar și cei pe care îi respinsese. Orice indiscreție, orice izbucnire furtunoasă dintr-o caleașcă sau din vreo lojă de teatru, orice extravaganță avea să devină o armă pe care ducele urma să o folosească împotriva fiului ei. Henry nu o spusese și nici nu trebuise să o facă, dar faptul că Sophie avea un nou iubit urma să afecteze cauza fiului ei.

În privat, presupusese că și Luc avea să se întoarcă împotriva ei după ce trecutul ei scandalos urma să iasă la iveală. El era un gentleman ireproșabil, iar trecutul ei era ca un mobilier abject dintr-un apartament ieftin, de unde oamenii fuseseră dați afară, îngrămădiți într-o trăsură și târâți pe străzi. Nu putuse îndura să vadă cum iubirea i se stinge, așa că îl trimisese înapoi în Franța.

Nu se așteptase să îl mai vadă vreodată. La urma urmei, o singură dată puteai refuza un bărbat. Dar chiar săptămâna trecută venise la casa ei de pe Hill Street, ultima proprietate care îi rămăsese, căci vânduse multe în lupta împotriva lui Wenlocke. Luc dăduse buzna acolo de-a dreptul, își declarase iubirea, și o rugase să pună capăt îndelungii lui așteptări. Voia să îmbătrânească alături de ea. Puteau locui oriunde voia ea.

Când începuse să protesteze că nu putea vorbi serios, că nu știa ce îi cerea și cine era ea, el o luase în brațe și o sărutase ca un bărbat care știa ce voia. Iar ea îi răspunsese, înflorind din nou în brațele lui, ca o femeie desfrânată, așa cum fusese întotdeauna.

Avea 50 de ani, era bunică. Ar fi trebuit să nu mai aibă astfel de dorințe și să nu mai simtă în sâni și în pântec cum se trezește la viață și se umple de căldură. Aproape că ajunsese să se creadă respectabilă de-a lungul luptei lungi împotriva lui Wenlocke. Dusese o viață sobră și discretă timp de trei ani lungi, conștientă că nu merita binecuvântarea întoarcerii lui Kit și că trebuia să facă tot ce îi stătea în putință ca să demonstreze cât de recunoscătoare era să îl aibă înapoi.

Nu mai era avută. Deși nu credea că fiii ei ar fi lăsat-o să ajungă săracă lipită pământului, se simțea ciudat de dependentă în comparație cu maiorul ei. El avea podgorii și un castel. O ruină ce stătea să se prăbușească, spunea el.

Fiii ei, Fiii Păcatului, cum îi numeau ziarele, triumfaseră în ciuda defectelor și greșelilor ei. Deveniseră bărbații care erau meniți să devină. Nu putea nici măcar să își regrete amanții, pe Candover și Oxley, pentru că îi oferiseră asemenea fii. Xander, care nu ar fi trebuit să o ierte, dar care totuși o făcuse. Will, pentru care, în anumite feluri, se temuse cel mai mult, și Kit, care rămânea un mister pentru ei toți, dar care acum era cunoscut drept Daventry – trebuia să își amintească să se gândească la el ca la Dav – și semăna cu tatăl lui mai mult decât avea să știe vreodată.

Iar iubirea scumpului său tată fusese atât de diferită de cea a lui Candover sau a lui Oxley! Știa ce voia maiorul ei de la ea. Voia ca ea să îl lase în urmă pe Granville, pe soțul ei galant și tânăr pe care îl iubise și pe care îl trimisese în India. Granville se agățase de iubire. Amândoi o făcuseră. Dar se mai agățase și de șansa de a fi activ, ca și când tatăl lui l-ar fi stăvilit atât de mult timp încât, odată eliberat, trebuia să umple fiecare moment cu oportunitățile ce îi fuseseră refuzate atâta amar de vreme.

Fiul ei nu avea de unde să știe că încăperea pe care i-o dăduse pentru acea vizită era cea în care își petrecuse noaptea nunții. Se prăbuși sub greutatea propriului trecut pe băncuța acoperită cu mătase de la piciorul patului.

Familia lui Granville îl îngropase la Wenlocke fără prea multă ceremonie, conform ziarelor. Le citise cu atenție, să afle ceva despre funeralii, dar găsise doar câteva rânduri. La vremea respectivă, căsătoria lor fusese un secret, așa că nu primise nimic din ce era al lui, doar vestea că nu mai era.

Casa îi aducea aminte de tot. Când străbătuse aleea în trăsura lui Granville, cu inelul lui pe deget și purtându-i copilul în pântec, cu soarele luminând pietrele aurii ale casei lui, viitorul îi păruse asigurat, tristețile ei fiind alungate. În ziua nunții, cu multă vreme în urmă, i se păruse că ajunsese într-un port liniștit. Oamenii lui o primiseră cu căldură, o vizitaseră împreună pe bătrâna lui doică și îi încredințaseră documentele prețioase ale căsătoriei lor.

Chiar și acum, după douăzeci de ani, i se părea o nedreptate crunță să nu îl mai plângă, să accepte această nouă iubire care i se arătase, să aibă viața plină de fii și de nepoți. Cineva trebuia să continue să îl iubească pe Granville așa cum merita.

„Mâine", îi scrisese maiorul ei. Mâine. Așa se încheia bilețelul. „Vino la grajduri la ora zece." Mâine avea să se hotărască.

Se ridică și strecură bilețelul în corsajul rochiei de mătase de culoarea prunei. Știa că îi scotea în evidență pielea albă și părul negru. Se uită în oglindă după fire albe. Găsi unul singur, pe care îl ascunse sub celelalte mai închise la culoare.

Capitolul 15

Erau cu toții la cină. Sub scări și în spatele draperiilor verzi de aba, servitorii se grăbeau în toate părțile, ocupați cu zeci de sarcini pentru servirea grupului numeros de oameni din sala de mese și a invitaților care urmau să sosească pentru dansul din seara aceea.

Chipurile necunoscute ale servitoarelor și lacheilor angajați în plus o nelinișteau pe Emma, dar domnul și doamna Creevey păreau să aibă totul sub control. Chiar și ea trecu neobservată în toiul agitației.

Se întoarse în sala de clasă și scrise iarăși pe fiecare tăbliță cuvintele pe care le alesese pentru băieți. Noul ei plan, cel mai bun de până acum, era să plece pe furiș odată cu familia lui Daventry. Wallop și oamenii lui aveau să urmărească trecerea lor prin oraș. Emma intenționa să o ia roată, pe partea cealaltă, și urmau să treacă o zi, o noapte și încă o dimineață până ca Wallop să înceapă să o caute. Era un plan rațional, dar Tatty i-ar fi spus să nu zică hop până ce nu avea să sară gardul. Încă nu plecase.

Auzi ușa sălii de clasă deschizându-se și închizându-se în spatele ei. Înainte să apuce să se întoarcă, simți cum două brațe puternice o cuprind și o îmbrățișează strâns. „Daventry."

– Ne vedem diseară pe acoperiș.

O sărută sub ureche.

– Dar cum rămâne cu familia ta, cu invitații tăi?

El îi dădu drumul doar cât să se poată întoarce cu fața spre el.

– Nu lăsa ca familia mea să te descurajeze.

– Știi, doamna Creevey m-a sfătuit să nu stau la vedere.

– După ce se retrag toți. Știi ușa. Îmbracă-te cu ceva călduros!

Ea dădu să protesteze, dar el îi opri cuvintele cu un sărut scurt și arzător.

– Să fii acolo!

Apoi dispăru.

Emma puse jos tăbliță pe care încă o ținea în mână. Nu ar fi trebuit să se întâlnească cu el. Ar fi trebuit să doarmă cât mai bine, căci pesemne era ultima oară când avea să doarmă într-un pat vreme de săptămâni întregi. Nu ar fi trebuit să îi lase impresia că voia să ia parte la această nebunie. Ar fi trebuit să știe că măcar ea era rațională. Ar fi trebuit să își scoată ideea din cap și să nu se gândească la pelerina ei veche, pe care Daventry i-o legase sub bărbie cu atingerea lui caldă.

Dav își ridică paharul și se uită la familia lui. Se adunaseră în salon ca să petreacă timpul împreună. Peste o jumătate de oră, aveau să sosească invitații, patru familii locale, a căror curiozitate le depășea măcar scepticismul cu privire la originile lui. Se părea că, datorită titlului său, erau dispuși să îi treacă cu vederea trecutul îndoielnic, dar nu și pe al mamei lui. Vecinii lui veneau să danseze cu noul marchiz, dar nu voiau să ia cina cu mama lui, care avea un trecut scandalos. Își încleștă maxilarul când se gândi la felul în care o umileau pe Sophie.

Jos, în hol, muzicienii angajați își acordau instrumentele. Două sau trei camere din casa din oraș a mamei lui ar fi încăput cu ușurință în salonul lui. Dar familiile în creștere ale fraților și pupililor lui îl umpleau foarte frumos.

Pe o canapea aurie, gemenii somnoroși ai lui Will stăteau de o parte și de alta a mamei lui, uitându-se într-o carte cu fotografii. Maiorul ei juca șah cu Lark și Swallow. Îi trecu scurt prin minte că mama lui își evita admiratorul, care tocmai ce revenise în Anglia.

Nate Wilde, hoțul căit al lui Will, care îi întrecea pe toți cu straiele lui croite pe măsură, îi învăța pe ceilalți băieți și pe fiul cel mare al lui Xan părțile mai bune ale biletelor de loterie, printre îmbrânciri și strigăte. Cel mai mic bebeluș era în pat, iar Dav știa că mama acestuia, Cleo, avea să plece în curând ca să-l verifice. Casa lui mare o neliniștea uneori fiindcă trebuia să stea atât de departe de copilașul ei. Dar în clipa aceea simțea înțelegerea din aer ce vibra între Helen, Will, Cleo și Xander. Cei patru ascultau o poveste pe care Charlie Spencer o depăna oarecum sfios. Dar atracția aceea dintre frații lui și nevestele lor i se părea lui Dav ceva palpabil, aducându-i aminte de singura persoană care lipsea din cameră. Gândul pe care îl alungase într-un colț al minții, refuzând să îl recunoască, își croi drum la suprafață. *Unde* putea să facă dragoste cu Emma?

Își dădu seama că problema era alta – faptul că își găzduia frații căsătoriți îi aducea aminte că era singur și că patul îi era gol. Toți ceilalți dispuneau de o cameră, cu excepția mamei lui și a maiorului ei, un bărbat nespus de onorabil. Fiii mamei lui aveau aceeași fire pasională ca ea.

Xan îl privi în ochi, iar Dav se însufleți să asculte povestea pe care o depăna Charlie. Poliția îl arestase pe băiat pentru că împărțise foile volante ale lui Plaice despre evitarea sarcinii muncitoarelor de pe Bread Street. La 17 ani, cumnatul lui era nerăbdător să transforme lumea. Își idolatriza sora, pe Cleo, care făcea acum parte din comitetul băncii Evershot și care devenise expertă în administrarea fondurilor după criza lingourilor, dar și pe Xan, care continua să lupte pentru mai multă lumină și mai multă apă curată în Londra.

Charlie își vârî mâinile în buzunar.

– Ei bine, aș face-o din nou. În plus, nu e chiar așa de neobișnuit să fii arestat în familia noastră. La urma urmei, și Xan a fost arestat.

– Poate că există o cale mai bună, sugeră Xan.

– Puteți fi siguri că drepturile femeilor vor fi subiectul primului meu discurs din Camera Lorzilor, proclamă Charlie.

– Bravo, Charlie!

Helen Jones își ridică paharul în cinstea lui.

– Mai întâi să termini studiile, după care îți poți ocupa locul în Camera Lorzilor, își sfătui Cleo fratele mai mic.

Ceasurile aurii de pe polița de deasupra căminului bătură ora exactă, iar grupul se împărți. Will îl bătu pe Dav pe umăr și îi spuse:

– Primele pretendente la mâna ta sunt la ușă. Fă-ți familia mândră de tine, frate!

Dav se gândi la acoperiș și la Emma.

Daventry chiar dansa. Emma se afla în spatele a trei servitoare, privind cuplurile elegante de jos.

Bărbații purtau veșminte negre de seară. Rochiile femeilor străluceau în culori pale, iar lumina se reflecta în șiragurile de perle de la gâturile lor și în pieptenii cu nestemate din părul lor închis la culoare. Era o scenă asemenea celor pe care i le descrisese Tatty cu multă vreme în urmă, când exersaseră dansurile în temnița lor.

Mai jos de servitoarele care se uitau cu gura căscată, se afla o altă persoană care privea cu atenție scena, cu capul cu păr negru aplecat în față, ca să poată vedea totul, cu un domn lângă ea.

Într-o clipită, femeia își înălță capul spre gentlemanul cu pricina, iar Emma îi văzu ochii închiși la culoare și expresivi, plini de o plăcere intensă. Mama lui voise să îl vadă dansând. Femeia își apucă însoțitorul de mână, iar în ochi îi sclipiră lacrimi luminoase, care i se prelinseră tremurătoare pe obraji. Ea râse și le șterse, apoi își sprijini capul de însoțitorul ei. Emma se gândi că nu mai văzuse niciodată o bucurie absolută. O durea să vadă cât de mult tânjea mama lui Daventry ca el să fie fericit.

Trei ore mai târziu, în casă era din nou liniște. Emma nu luă nici o lumină cu ea. Putea să își numere pașii până la orice ușă sau scară din aripa de nord. În mica încăpere, se întinse spre ușă, o deschise și păși în noaptea atât de friguroasă sub cerul indigou nesfârșit, încât se clătină puțin și simți panta acoperișului sub ea, iar corpul i se aplecă alarmant de mult. Dar chiar atunci simți cum un braț puternic o prinde și o trage din nou pe o suprafață plană.

– Ușor, iubito! Acoperișul coboară în pantă aici.

Era aproape invizibil, la fel de întunecat ca noaptea însăși.

– Cu ce ești îmbrăcat?

– Cu o haină veche.

O trase în brațele lui, iar ea simți catifeaua din care era croită haina când își rezemă capul pe umărul lui. Recunoscu mirosul de fum și de pietre din ziua în care îi căutase prin dulap. Știa ce însemna asta: în seara aceea, sorbise o gură din viitor când dansase cu vecinele lui tinere și eligibile, iar acum, haina jerpelită și acoperișul deschis îl trăgeau înapoi spre trecut.

El rupse îmbrățișarea, dar Emma se prinse de brațul lui, ca să-și mențină echilibrul.

– Îmi tremură picioarele.

El o sărută pe creștet.

– Fă doar câțiva pași. O să ne așezăm și o să ne uităm la stele.

O luă de mână și i-o întinse, ca să poată atinge peretele, apoi o conduse din umbre spre acoperișul deschis. Se lăsă în jos ca să se așeze, rezemându-se cu spatele de peretele de sus, și o trase să se cuibărească între picioarele lui. Se folosi de haina lui veche ca să se învelească pe amândoi, iar ea își lăsă capul pe spate, rezemându-l de umărul lui.

– Acum poți să te uiți la stelele ametitoare fără să cazi.

Avea dreptate. Sprijinită de trupul lui, care o încălzea la spate, Emma se simțea ancorată, chiar dacă stelele păreau să se învolbureze în adâncimile întunecate de deasupra lor. Avea impresia că pica pe spate, dar el era acolo să o prindă, emanând căldură în spatele ei.

Emma nu își amintea să se fi uitat vreodată atât de departe. Număra pași și măsura drumul de la un mâner de ușă însemnat cu ață la următorul, în timp ce el privea de pe acoperișul lui înalt distanțe infinite.

– Poți să îți găsești calea spre oriunde cu ajutorul stelelor, spuse el.

„Da, tu *poți*", se gândi ea.

El își mișcă mâinile pe șoldurile ei, trăgând-o mai aproape. Se opri cu palma caldă peste buzunarul ei gol.

– Nu ai găsit suvenirul de la fratele tău?

Emmei i se puse un nod în gât și înghiți în sec. Nu îl găsise, nici nu reușise să îi facă pe băieți să se rușineze și să i-l înapoieze.

– Nu.

– Nu ai nimic altceva care să fie cu adevărat al tău, nu-i așa?

Vedea dincolo de deghizarea ei. Nu ar fi trebuit să o surprindă acest lucru. O făcuse de la bun început. Dădea la o parte toate straturile false cu care ducele, Aubrey și Wallop încercau să o deghizeze. „Mă am pe mine însămi", se gândi ea. „Îmi aparțin mie însămi." Dar el o strânse în brațe cu un sentiment de posesie înverșunată, ca și cum ea nu și-ar mai fi aparținut ei însăși, ci lui, iar timpul se comprimă în timp ce stelele dansară, iar ea îi simți inima bătându-i în spatele ei.

Nimeni nu îl învățase pe Dav ce însemna să îți dorești ceva și să nu primești. Experiența lui fusese cu o prostituată, care ațâța fățiș și oferea fără să ezite. Fusese aproape dezbrăcată încă de la începutul întâlnirii, nu învești mântată în corset și fuste, ca Emma. Încă nu avusese de-a face cu hainele femeiești.

Dură puțin până ce reuși să o miște în strânsoarea lui, astfel încât să o atingă pe sub pelerină, să îi simtă coastele și să îi mângâie sânii moi cu vârfurile degetelor, pe deasupra corsetului.

Când o atinse, ea se împinse și mai tare în el. Dosul dulce și rotund al Emmei era acum cuibărit pe mădularul lui fierbinte și țeapăn.

De fiecare dată când își mișca dosul de mădularul lui, imagini nebune i se iveau în minte.

Își îngropă fața în buclele ei de la baza gâtului și își mișcă mâna, astfel încât să ajungă între coapsele ei. Când o atinse acolo, se umplu de o senzație nebună de triumf și de nevoie deopotrivă. Trupul ei răspunse cu o agitație neliniștită de începătoare, iar pulsul și respirația i se iuțiră.

Acest lucru o făcea și mai misterioasă. Will credea că acționa după un plan bine pus la punct sau dirijată de un complice. Senzual vorbind, era inocentă, chiar dacă nu era fiică de vicar, așa cum pretindea, adică nu era o femeie cu un trecut sigur și așezat, plin de studii și îndatoriri, ci un spirit prizonier care tânjea să evadeze.

Vântul gemu pe lângă coșurile de fum, iar el își rezemă capul de pietre. Acoperișul era un loc nebunesc, în care să ducă o femeie dacă voia să fie amândoi dezbrăcați. Avea nevoie de Emma, iar asta îl afecta într-un mod ciudat. Era un marchiz slab ținând cont de faptul că le oferea dormitoare mari fraților lui și soțiilor lor calde, dar își ducea propria amantă pe acoperiș, de parcă ar fi fost un cuplu de vagabonzi din Londra.

– Emma, vreau să te ating, să fac dragoste cu tine, dar acoperișul nu e locul potrivit. Trebuie să mă opresc!

Își ridică privirea spre cerul nemărginit, permițând inimii să își încetinească ritmul nebunesc.

– Nu mă deranjează acoperișul. Îmi place să fiu aici cu tine.

– Atunci o să rămânem, dar hai să mergem mai sus, ca să vedem tot cerul.

– Mai sus? O să-mi ies din minți de spaimă.

– Nu o să-ți dau drumul. Ai încredere în mine!

Ea râse. Nu îi dăduse deloc drumul de când păși pe acoperiș. Vocea lui Tatty, care îi spunea că „a avea încredere e bine, a nu avea încredere e și mai bine", îi intră pe o ureche și îi ieși pe cealaltă așa de iute, că nu reuși să o audă.

Daventry o ajută să se ridice și o răsuci în brațele lui astfel încât să o poată săruta din nou. Sărutul se intensifică, lăsând-o fără aer și făcându-i inima să-i bată galopant. El se opri și o ținu în brațe până ce își traseră amândoi suflarea. Apoi se întoarse și o luă de mână, conducând-o.

Emma știa că el nu se deplasa la fel de lin ca de obicei din pricina ei. Ea șovăia la fiecare pas, în timp ce el o trăgea cu îndeajuns de multă forță încât să o convingă, dar fără să o târască. Vântul rece sufla printre ei, umplându-i urechile, iar ea strânse din dinți, ca să nu-i clănțănească. Simțea plăcile reci ca gheața prin pantofi și pășea sfioasă și șovăitoare.

Pe la jumătatea acoperișului, auzi niște pietricele care se sfărâmau deasupra lor, ca gheața de pe un lac înghețat. Când auzi sunetul, Daventry o legănă în fața lui. Când înainta, Emmei îi alunecă piciorul și căzu, lovindu-se de pietre și alunecând pe pantă. Nu avu timp să intre în panică, deoarece el ateriză peste ea, acoperind-o cu propriul trup, alunecând împreună pe panta înghețată a acoperișului.

O umbră mai întunecată trecu peste ei, iar acoperișul tremură din pricina unei lovituri puternice, care se simți sub ei într-o explozie bruscă, ridicându-le picioarele și întorcându-i cu capul în jos, prăvălindu-i înspre balustradă. Daventry îi protejă capul Emmei cu brațele. Se izbiră de margine, în timp ce o ploaie de praf și de bucăți de piatră spartă căzu peste ei. În spatele lor, balustrada se rupse și se prăbuși. Urmă o clipă de liniște, apoi se auzi o bufnitură pe aleea de dedesubt, sunetul vibrând în sus prin clădire și prin oasele Emmei.

Spatele lui Daventry atenuase șocul căderii pe peretele de la marginea acoperișului. Avea ochii închiși. Fața îi lucea palidă, acoperită de praf. Cuvintele crude ale ducelui îi veniră în minte Emmei. „E un bărbat greu de ucis." Emma întinse mâna tremurând și îi scutură pietrișul din ochi și de pe buze. El clătină o dată din cap și se uită la ea. Nu îl uciseseră, iar ea ameți de ușurare.

– Te doare ceva? Ți-ai rupt ceva?

Ea clătină din cap. O durea gâtul. O durea inima. Era pe punctul de a izbucni într-un râs nebunesc și în lacrimi deopotrivă. Se îndoise de el preț de o clipă întunecată.

– Tu?

– Doar zgârieturi.

Sub ei se auziră țipete și zgomot de pași apăsați.

– Ce a căzut?

– Coșurile de fum de pe unul dintre hornuri. Poți să mergi? Își schimbase deja poziția, ridicându-se, pregătit să acționeze. Într-un minut, Adam Digweed o să dea năvală pe ușa aceea, continuă el. Mai întâi, lasă-mă să te duc înăuntru.

Ea îl înțelese. Avea să o protejeze cu propria viață. Se ridicară în picioare, scuturându-se de praf și de bucățele de pietre.

Dav se uită să vadă paguba. Balustrada avea o gaură de mai bine de un metru. Acoperișul avea o spintecătură adâncă, în locul în care se izbise zidăria aflată în cădere, spărgând țiglele, înainte să rupă balustrada și să se prăbușească la pământ. Deasupra lor, linia acoperișului se modificase. Lipsea un rând de coșuri de fum. Nu putea fi sigur că restul acoperișului era sigur. Trebuia să o ducă înapoi prin zona afectată.

Vocile de jos se auzeau din ce în ce mai tare și începură să se vadă lumini pe alee. Frații lui aveau să vină să investigheze de îndată ce erau anunțați de servitori.

Dav o luă de mână pe Emma și o conduse înapoi în sus spre marginea interioară a acoperișului, stând sprijiniți de zid. O puse să stea cu fața la perete și îl străbătură împreună, șovăielnic, înapoi spre ușă. Înăuntru, își dădu jos haina de catifea și i-o înmână. Râse sardonic, gutural, după care o vârî iarăși în dulap.

– Ești în siguranță, Emma. Lasă haina când pleci! O să-l duc pe Adam de aici.

Ea îi atinse o dată fața. Putea auzi zgomot de pași iuți și apăsați apropiindu-se.

– Nu spune nimănui că ai fost pe acoperiș!

O sărută și închise ușa.

Capitolul 16

Dav se întoarse chiar când Adam dădu năvală pe ușă cu un sfeșnic în mână, în timp ce cămașa de noapte îi flutura în jurul siluetei lui gigantice.

– Domnule, ce s-a întâmplat?

– Au căzut niște coșuri de fum de pe acoperișul superior. Să coborâm. E cineva de jos rănit?

Dav se duse intenționat către scări.

Adam i se puse în cale.

– Nu sunteți rănit?

– Nu. Totuși, acoperișul nu e sigur. Nu ieși pe el!

Frații lui se adunaseră jos, pe alee, împreună cu o mână de lachei. Xander dădea ordine. Will ținea o lampă în sus, cercetând zidăria căzută. Se prăbușiseră cinci coșuri de fum și bazele lor de tencuială. Dav își ridică privirea și văzu locul în care bucata de piatră se izbise de balustradă și o rupsese.

Două grupuri de lachei plecară în direcții diferite, ca să cerceteze proprietatea.

– Ai cam neglijat reparațiile la casă, Dav? zise Will, venind lângă el.

– Erai sus? întrebă Xander.

– Traversam acoperișul. Am simțit o sârmă, m-am lovit cu genunchiul și am plonjat. Coșul de fum a căzut în spatele meu, a aterizat pe acoperiș și s-a rostogolit prin balustradă.

Will înjură.

– Cine știe că mergi acolo?

– Și cine are acces la acoperiș? întrebă Xander.

– Toată lumea din casă știe că mă duc pe acoperiș.

Frații lui așteptară ca el să arunce vina pe Emma. Refuză să o facă. Chiar dacă bănuia că fata mințea în unele privințe, știa că accidentul o luase și pe ea prin surprindere.

– La naiba, Dav! Noi i-am angajat cu mare grijă pe toți cei din casă, mai puțin pe fata aia.

– Oricine ar spiona din pădure ar ști, de asemenea, că îmi place să merg pe acoperiș.

– Când ai fost ultima dată acolo?

– Când a fost Will aici.

– Deci putem presupune că sârma a fost pusă după aceea, dar sigur a durat ceva ca să slăbească baza coșurilor.

– Săptămâni întregi. Dav nu credea că vreunul dintre oamenii lui era implicat.

Will se uită la el.

– Chiar nu vrei să dai vina pe fată.

– Fata nu a slăbit zidăria și nici nu a pus sârma.

Aproape că o pierduse. Doar gândul acesta îi făcea inima să-i bată cu putere.

– Nu trebuie o mai ascunzi dacă vrei să o credem, zise Xander mai degrabă ca un ordin.

– Nu o să vă las să o interogați, insistă Dav.

– Cineva trebuie să afle adevărul despre ea, interveni Will la fel de acid ca întotdeauna.

– Adică altcineva în afară de mine, vrei să spui.

– S-ar părea că tu nu poți gândi cum trebuie în preajma ei.

Xan întinse mâna, oprindu-l pe Will.

– Haide, Dav, nu-l poți lăsa pe Wenlocke să câștige. Nu după tot ce am făcut.

– Bine. Mâine o s-o cunoașteți.

Emma auzi voci apropiindu-se. Acum ar fi recunoscut vocea lui Daventry oriunde. Chiar și de la distanță, se părea că timbrul vocii lui reverbera în adâncul ei.

Vocile se opriră în fața ușii ei. Glasul lui Adam Digweed cel uriaș preluă controlul.

– Ar fi trebuit să verific acoperișul regulat. N-ar fi trebuit să plec de la post.

– Adam, se poate ca zidăria să fi fost deteriorată dinainte să ne mutăm noi aici. Casa nu a mai fost locuită de mulți ani. Nu m-ai dezamăgit.

Dar ea o făcuse. Îi spusese lui Wallop în prima zi că Daventry se plimba pe acoperiș. Sau poate că Wallop știa deja.

Urmă o pauză. O ușă se deschise.

– Dar, domnule, dacă totuși coșurile s-ar fi slăbit din cauza vremii și a trecerii timpului, de ce nu au căzut când a fost viscol?

Emma își ținu răsuflarea. Își aminti de viscolul de la începutul lunii martie. Ajunsese chiar și la Wenlocke și dezrădăcinase copaci.

– E destul că te afli aici acum, Adam, la datorie. Mâine-dimineață o să inspectăm acoperișul. Ține-i pe toți departe de el până când știm cu ce avem de-a face!

– Nu mai plec niciodată de lângă dumneavoastră, domnule. O să rămân chiar aici.

– Mulțumesc, Adam. Noapte bună!

Xander își lăsă soția să îl primească adânc în trupul ei. Îl mângâia în sus și în jos pe spate, îndemnându-l să continue. Era o chemare căreia nu-i putea rezista. După aceea, se întoarseră astfel încât ea să se cuibărească în brațele lui, cu spatele la el. Știa că avea să adoarmă în câteva minute, obosită din cauză că îl îngrijea pe cel mai mic bebeluș al lor, dar înțelesese doar din priviri, fără să fie nevoie de cuvinte, că avea nevoia de ea.

Fuseseră chemați din pat de un servitor, așa că trezirea lui Xander fusese de două ori mai crudă: fusese deranjat din somn, dar și din confortul casei. Se presupunea că Dav era în siguranță în casă. Își luaseră toate măsurile de precauție când cercetaseră casa și când angajaseră personalul. Când văzu pietrele sparte de pe alee, își aminti de influența pe care o avea dușmanul lor și de faptul că era dispus să dezlănțuie forțe mortale împotriva lor. Încă de la început, Wenlocke se folosise de bătăuși și de ticăloși ușor de cumpărat și dispuși să ucidă.

În timp ce stătea pe alee, simți iarăși cum vina îi apăsa pe umeri. El își pierduse fratele în seara aceea. El încurajase acțiunea legală împotriva ducelui, în urma căreia Dav devenise marchiz.

Cleo se mișcă lângă el, punându-i o mână pe sânul ei.

– Iubirea mea, nu l-ai făcut tu pe Wenlocke un bătrân plin de amărăciune. Și nu ai eșuat în a-ți proteja fratele.

– Crezi că mă învinuiesc prea tare?

– Cu siguranță, vezi cât e de capabil, de puternic, de pregătit să îl înfrunte pe Wenlocke singur.

– Cum poate să înfrunte un dușman care se furișează noaptea ca să-l prindă în capcană cu ajutorul pietrelor de la propria casă?

– În mod direct.

– Aproape că te-am pierdut într-un accident, îți amintești? spuse el.

Ea se răsuci în brațele lui și îl sărută, dându-i de înțeles că și ea își amintea cum îi găsise mâna în întuneric în locul în care unchiul ei încercase să o îngroape și să o înece. Ținându-se de mână, scăpaseră și se îndreptaseră spre acoperișurile de pe Bread Street.

– Wenlocke se folosește de oricine e dispus să facă tot ce îi poruncește el. S-a folosit de unchiul meu, March, și de tovarășul lui, Bredsell, și chiar și de răpitorul lui Dav, Harris. Probabil că acum se folosește de altcineva. Cineva care se află în apropiere și spionează casa.

– Sau de cineva din casă.

– Pare puțin probabil să aibă pe cineva în interior când tu și Will i-ați verificat cu atenție pe toți angajații, iar Dav are în jur oameni foarte loiali, ca Adam Digweed și doamna Wardlow.

– Singura persoană din casă pe care nu am angajat-o noi e noua profesoară, o femeie pe nume Emma Portland.

– Doar nu crezi că ea a slăbit zidăria coșurilor de fum, nu?

– Nu, dar Will zice că e tipul de femeie care i-ar putea topi mințile unui bărbat.

– Pentru că e drăguță, ești convins că e o mincinoasă?

– Nu am cunoscut-o. Sunt convins însă că, din pricina ei, Dav nu gândește limpede.

– Ei bine, atunci lasă-ne pe mine și pe Helen să o cunoaștem mâine, și o să vă spunem părerea noastră.

Un vânt rece de martie flutura fustele mamei și ale cumnatelor lui. Un grup sobru cerceta grămada de zidărie de pe aleea din fața casei. Acum că se făcuse zi, era limpede că fusese legată o sârmă de cele cinci coșuri de argilă de pe hornul de deasupra locului lui favorit de pe acoperiș. Fiecare dintre ele cântărea pe puțin douăzeci de kilograme. Will cercetă cât de afectat era acoperișul. Lark se urcă pe horn, ca să raporteze cum stăteau lucrurile în locul în care fuseseră

coșurile. Așa cum bănuise Will, baza zidăriei fusese slăbită cu ajutorul uneltelor. Avea să-și trimită omul, pe Harding, în sat, să afle cine ar fi avut înzestrarea necesară pentru așa ceva și nevoie de bani, chiar dacă obținuți în chip nu prea cinstit.

Urmele de daltă însemnau că bunicul lui Dav nu renunțase la dorința de a-l distruge. Orice ar fi zis frații lui, nu putea continua să se ascundă la conacul Daventry, așteptând ca bătrânul să renunțe ori să moară.

Pe fața mamei lui se prelingeau lacrimi. Îl strânse de mână, implorându-l să o ierte pentru că plângea, și se duse să se plimbe cu trăsura împreună cu maiorul ei. Xan și Will îl sfătuiră pe maior să se înarmeze.

Dav îi duse pe toți înăuntru, pentru o rundă de meciuri de box între membrii grupului. Cu această ocazie, transformară antreul într-un ring. În acea zi, avea să îi dovedească lui Xan că era pregătit pentru un meci. După ce dovedea asta în ring, frații lui erau nevoiți să priceapă că era pregătit să îl înfrunte pe Wenlocke.

Capitolul 17

Locuința Regală din Windsor o învață încă o dată pe Charlotte o lecție din copilărie pe care până și ducesa de Wenlocke ar fi făcut bine să și-o aducă aminte: să obții ceea ce îți dorești, cum ar fi fost o audiență la rege, nu era întotdeauna o binecuvântare. Camerele mult prea încălzite ale lui George erau și mai greu de suportat decât tacticile lui de a trage de timp. Pentru cea de-a treia ei vizită, Charlotte era îmbrăcată cu o rochie de muselină de culoarea lavandei pe care o împrumutase de la fiica ei, chiar dacă parcul era acoperit cu pojghițe de gheață în luna martie.

Charlotte se mira că Lady Conyngham, amanta de multă vreme a regelui, putea să îndure căldura, clipitul și încuviințările din cap ale iubitului ei gras.

Charlotte se gândi că poate cei mai mulți nu ar fi considerat că Lady Conyngham ar fi afectat treburile statului. Nu se folosise de statutul ei ca să intervină în problemele guvernului sau ale armatei, ci doar ca să își ajute soțul complezent și copilul ambițios să avanseze. Cu toate acestea, putea fi învinuită, în opinia lui Charlotte, pentru că îl redusese pe regele Angliei la un copil răsfățat și răzgâiat, care nu era în stare să se ocupe nici măcar de propria datorie. Nu mai putea fi încorsetat și nu se mai străduia deloc, așa cum îi cerea statutul, să își facă apariția la evenimente de stat ori să discute cu ambasadorii. Să semneze o grațiere pentru Emma avea să fie un efort pentru el.

Servitori îmbrăcați în haine extravagante o conduseră într-o anticameră și o lăsară acolo, iar ea își aminti de încă o provocare cu care se confrunta. Trebuia să îl lingușească pe rege cu vorbe dulci, în chip nefiresc pentru ea și pentru poziția pe care o deținuse vreme îndelungată la Wenlocke. Trebuia să renunțe la orice urmă de autoritate și să devină o mamă îndoliată, care implora pentru viața copilului ei. Trebuia să îl facă să creadă că, semnând hârtia aceea, săvârșea de fapt un act eroic, încă o înfrângere a parveniților și iacobinilor de pretutindeni.

Avusese mai multă influență pe Bow Street, unde se întâlnise cu magistratul însuși. El îi recomandase un polițist pe nume Jack Castle și o asigurase că era cel mai potrivit să o găsească pe Emma, căci găsise cockerul doamnei Bellingham.

Charlotte reușise să tacă și să nu judece până când îl întâlnise pe Castle în persoană, un bărbat mic și aranjat, cu o claie de cârlionți maronii, cu o față lungă și urechi ca toartele cănilor.

Nu se temu de autoritatea ei, nici nu se miră de recompensa pe care o oferea. În schimb, o ascultă și fu de acord să o ajute, în pofida faptului că nu îi putea spune prea multe. Momentan, era cel mai în măsură să o ajute să o scoată pe Emma din ghearele lui Aubrey.

Un ofițer al palatului, cu spatele uniformei brăzdat de dungi negre, o conduse pe Charlotte în prezența Maiestății Sale. Regele stătea tolănit pe o canapea roșie de catifea, cu picioarele grase îmbrăcate în pantaloni albi bufanți, pe care le ținea întinse sub burduhan, cu tălpile umflate încălțate cu pantofi de mătase neagră cu ciucuri, proptiți pe un taburet regal roșu cu auriu. Purta un turban de noapte verde unsuros și o jachetă de mătase albastră murdară. Lângă el, Lady Conyngham își ținea mâna plină de bijuterii pe coapsa lui enormă. Regele o cercetă pe Charlotte și apucă un pahar de gin de cireșe, mirosul băuturii simțindu-se puternic în aer. Charlotte încercă să nu arate cât de șocată era să se afle față în față cu o asemenea delăsare.

– Ai scăpat de soțul tău cel bățos și rece, ducesă?

– Maiestatea Voastră este foarte amabilă să mă primească.

Charlotte făcu o plecăciune adâncă, așa cum nu mai făcuse de mulți ani. În cameră, unde era cu câteva grade mai cald ca în anticameră, îi apăru pe frunte o umezeală neobișnuită.

– Sunt convins că o să te încălzim noi. Regele îi făcu cu ochiul lui Lady Conyngham. Nu ne-ai mai vizitat până acum, ceea ce înseamnă că îți dorești ceva foarte tare, da, foarte tare!

Preț de o clipă, ochii îi sclipiră cu șiretenie, cu viclenia unui copil care încerca să manipuleze un adult.

– Nu am la cine să apelez, Maiestatea Voastră. Stă numai în puterea dumneavoastră să îndreptați o mare nedreptate săvârșită împotriva unei tinere fără apărare.

Regele râse și rămase fără aer. Preț de câteva clipe, stătu pe spate, cu ochii închiși, gâfâind, în timp ce Lady Conyngham îi făcea ușor vânt. Charlotte își mută discret privirea. Încăperea era plină

de portrete ale marilor eroi militari, printre care George însuși, în uniformă de husar, pe un cal sur.

– Trebuie să mă ierți, ducesă, mă tem că boala își spune cuvântul. Nu mai sunt bărbatul de odinioară, care conducea legiunea germană de la Waterloo, dar sunt în continuare gata să îmi înfrunt dușmanul.

– Mă gândeam eu că o să fiți, Excelență, de aceea am venit.

– Deci nu ai venit ca să îmi vezi girafa? Pun pariu că ai putea să o privești drept în ochi. Nu crezi că ar putea, Lizzy? Se întoarse spre Lady Conyngham, care râse politicos la glumă. Ar trebui să facem o vizită până la menajerie.

Lady Conyngham îi aruncă o privire tăioasă lui Charlotte. Charlotte nu știa sigur care dintre ele voia mai tare să înăbușe ideea unei excursii.

– Oh, Maiestate, haideți să nu ieșim astăzi în frig! Deja ați fost îndeajuns de amabil și mi-ați dăruit din timpul dumneavoastră. Am doar o mică favoare să vă cer.

Cuvântul *favoare* îl făcu pe rege să se încrunte numaidecât și să ia din nou o gură din ginul de cireșe.

Charlotte scoase scrisoarea din săculeț.

– Cu semnătura dumneavoastră, pot salva o biată copilă de la o soartă îngrozitoare.

– Semnătura mea, ai spus? zise regele pe un ton plângăcios.

Charlotte își dădu seama că avea o problemă: nu îi putea înmâna documentul direct regelui, deoarece acesta nu întinsese mâna ca să îl primească, iar Lady Conyngham avea mâna ocupată cu coapsa regelui.

– Ar fi o semnătură eroică. Dintr-o mișcare de toc, o să oferiți libertate, dar trebuie să rămână secretul nostru. Se uită spre Lady Conyngham. Aș putea să vă spun, în cea mai strictă confidențialitate, desigur, identitatea tinerei cu pricina?

În privirea regelui apăru o sclipire de interes.

– Secretul nostru, deci? Lizzy o să-l păstreze.

O înghionti pe Lady Conyngham, care întinse apatică mâna, ca să primească documentul.

Un ciocănit puternic la ușa Emmei indică inevitabilul. Trebuia să cineze cu familia lui. Îi evitase toată ziua nu doar de frica

întrebărilor, ci din dorința de a nu-l expune pe Daventry speculațiilor. Era plină de vânătăi, de la coate până la gambe. Ruth le văzuse și nu mai comentase ca de obicei. Fără să spună nimic, pregătise un șal auriu pătrat, cu margini negre, care să îi acopere brațele acolo unde mânecile umflate ale rochiei de culoarea macului ar fi putut să o dea de gol.

Daventry aștepta pe hol, în deghizarea lui de gazdă politicoasă, alături de Adam Digweed, care era încruntat. Adam părea dornic să lovească pe cineva cu pumnii lui imenși. Daventry părea dornic să intre în camera ei și să închidă ușa după el.

Emma își coborî numaidecât privirea când văzu înflăcărarea din ochii lui. El îi întinse brațul, ea dădu să îl apuce, iar șalul îi alunecă. El se încruntă, concentrându-și privirea pe pielea maronie și vânătă de deasupra cotului. Cu o mișcare controlată, îi ridică șalul moale și îi acoperi vânătaia, apoi o luă de braț.

– Pregătită, domnișoară Portland? Promit că nu o să-i las să te atace.

Ea încuviință din cap. Familia lui ar fi trebuit să o atace. Nu îl ajutase prea mult pe Wallop, dar puținul pe care îl făcuse deja îl pusese în pericol pe bărbatul de lângă ea. Ar fi trebuit să o înșface și să o azvârle în întuneric, iar ea ar fi trebuit să plece, să o ia la fugă. Întârziase cât de mult putuse. Acum, chiar dacă legea o prindea din urmă, Tatty și micuțul Leo aveau să fie liberi. Din câte ținuse ea socoteala, Tatty probabil ajunsese deja pe coastă, la mesagerul care îi aștepta, și urcase deja pe vaporul care avea să-i ducă spre libertate.

Străbătură în tăcere culoarul lung ce ducea spre salonul din aripa de sud. În urma lor, se auzeau pașii apăsați ai lui Adam. Fustele Emmei foșneau și se atingeau de piciorul lui Daventry. Locul în care mâna ei se rezema pe brațul lui puternic învești mântat în lână părea a fi singurul punct de căldură. Emma simți cum căldura lui se intensifică și o trage mai aproape. Nu își amintea să mai fi simțit căldură de când se întorseseră de pe acoperiș, în noaptea dinainte.

Nu putuse să doarmă ore în șir după ce îl auzise întorcându-se în camera lui, temându-se că putea avea coșmaruri. În vis, coșurile de fum s-ar fi mărit, s-ar fi distorsionat și s-ar fi alăturat tuturor temerilor pe care și le înăbușea. În timpul zilei, zidăria prăbușită avea dimensiuni normale. Până la prânz, aflase deja de la Ruth cum cineva slăbise cu dalta coșurile de fum grele de deasupra hornului

și montase o sârmă de-a lungul acoperișului, ca oricine ar fi trecut pe acolo să le dărâme. O singură persoană străbătea în mod regulat locul acela. Accidentul fusese menit să îl lase pe Daventry fără simțire sau ca să îl facă să cadă de pe acoperiș.

Bunicul lui și Aubrey voiau să îl ucidă. Nu mai putea nega că era o unealtă în mâna dușmanilor lui, ca Wallop și oricine se urcase pe acoperiș. Era convinsă că nici unul dintre servitorii lui Daventry nu se întorsese împotriva lui, iar Wallop, cu burta lui mare, nu ar fi reușit să se urce până la o asemenea înălțime sau să treacă neobservat prin împrejurimile casei. Băieții aveau voie să se ducă oricând pe acoperiș, iar Lark era furios, dar cu siguranță nu pe Daventry, nu îndeajuns încât să îi facă rău. Deci Wallop mai avea pe cineva care lucra pentru el, cineva care se urcase pe acoperiș.

Se căznise să elucideze misterul în timp ce se dezbrăcase de rochia ruptă, una dintre cele pe care i le dăduse ducesa, în timp ce se spălase și periase praful din păr, aruncând dovezile în foc, și în timp ce își îngrijise zgârieturile de pe mâini, genunchi și coate. Nu reușise nicicum să se încălzească.

– Ai ceva de raportat din sala de clasă? întrebă el.

Ea se uită în sus, iar privirea lui o străfulgeră cu o căldură care i se răspândi în tot corpul – nu doar o scânteie, ca atunci când se frecau veșmintele, ceva încins care o zdruncină până în adâncul ființei.

Dură o clipă până ce îi pricepu cuvintele în sine.

– Finch, spuse ea. Finch și-a citit tăblița. Mă aștept ca mâine sau poimâine și ceilalți să facă la fel.

– Finch, zici. Aș fi crezut că Lark o să vrea să fie primul.

– În mai toate lucrurile, dar se împotrivește cel mai mult cititului. Nu am reușit cu el. Nu pot să îl învinuiesc. Își ridică privirea spre el. Crede că o să-i alungi pe băieți după ce o să învețe să citească.

O umbră îi străbătu chipul.

– O să vorbesc cu el.

Ajunseră la salon, iar el se aplecă și o încurajă în șoaptă, în timp ce ea își ridică privirea. Se uitară unul la celălalt, neputând să își mai întoarcă privirea. Lumânarea și sfeșnicul.

El fu primul care o făcu, iar când se întoarse, Emma întâlni ochii verzi și plini de viață ai unei femei înveșmântate cu o rochie de tafta castanie și cu guler alb. Privirea ei cunoscătoare îi aminti numaidecât Emmei de Tatty, deși femeia nu semăna deloc cu verișoara ei.

Un tânăr înalt și deșirat, cu cârlionți cafenii neîmblânziți le captase atenția celor mai mulți din încăpere. Adunase trei candelabre pe o masă, pusese o lumânare peste alta și le cerea să compare lumina. Ascultătorii lui glumeau și îl tachinau.

– Serios, zise tânărul. Nu aveți cum să scăpați de asta. Xander o să lumineze și interioarele caselor voastre. Întrebarea e doar cine vrea să fie primul.

– Flăcări de gaz în fiecare casă? Voi doi o să ardeți Londra din temelii!

Tânărul își dădu ochii peste cap, ca și cum nu ar fi fost prima oară când auzea această obiecție. Îl văzu pe Daventry.

– Dav, ar trebui să încerci noua iluminare aici, la conac, unde nu sunt clădiri învecinate.

Se întoarseră cu toții spre Dav și îl văzură alături de Emma. Discuția se opri amuzant de brusc.

Daventry nu dădu vreun semn că ar fi fost neliniștit.

– Se poate face și într-o casă așa de veche ca asta, Charlie?

– Tocmai asta e ideea. Lumânările reprezintă trecutul. Iluminarea cu gaz este progresistă, valul viitorului. N-ai vrea ca locul ăsta să fie doar un muzeu.

– Dacă Xan crede că se poate, atunci sunt de acord.

Daventry o conduse pe Emma către o femeie de o frumusețe ce nu ar fi putut fi ignorată. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase mulată pe corp, de culoarea prunei, cu tiv de dantelă neagră și cu corsajul acoperit de mărgele. Frumusețea ei atrăgea, capta atenția, fermeca. Lângă femeie se afla un bărbat suplu, cu părul grizonant, evident devotat acesteia. Daventry îi prezentă drept mama lui și maiorul Luc Montclare.

Emma își făcu reverențele. Nimeni nu părea alarmat că aveau un francez printre ei, dar Emma nu reuși să își înăbușe un fior când îi auzi numele. Desigur, Daventry observă.

Apoi cunoscu o versiune mai în vârstă și mai severă a lui Daventry, un bărbat cu umeri lați, păr negru și o mină austeră. O salută politicos pe Emma. Urmară alte prezentări politicoase, pe măsură ce străbătură încăperea. Helen, soția lui Will Jones, o altă frumusețe într-o rochie de culoarea ametistului, cu ochii de un căprui-închis și păr în nuanțe castanii și aurii, îi zâmbi Emmei și îi spuse:

– Să știi că Robin te place foarte mult. Zice că poți să fluieri și să călărești ponei și că nu ți-e frică de noroi sau de broaște. O mare laudă, aș zice eu.

Emma mulțumi în șoaptă pentru această bunătate pe care nu o merita. După îndeplinirea amabilităților, îl putu privi pe Daventry în mijlocul oamenilor lui. Toți din familia lui erau frumoși, isteți și se făceau unii pe alții să râdă, și toți se atingeau. Dar pe el nu îl atingeau. Toată lumea se întorcea spre el, vorbea cu el, dar nimeni nu îl atingea, și nici el nu îi atingea pe ei, însă Emma încă simțea atingerea brațului lui de când intraseră în încăpere.

Mai târziu, când se așezară la masă în salon, Emma privi geamurile întunecate, apoi lumina lumânărilor dinăuntru. Oricine s-ar fi uitat de afară, din întuneric, i-ar fi putut vedea foarte bine datorită luminii. I se părea o nepăsare nebunească față de pericol.

Cleo Jones, cumnata cu ochi verzi plini și de viață, se aplecă spre Emma și îi spuse:

– Nu te teme, domnișoară Portland, îl avem pe Adam Digweed în colț, și o mică armată de lachei și de grăjdari afară. După noaptea trecută, soțul meu a pus câțiva slujitori să păzească în permanență conacul.

Dav își ocupă locul în capul mesei. Nu credea că indiferența lui față de Emma păcălea pe cineva din încăpere, în afară de Charlie Spencer, Lark și Raven, cărora li se permisese să li se alăture adulților. Cu ajutorul doamnei Creevey, reușise să o așeze pe Emma între Charlie și Lark și față în față cu Raven, ca să nu fie interogată nici de frații lui, nici de cumnatele lui fermecătoare. Trebuia să se mulțumească să-l lase pe Charlie să facă conversație cu ea. Cel mai probabil că acesta, cu capul plin de invenții ce aveau să schimbe lumea și de reforme necesare privind injustiția, nu avea să observe suspiciunea care îi încerca pe cei din încăpere în privința Emmei.

Lui Dav îi era mult mai greu să își controleze privirea rătăcitoare, care voia să se abată spre colțul acela de masă și să se fixeze pe ea, ca și când doar privind-o și-ar fi putut satisface dorința de a o atinge din nou. Avu impresia că era atent la Helen Jones, care stătea în stânga lui, până când aceasta îl bătu ușor peste încheietură.

– Dav, îi atrase atenția Will. Nu îi putem permite gazdei să viseze cu ochii deschiși. Xan e pe cale să-și anunțe decizia.

– Decizia *lui*?

– E antrenorul tău. Antrenorul spune mereu când un bărbat este gata să intre în ring.

– Are nevoie de un nume, nu-i așa? sugeră Cleo Jones. Toți boxerii cunoscuți au nume, nu?

– Ceva precum Distrugătorul sau Teroarea Troiană?

Dav își dădu seama că Will savura momentul.

– Eu aș zice ca fiecare să propună un nume de luptă pentru marchizul de Daventry.

Lark, Raven și Charlie Spencer acceptară numaidecât provocarea. Mama lui îl privi consternată pe Xan.

Raven primi destul de multe aplauze pentru Marchizul Ucigător.

Dar Lark se opuse, zicând că nu se potrivea cu stilul lui Dav. Charlie sugeră că avea nevoie de un nume care să sugereze viteză, cum ar fi fost Fulger.

Ideea lui Nate Wilde îi mulțumi pe toți: Pumn-de-Fier din Somerton.

– E bun, să-i trecem numele pe listă, încuviință Will, ridicând paharul spre Wilde. Xan, anunțul tău?

Xan se ridică și îi încurajă pe toți să își ridice paharele.

– Pentru Pumn-de-Fier din Somerton! Se vorbește despre un meci pentru amatori pe lângă East Thorndon. O să-l scoatem pe Pumn-de-Fier la o încăierare.

– E la vreo cincizeci de kilometri de Londra. Trebuie să poposiți la un han în noaptea dinainte, se împotrivi mama lor.

Dav îi zâmbi.

– Nu mă pot ascunde aici pentru totdeauna, mamă.

– E un drum ușor de făcut cu trăsura, mătușă Sophie, iar Thorndon este locul perfect dacă află magistrații, pentru că sunt două comitate în care se poate fugi, adăugă Charlie.

– Oare de ce nu mă alină lipsa magistraților? se întrebă Sophie cu voce tare.

– Dav o să fie bine dacă ține garda sus, are un joc de picioare iute și se folosește de stânga lui tare și rapidă.

– Cum rămâne cu Lark? Și el e pregătit, nu crezi? întrebă Dav.

Will se întoarse spre Lark.

– Oh, da, și îi trebuie un nas spart, ca să-i dea ceva caracter mutrei.

Emma se întoarse să îi zâmbească lui Lark, iar șalul îi alunecă de pe braț. Se întinse să-l ridice. La fel și Lark. Ochii lui mijiți zăriră vânătaia de deasupra cotului și zgârietura de sub el.

Se încruntă și se întoarse spre masă.

– Eu nu. Îmi place să lupt, dar într-un meci adevărat vreau să fiu pe margine, făcând pariuri.

– Ai vorbit ca un adevărat antreprenor, spuse Xander Jones.

Când ciocnitul și clinchetul paharelor se opri, Emma îl văzu pe maior ridicându-se să vorbească. Acesta luă paharul:

– Domnilor și doamnelor! Se uită spre Sophie, o luă de mână și apoi se întoarse spre masă. Mama voastră a acceptat să se căsătorească cu mine și aș dori să vă cer respectuos binecuvântarea. O să ne cununăm până de Sfântul Mihail, în Londra.

Cei trei frați se priviră unii pe alții și se ridicară cu paharele în mână. Xander își drese vocea.

– Fie ca mama noastră și maiorul ei să fie fericiți!

Sophie se ridică și le făcu semn lacheilor să umple din nou paharele.

– Dacă aș fi avut vreun medicament al uitării, vi l-aș fi turnat în pahare, ca să uitați de nesăbuințele și greutățile din trecut. Dar cum să regret acele nesăbuințe, când văd ce mi-au adus? Pe voi, așa cum sunteți? Scumpii mei fii, să știți că sunt fericită în noul început cu acest om bun. Ciocni cu maiorul ei cu ochii înlăcrimați și se întoarse iarăși spre masă. Să fiți fericiți cu toții!

Emma își ridică paharul alături de ceilalți. Credea că aveau într-adevăr să fie fericiți, mai puțin Daventry. Își dădu seama că se despărțeau cele două familii ale lui. Frații și până și mama lui își găsiseră parteneri de viață. Băieții lui se schimbau și se răzvrăteau. El rămânea singur, detașat, îngerul lor războinic, o ființă separată de ei, menită să îi protejeze, dar nu să se amestece cu ei.

Lark îl trase pe Dav de cot, oprindu-l înainte să apuce să intre în salon, ca să li se alăture iarăși femeilor și băieților mai tineri.

– Ai dus-o pe acoperiș, șopti el șuierat.

Băiatul tremura din pricina furiei pe care și-o înăbușea.

Dav nu negă.

– Acoperișul e locul nostru. Ea nu e de-a noastră! zise Lark cu pumnii încleștați.

– Faptul că am dus-o pe acoperiș nu o face una de-a noastră.

– Dar ai ales-o pe ea în locul nostru. Lark își trase de lavalieră, desfăcând nodul și încercând s-o dea jos.

Dav vru să îi spună că nu îi trădase, că prieteniile vechi îngăduiau și prietenii noi, dar nu putea nega ce simțea pentru Emma Portland.

– Ea nu ne schimbă cu nimic.

– Te-a schimbat pe tine. Nu mai ești de-al nostru.

Lark aruncă lavaliera și porni furios pe culoar.

Dimineață, Emma îi adună pe băieți în sala de clasă și îi dădu fiecăruia o tăbliță. Lark și Rook lipseau. Nu dormiseră în paturile lor, nici nu veniseră la micul dejun.

Nu era surprinsă că Lark lipsea de la ore în ziua aceea, când băieții aveau să facă pasul hotărâtor și să admită că puteau citi. Lark încercase să-i tragă în spate aproape două săptămâni. În schimb, o neliniștea faptul că lipseau atât de repede după accident.

Avea să fie nevoită să citească ea cuvintele lor. Ceilalți băieți se așezară într-un cerc, cu tăblițele în poală.

– Vă mai amintiți povestea? întrebă ea.

– Fiii tăietorului de lemne au fost nevoiți să plece în lume pentru că nu mai aveau de mâncare, spuse Finch.

– Și nimeni nu le-a dat de lucru, adăugă Jay.

– Și căpcăunul i-a închis în pivnița lui, termină Raven. Pentru că nu aveau nimic de spus.

Robin își ridică privirea din tăblița lui.

– Ați uitat de păsări.

– Frații mai mari nu le-au hrănit pe păsări, dar cel mai mic le-a dat firimituri, așa că păsările s-au întors și au început să ciripească.

– Întocmai unde am rămas.

Ușa se deschise și intră Helen Jones. Băieții îi făcură loc în cercul lor, târâind scaunele pe podea. Emma îi dădu tăblița lui Rook, în timp ce Robin îi șopti ce făceau. Emma îl puse pe fiecare băiat să scrie un număr pe tăblița lui.

– Pregătiți?

Ei încuviințară din cap.

– În timp ce păsările zburau în cerc, căpcăunul își învârtea măciuca în aer. Cu mult... Emma arătă spre Finch, care rosti „curaj", cel mai

înalt dintre frați îl lovi pe căpcăun în genunchi cu un băț. Căpcăunul se aplecă în față și, cu mare... Emma arătă către Raven, care strigă „îndrăzneală", cel mai rapid dintre frați îi luă cheile de la cingătoare și i le aruncă celui mai isteț dintre frați, care cu... Emma arătă către Helen, care râse și citi, „îndemânare", deschise ușa temniței. Cei patru frați închiși în ea ieșiră, clipind de la lumina soarelui. Căpcăunul urlă, și cu... Emma arătă către Swallow, care strigă „hotărâre", cel mai mare dintre frați le spuse tuturor să o apuce în toate direcțiile. Căpcăunul îl urmări pe cel mai lent dintre frați, care, cu o... Emma citi de pe tăblița ei „generozitate" nobilă, îl duse pe căpcăun pe marginea unei prăpăstii mari, în timp ce cu... Emma arătă către Robin, care rosti „isteține", cel mai mic dintre ei le chemă pe păsări. Apoi stolul mare de păsări se învârti în jurul capului căpcăunului, fiecare dintre ele cu o ață în cioc. Când păsările se opriră, căpcăunul avea capul învăluit, ca o mumie, în ațele de la cârpele mamei lor. Se împletici încolo și încoace, trăgând de fâșii. Frații o țâșniră pe lângă el, țipând de pe marginea prăpastiei, iar căpcăunul se întoarse, încercând să-i prindă orbește și luându-se după vocile lor, până ce căzu ca un copac uriaș peste marginea prăpastiei și se lovi de fundul ei cu o bufnitură ce zgudui pământul. Rămase nemișcat, în timp ce frații îl priviră de sus. Apoi, cu un ultim zvâcnet, muri.

Preț de două minute întregi, băieții țopăiră și se loviră unii de alții, zbierând de bucurie. Se opriră doar când Helen Jones îi ceru Emmei să le spună finalul fericit.

Emma zâmbi.

– Datorită copacilor din pădurile căpcăunului, îndemânării băieților de a face mobilier, priceperii mamei lor de a găti și recunoștinței celor care puteau străbate drumul în siguranță, familia a trăit fericită până la adânci bătrâneți. Iar de două ori pe an, au pregătit un ospăț pentru stolurile mari de păsări care călătoreau spre nord sau spre sud.

Băieții se așezară îmbujorați de mândrie, iar Helen Jones veni la Emma și o felicită.

– Nu au vrut să învețe să citească vreme de trei ani, domnișoară Portland. Meriți să fii felicitată!

– Mulțumesc. Cred că le era frică că Daventry avea să îi alunge odată ce învățau. El e familia lor.

–Atunci meriți și mai mult să fii felicitată, pentru că i-ai înțeles. Am aflat că ai liber în după-amiaza aceasta, așa că mă întrebam dacă ne-ai permite mie și soțului meu să te ducem până în sat. Aș vrea ca el să înțeleagă lucrurile bune pe care le faci în sala de clasă de aici.

Emma simți cum zâmbetul îi încremeni pe buze. Bunătatea putea prinde pe cineva în capcană la fel de ușor ca ura.

Capitolul 18

Până la prânz, trăsurile erau aliniate pe alee, iar servitorii se învălmășeau să încarce bagajele și să-i ajute pe oaspeți să urce. Emma sfârși prin a împărți bancheta din trăsură cu formidabilul Will Jones și un copil de doi ani cu ochii mari și închiși la culoare, ca niște panseluțe. Teama ei că avea să fie supusă unui interogatoriu dispăru când își dădu seama că Will Jones probabil avea să se încrunte cu înverșunare la ea, dar nu intenționa să o pună la încercare în prezența soției și a copiilor lui.

Însă, când o ajută să coboare din trăsură în sat, îi spuse că omul lui, Harding, avea să afle curând cine din oraș se afla în spatele sabotării coșurilor de fum.

Emma îi zâmbi și îl încurajă să cerceteze rapid.

El ridică o sprânceană închisă la culoare. Râse și îi făgădui că avea să facă tot ce putea.

Wallop avea în față o plăcintă cu carne de vită și porumbel, o felie de costiță și o farfurie cu moluște. Pe șervet se puteau vedea petele obișnuite, dar el era prost dispus. Se holbă la pieptul bine acoperit al Emmei și clătină din cap.

În spatele lui, ușa dulapului era ușor crăpată.

Probabil că Wallop știa că încercarea de pe acoperiș dăduse greș. Văzuse singur că trăsurile pline cu familia lui Daventry trecuseră prin oraș. Dav și oamenii lui erau singuri la conac, iar câinele lui Ned nu se mai întorsese. Emma încercă să se gândească la ceva ce i-ar fi putut spune lui Wallop ca să-i distragă atenția de la conac.

– Mi-ai adus cutia bastardului?

– Nu am avut nici o ocazie să o iau cât timp familia lui era acolo.

Wallop își smulse șervetul de la gât și îl aruncă.

– Inconvenientele încep să scape de sub control, domnișoară. Știi că un om de afaceri trebuie să livreze bunurile. Dar uite că bastardul scapă din accidente ca o pisică. Iată că mama lui, târfa de pe Hill

Street, ia cina în încăperea aia mare și frumoasă, iar o mie de lumânări îi luminează bijuteriile. Și, iată, cei mai mari bastarzi din Londra se plimbă pe moșie ca lorzii, iar plebea aleargă în jurul lor.

– Mama și frații lui au plecat astăzi.

Wallop îi aruncă o privire încruntată.

– Mereu îmi spui ce știu deja? Ce să mai creadă Excelența Sa? Crede că ești o inconvenientă, asta crede. Crede că porți rochii din mătăsuri și satin, dormi într-un pat moale și mănânci bucate bune, iar lui nu-i iese nimic din asta. Nu-i iese nimic cu tine, domnișoară. Trebuie să te descurci mai bine sau o să porți o frânghie din cânepă.

– Daventry plănuiește să plece din conac săptămâna asta.

Avea să fie ultima ei șansă să evadeze. Trebuia să fie pregătită să profite de ea. Fără să stea pe gânduri. Fără să regrete medalia lui Leo, sau poneii, sau pe băieți, sau pe îngerul războinic.

– Oh, pleacă deci, da? Și unde se duce, domnișoară?

– Să lupte într-un meci.

Wallop se legănă în scaun.

– Deci o s-o facă. Bastardul crede că se poate înfrunta cu un luptător adevărat? N-o să reziste doișpe minute. Nu-i de mirare că Excelența Sa vrea să-l oprească. Nu își cunoaște lungul nasului. Mereu se crede mai presus ca frații lui. Își mângâie perciunii, privind-o. Meciul ăla deschis din East Thorndon?

Emma încercă să nu-i arate că ghicise. Nu trebuia să i-l servească pe Daventry pe tavă lui Wallop.

– Singurul loc în care i s-ar îngădui unui amator să lupte. Și o să aibă loc curând.

Rânji lent, iar pliurile de pe chipul lui lat i se apropiară, ca un aluat frământat.

– Josie Wallop știe felul de-a fi al celor din înalta societate. Josie Wallop îi știe pe toți boxerii. Oare nu a fost Josie Wallop la Fives Court când campionul...

Se opri brusc și se încruntă la Emma.

– Acum începe munca serioasă, domnișoară. E necopt, desigur, n-are nici o șansă dacă îl punem să lupte cu omul potrivit, dar și tu ai partea ta de făcut, să știi. Nătângii și târfele distrug un luptător. Fă bine și urmează ordinele și scoate-ți lăptarii la înaintare în fiecare zi, m-ai auzit?

*

Aubrey își aminti că bătrânul avea să moară. Conta doar să o facă la momentul potrivit. Acum, de exemplu, nu ar fi fost un moment bun pentru marea înmormântare a unchiului său. Acum era un moment bun să-și găsească unchiul stând lângă focul din biblioteca lui, cu o urmă din vechiul lui aer poruncitor și rece pe chip, împingând un buștean imens.

– Unchiule, îmi pare bine să vă văd treaz.

– Ce se aude, Aubrey? Au dat uneltele tale vreun rezultat?

– Ce bei, unchiule?

Aubrey se uită după vinul bun pe care îl ținea mereu unchiul lui. Planul lui Wallop eșuase și probabil că îl și alertase pe bastardul incomod de pericolul care îl păștea. Fata încă nu se dovedise a fi de vreo valoare. Wallop trebuia să o forțeze mai tare.

– Nu mă lua cu *unchiule*, Aubrey. Doar dă-mi raportul tău complet și zi-mi că bastardul ăla a ieșit din casa mea!

Ducele puse deoparte vătraiul și se întoarse cu spatele la foc. Aubrey văzu că piciorul lui cu probleme încă rezista.

– Trebuie să-i mai suporți o vreme prezența supărătoare.

Se servi singur cu un pahar zdravăn de vin și se cufundă într-un fotoliu de piele, ca unchiul lui să se bucure că îl putea privi iarăși de sus. Gustă vinul franțuzesc, din regiunea Beaune. Crama de la Wenlocke era remarcabilă, ținând cont de firea acidă a unchiului său, fire ce nu părea a-i caracteriza deloc pe cunoscătorii de vinuri. Aubrey avea să fie nevoit să își exerseze tonul acela rece când urma să devină duce, ca să păstreze vie tradiția Wenlocke.

– Ce s-a întâmplat, nu ai curaj să-mi spui?

Aubrey se foi în scaun și își puse un picior peste altul.

– De fapt, unchiule, Wallop a avut ceva succes. Am raportul lui aici.

Scoase hârtiile din buzunar și le puse pe masa laterală. Omul lui Wallop s-a strecurat și a dărâmat un rând de coșuri de fum pe acoperiș.

– Coșuri de fum! zise ducele și un spasm îi mișcă scurt liniile de granit de pe chip. Nu te aștepta să mă bucur că s-a prăbușit o parte din zidărie, nepoate!

– În raportul lui, Wallop scrie că acele coșuri, care cântăreau mai bine de o sută douăzeci de kilograme, au făcut o gaură considerabilă

în acoperiș și au zdrobit balustrada, făcând-o praf. Din păcate, l-au ratat pe bastard.

– Ce a făcut fata pentru noi? S-a culcat deja cu el?

– Fata i-a spus lui Wallop despre obiceiul bastardului de a se plimba pe acoperiș.

– Oricine din pădure cu un telescop poate vedea că se plimbă pe acoperiș. Ducele își deschise și închise pumnul cu mișcări rapide, nerăbdătoare. Trebuie să se descurce mai bine de-atât dacă vrea să-și câștige hârtia.

– Sunt de acord. Ar fi de ajutor dacă s-ar apropia îndeajuns de el încât să-l înjunghie în coaste.

– Aubrey, nu încerca să mă amuzi. Știm amândoi care e interesul tău în toate astea.

– Ei bine, unchiule, dacă ești sănătos, sunt gata să-l las pe Wallop să-și facă treaba.

Aubrey închină paharul către duce.

– Sănătatea mea e bună, dar vreau să pui mai multă presiune pe fată.

Ducele se duse și ridică hârtiile de pe masă, se clătină puțin, apoi se îndreptă și se uită peste notițele lui Wallop.

Când își ridică iarăși privirea, fața îi arăta ciudat, ca și cum jumătatea stângă i-ar fi cedat.

Aubrey puse paharul jos și se ridică în picioare.

– Unchiule?

– Târfa aia a fost în casa mea, rosti el pe un ton rece, însă lent și stâlcit.

Wenlocke își deschidea și închidea iarăși pumnul, iar raportul lui Wallop căzu pe podea.

Aubrey îl prinse pe duce de braț, îl duse spre un scaun și sună după un lacheu.

„Nu acum, la naiba, unchiule!"

Un servitor în livrea își făcu apariția.

– Trimite după medicul Excelenței Sale. Acum!

Emma se îmbrăcă în rochia aurie păcătoasă la cină. Ruth nu scoase un cuvânt, dar vocea lui Tatty îi răsună Emmei în minte, ca zeci de avertizări. „Exersează seducția doar pe un bărbat pe care îl iubești."

Ar fi vrut să spună că totul făcea parte din plan: răbdare, oportunitate și diversiune. Dar nu era adevărat.

Emma se gândi că sfatul lui Tatty era înțelept, dar ea știa ceva ce Tatty nu aflase: trebuia *să ai* pe cineva pe care să îl iubești. Dacă viața ți-l lua, dacă îți lua mama, tatăl, bunica, fratele și verișoarele, până când nu mai aveai pe nimeni, era dificil să o iei de la capăt. Și dacă ai fi fost atât de norocos încât să găsești pe altcineva pe care să iubești, chiar dacă persoana cu pricina nu te-ar fi putut iubi la rândul ei, atunci trebuia să începi iarăși să iubești, așa cum începuse ea să îl iubească pe Daventry. Dacă nu reușeai asta, puteai foarte bine să te lași mâncat de ciori.

Acum că familia plecase, Lark și Rook încă lipseau, iar băieții mai mici mâncau iarăși în salon, formând un grup intim și apatic. Erau aprinse mai puține lumânări, iar încăperea părea să se contracte în jurul lor.

Rochia făcu tot ce se așteptase Emma să facă: îl distrase pe Daventry mai mult decât și-ar fi închipuit că ar fi fost posibil. Abia îi asculta pe băieți, așa că nu auzise că terminase povestea. Nu avea să își închipuie că urma să plece până dimineață. La suprafață, era la fel de calm și politicos ca întotdeauna, dar Emma simți cum flacăra dintre ei creștea și tremura ca aerul într-o după-amiază fierbinte.

Dav își dorea tot ce îi dezvăluia rochia și tot ce se prefăcea că ascunde. Habar nu avea ce se petrecea în fața lui. În schimb, își închipui că o ducea în biblioteca lui, în salonul din aripa de nord, în cel din aripa de sud, în sala cea mare, într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți. Își închipui felul în care erau aranjate mobilierul, ușile, draperiile și covoarele și încercă să calculeze cât timp ar fi avut la dispoziție și unde ar fi putut fi siguri că nu aveau să fie descoperiți.

O voce precaută din mintea lui nu avea încredere în înfățișarea lui schimbată, dar nevoia tot înăbușea acea șoaptă a rațiunii. El, care observase atât de puține lucruri despre vestimentația femeilor până atunci, știa întocmai câți nasturi aveau la spate rochiile ei, între linia gâtului și pliurile șalului, și felul în care bridele se închideau de la dreapta la stânga peste nasturii cu pricina. În acea seară, nu purta nici un șal lung, nici urmă de dantelă peste piept, nici o cămașă cu guler. În seara aceea, rochia îi era adânc decoltată și în față, și în spate. Avea cel mult un nasture deasupra beteliei, sub sâni.

Emma simți schimbarea din atenția lui Daventry, dar băieții nu îi observară nici pe profesoara lor, nici pe tutorele lor. Erau îngrijorați de absența lui Lark și a lui Rook. Nici măcar entuziasmul pentru meciul la care urma să participe Daventry nu îi putea face să uite de prietenii lor dispăruți.

– Credeți că au urcat într-una dintre trăsurile servitorilor? întrebă Finch.

– Așa ar fi fost cel mai rapid, dacă voiau să se întoarcă la Londra, zise Raven mâncând aparent nepăsător.

Jay părea să îndure cel mai greu absența băieților. Își împinse mâncarea pe farfurie, fără să mănânce. Emma îi aruncă o privire întrebătoare, dar el nu o privi în ochi. Bănuia că o învinovățea pe ea.

Încă de la început ea și Lark fuseseră în conflict, dar nu se gândise niciodată că avea să plece. Fusese mai degrabă nemulțumit de poziția incertă a băieților în viața lui Daventry decât de lecțiile ei, dar nici ea nu fusese de ajutor.

Finch încercă să găsească o cauză fericită pentru dispariția băieților.

– Poate că au pornit într-o aventură, prin țară, ca băieții din povestea noastră. Băieții trebuie tot timpul să plece și să facă avere în lume.

– De ce trebuie să plece băieții? Fetele de ce nu trebuie să plece? vru Robin să știe.

– Fetele stau acasă și se căsătoresc, zise Swallow autoritar.

Robin se chinui să înfigă furculița într-un nap din farfurie.

– Dar domnișoara Portland nu s-a căsătorit.

Swallow mestecă o bucată mai mare care îi umflă obrajii subțiri:

– Are grijă de noi, nu? Tot aia e.

Robin se întoarse către Emma cu o privire luminată.

– Ar trebui să vă căsătoriți cu Daventry și să rămâneți cu noi, domnișoară.

Swallow o scuti de efortul de a răspunde:

– Nu poate. Daventry e lord acum. Lorzii trebuie să se căsătorească cu doamne ca acelea de la petrecerea lui.

Fruntea lui Robin se încreți. Își înălță capul și o cercetă cu atenție pe Emma, de parcă îi scăpa ceva.

– Dar ea *chiar e* o doamnă.

– Ba nu, e o femeie. Doamnele sunt ca mama lui Dav și cumnatele lui.

Robin ridică din umeri. Siguranța cu care vorbi Swallow puse capăt discuției. Robin reuși să înfigă furculița în bucata de nap rătăcitoare. După ce termină tot din farfurie, se întoarse iarăși spre Emma.

– Poate că de aceea poveștile sunt despre băieți. Băieții au parte de aventuri. Fetele... nu, zise el, ridicând din umeri.

Oh, dar și fetele aveau parte de aventuri, ar fi putut Emma să-i spună. Evadează din temnițe îngrozitoare și călătoresc disperate peste mări și continente, până când sunt încolțite, prinse în capcană și se îndrăgostesc. Dar asta era singura poveste pe care nu o putea spune.

– O să avem ore mâine? întrebă Swallow.

– Da, acum ce o să ne mai învățați?

Finch părea nerăbdător.

– O să începeți o poveste nouă pentru noi? vru Robin să știe.

Întrebarea îl trezi pe Dav din contemplarea corsajului îngust al rochiei năucitoare.

– Ați terminat povestea?

Când îl auziră vorbind, băieții se întoarseră cu toții spre el, de parcă atunci și-ar fi amintit de prezența lui.

– O să fie profesoara noastră de-acum înainte, Dav? întrebă Swallow.

Dav se holbă la ea. Terminase povestea, se îmbrăcase cu o rochie năucitoare și își epuizase cele paisprezece zile. Capul îi zăngănea precum clopotele unei trăsuri de pompieri. La sfârșitul mesei, dură doar un minut ca să îl trimită pe Adam cu băieții în camera de jocuri. Ce punea oare la cale Emma?

Dav ceru cafea în salonul din sud, închipuindu-și încăperea în timp ce o luă de braț. Dorința fierbea între ei. Aproape că se opri la baza scărilor. Trase aer în piept ca să se liniștească, apoi începură să urce.

O îndemnă să se așeze pe un scaun de damasc roșu lângă șemineu, iar el se puse pe locul de lângă ea. Tom, unul dintre servitori, aprinse lumânări și aduse tava cu cafea. Mișcările lui silențioase ar fi trebuit să fie liniștitoare, dar Dav simți tensiunea crescând tot mai tare în el, până ce auzi ușa închizându-se.

Apoi își îngădui să o privească, nesigur de ceea ce vedea: ceva nechibzuit și hotărât în felul în care își ținea bărbia sus. Rochia era o provocare intenționată, o schimbare a felului în care își ascundea de obicei feminitatea. Nu știa dacă rochia era adevăr sau o minciună. Nu era o rochie pe care ar fi purtat-o fiica studioasă de vicar din actele ei false.

Simți că Emma preluase controlul cu acea rochie, dar nu asupra lui, ci asupra propriului destin. Numai în albastrul ochilor își mai găsea posibila iubită care îmbrățișa ponei, spunea povești și era bântuită de coșmaruri. O dorise și când fusese îmbrăcată cu o rochie gri lipsită de formă, în clipa aceea disperată în care spusese o poveste ca să se salveze. Dar nu prevăzuse că avea să fie ca o flacără aprinsă. Rochia aurie, la fel ca părul ei, licărea în nuanțe de la un chihlimbariu intens la un galben pal. Corsajul era doar un cordon răsucit de fire aurii și albastre întortocheate, nu mai groase ca degetul lui mare.

Se ridică și stinse toate rândurile de lumânări, în afară de unul. Încăperea se cufundă în umbre dense și doar un licăr de lumină îi făcea pielea Emmei să lucească, ochii să-i sclipească și auriul rochiei să strălucească. Turnă un strop de cafea din ibric în cești și îi întinse mâna. Mâna ei tremură într-a lui.

– Aici? aruncă o privire spre cestile de cafea abandonate.

– Nu poți să dai înapoi acum. Nu în rochia aia.

– Rochia nu vine cu indicații.

– Ne dăm noi seama ce e de făcut.

Își dădu jos pantofii, iar ea făcu la fel.

O duse în capătul îndepărtat și umbrit al încăperii, unde un birou de scris solid din lemn de mahon stătea ancorat ca un vapor în marea calmă a covorului. Își dădu jos haina și o întinse pe podea, în spatele biroului. Pereții aurii și draperiile roșii și grele din catifea formau un colț întunecat, împrejmuind spațiul. Nu obișnuia să se ducă singur în locuri străfmte. Îi plăceau ușile deschise, priveliștile ample și ieșirile rapide. Se lăsă în jos pe cuvertura improvizată și o trase deasupra lui. Asta o făcu să scâncească – un sunet scurt de bucurie, pe care i-l înăbuși numaidecât cu un sărut.

– Nu ne da de gol, o avertiză el.

Ea clătină din cap. O sărută din nou, convingând-o să se întindă peste el, cu trupul lipit de al lui, de la gură până la picioarele care

li se împleteau. Era ușoară ca pana, dar în fiecare punct în care corpurile li se atingeau îi simțea fiece mișcare și i-o întâmpina.

O trase în sus, ca să-și poată ridica gura și să-i guste pielea, gâtul, clavicula, sânii în jos, până la sfârcurile de-abia ascunse. Putea acoperi cu mâinile pielea expusă. În rest, erau despărțiți de straturi de in, lână și mătase. Voia să smulgă și hainele ei, și pe ale lui, dar avea să se mulțumească cu ce putea lua și poate cu ceva în plus. Jocul îl invita să trișeze.

O distrase cu săruturi în timp ce îi ridică rochia peste picioare și peste fund, astfel încât să o poată pipăi prin straturile fine ale pantalonașilor, să îi simtă carnea dulce și fermă, căldura, așa cum o făcuse în noaptea cu coșmarul. Își desfăcu ușor picioarele, ca ea să poată acosta ca un vas peste mădularul lui încordat, lovindu-se ușor de el, în timp ce valuri de dorință îi legănau pe amândoi.

Ea întrerupse sărutul, ca să se uite la el, sprijinită în coate, cuprinzându-i fața cu mâinile. El îi atinse părul creț.

Cu o mână, găsi bucla mică din partea din spate a corsajului și îi coborî mânecile. Sânii ei palizi, cuprinși de corset, erau expuși în fața lui. Își ridică capul și îl sărută mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Încă erau despărțiți de lână, de batist și de rochia ei mototolită. O întoarse pe spate, ca să se poată uita la ea, să o atingă și să guste din ea pe deplin.

Îngenunche deasupra ei și o încălecă, în timp ce ea stătea întinsă pe spate, răsuflând greoi, sânii ridicându-se și coborând. Emma își trecu degetele peste ridicătura din pantalonii lui și aproape că îl făcu să izbucnească. O prinse de mână și i-o strânse, tremurând.

Îi găsi cordonul din talie, îi desfăcu pantalonașii și îi dădu jos. Acum era deschisă în fața lui, de la talie în jos – deasupra genunchiului, picioarele palide îi erau încercuite de jartiere albastre de mătase, iar buclele aurii îi erau de o nuanță mai închisă ca pielea.

– Frumușică...

Atât reuși să îngaime.

Găsi locul dintre coapsele mătăsoase în care se afla centrul ei fierbinte și lunecos. Nu știa de ce, dar să o posede acolo, să îi cuprindă cu mâna căldura era o plăcere lipsită de rațiune. Îi fusese refuzată pe acoperiș, sub stele, dar aici și acum era a lui, în salonul lui ca o cutie de bijuterii. Își strecură un deget între faldurile alunecoase și îi simți șoldurile tresărind în mâna lui, precum și tremurul de plăcere

al propriului corp. O mângâie, învățând atingerea care o făcea să se zvârcolească, să scâncească și să se cutremure. Ea îl apucă brusc de încheietură, făcându-l să se oprească.

– Acum tu, spuse ea.

Se ridică în coate, iar el o distrase pentru o clipă, sărutându-i din nou sânii, dar ea îl împinse înapoi și se ridică întru totul, rochia alunecându-i peste coapse în timp ce se întinse după pantalonii lui. Daventry încremeni, anticipând.

Cu o mână pe betelie, Emma îi desfăcu nasturii, îi trase lenjeria de in și îi cuprinse mădularul umflat cu palmele, întoarse cu fața în sus, mângâindu-i vârful cu degetele mari.

El trase tremurător aer în piept.

– Îți aștept complimentul. Nu poți să spui *frumușică*.

Ea își ridică privirea spre el, continuând să îl mângâie cu degetele mari, vădit fascinată, ceea ce îl făcu să râdă. Ținuse în palmă broscoiul lui Robin cu la fel de multă uimire.

– E chipeș.

– Nu știu dacă pot să am încredere în acest compliment. Cred că și broscoiul lui Robin ți s-a părut chipeș, spuse cu el cu voce aspră ca pietrișul.

Atingerea ei îl duse spre o erecție completă, arzătoare.

Un zâmbet efemer străbătu privirea Emmei, după care i se întunecă la loc.

– Așa este, dar partea asta din tine te definește la fel de mult ca oricare altă parte: e mândră, puternică, poate nepoliticoasă.

El râse.

– Mă mulțumesc cu nepoliticos.

O împinse înapoi jos și se propti deasupra ei pe brațe, în timp ce îi sărută și îi prădă gura. Ea se căzni să se ridice, ca să-i întâmpine sărutul. Apoi el se lăsă în jos și își frecă mădularul lung de locul ei fierbinte și umed, de carnea ei atât de luxuriantă și de cremoasă, încât abia se stăpâni să nu strige de plăcere.

Emma se topea. Era precum ceara fierbinte într-o flacără. Cumva, Tatty îi spusese lucrurile pe dos despre lumânare și sfeșnic. Felul în care Daventry își mișca trupul pe al ei îi cerea să-i răspundă la rândul ei cu o mișcare, să își ridice șoldurile și să i se deschidă. Inima ei voia ca ea să i se deschidă ca o carte de pe podeaua bibliotecii lui, cu paginile îndoite, astfel încât cotorul să se ridice, iar cusătura lungă,

ascunsă să fie expusă atingerii lui. Își întoarse capul și își apăsă gura pe brațul lui încordat, înăbușindu-și un strigăt de plăcere.

„Atât", își zise el preț de câteva minute lipsite de judecată. „Nu mai mult." Dar în clipa următoare își împinse mădularul, care nu mai alunecă, ci se apăsă ca să pătrundă – o mișcare pe care nu intenționase să o facă. Ea se încordă, corpul ei strângându-se în jurul lui, dar conștiința lui câștigă. Se căzni să se lase iarăși pe podeaua din salon, pe covorul albastru cu modelul lui antic, biroul greu, mirosul vag de cafea rece.

Își aminti de cuvintele lui Swallow din timpul cinei. „Dav nu se poate căsători cu ea. Lorzii trebuie să se căsătorească cu doamne." Se retrase și își apăsă mădularul lunecos pe pântecul ei și încercă să-și pună mintea în mișcare. „Nu aici. Nu acum." Nu reuși să gândească un lucru mai coerent.

Emma simți cum legătura dintre ei se frânge ca gheața dintr-o băltoacă ce îți crapă sub picioare, fără avertisment, ca o cădere bruscă spre o umilire rece. Stătea întinsă sub el, incapabilă să se miște sau să evadeze. Îi oferise dragostea ei, iar el îi refuzase darul.

Simți nevoia disperată să fugă de-acolo, dar el o apăsa în continuare pe pântec și, după o clipă îndelungată, întinse iarăși mâna după ea. Neputincioasă, se arcui și se cutremură sub atingerea lui, apoi îl simți mișcându-se și găsindu-și propria eliberare.

El se rostogoli pe o parte și rămaseră nemișcați, trăgându-și sufletul, holbându-se la tavanul alb și înalt de deasupra lor. El o prinse de mână și o ținu strâns. Era oare un regret sau o făgăduință? Nu știa. Răsuflarea le încetini.

„Te-ai oprit."

„De ce te-ai îmbrăcat cu rochia aia azi?"

„Încercam să te seduc."

„Mi-am dat seama. De ce?"

Dav gândea din nou. Nu avea să reziste prea mult câtă vreme se afla în prezența Emmei, așa că trebuia să o ducă la ea în cameră, departe de el.

Folosi pantalonașii fini ca să ascundă dovada că fuseseră acolo și o ajută să se ridice în picioare. Își aranjară reciproc hainele. Ea se duse în spatele lui și îi legă panglica ce îi ținea părul strâns. El o privi cu atenție în rochia nerușinată care îi acoperea acum sânii

și membrele. Nimeni nu avea să știe că îi înghesuise pantalonașii în biroul cel vechi.

O sărută din nou, o singură dată, apăsat, apoi deschise ușa salonului. O porniră prin galeria lungă, mergând unul lângă celălalt ca niște cunoștințe cordiale, dar indiferente, fără să se atingă. Daventry își împreună mâinile la spate. Emma și le răsuci pe ale ei în capetele șalului.

El se opri și spuse ceva sec și politicos despre o pictură.

Ea se uită ascultătoare la fața arogantă a unei femei cu părul pudrat strâns într-o coafură uimitor de înaltă deasupra feței ei palide.

„Nu atinge! Nu atinge!" Dar el era atât de aproape, iar încăperea așa de lungă și de goală, cu excepția lor!

El porni din nou.

Emma se uită la covor. Cel mai bine ar fi fost să nu își amintească să numere pașii acum. Cel mai bine ar fi fost să pună un picior în fața celuilalt. Sânii, faldurile ei secrete încă pulsau de la plăcerea care o cuprinsese. Inima o durea, rănită de retragerea lui. Avea nevoie de Daventry, să-l atingă, să-l sărute, să-l guste... Era atât de greu să străbată încăperea fără să-l atingă! Fără el, avea să-i fie greu să respire.

Se sărutaseră pe acoperiș și se atinseseră, apoi se atinseseră unul pe celălalt pe podeaua din salonul lui poleit cu aur. Îi îndesase pantalonașii umezi într-un sertar din biroul lui. Fiecare atingere, fiecare sărut le legase trupul de ființa celuilalt.

Emma se opri. Așa cum Tatty și Leo fuseseră legați unul de celălalt. De aceea trebuise Tatty să se miște și să fugă întruna. Toate sărutările și atingerile îi fuseseră luate; dacă s-ar fi oprit, probabil ar fi murit. Iar Emma avea să fie nevoită să meargă mai departe, la fel ca Tatty. Poate că fusese norocul ei că se oprise. Dacă îl iubea, ar fi trebuit să plece înainte să își unească trupurile complet. Dacă rămânea chiar și o zi în plus, aveau să devină amanți. Și când avea să-l părăsească, trădarea ei urma să lase altă cicatrice brăzdată undeva în adâncul lui.

Ajunseră la capătul galeriei și începură să urce scările cu pași grei, ca de plumb. La ușa dormitorului ei, stătură față în față, fără să se atingă.

Apoi Daventry își desprinse mâinile și se întinse să îi ridice bărbia.

– Emma!

Cuvântul îi conectă din nou. Își deschise brațele spre el. Trecuse prea mult timp, așa că se sărutară și se agățară unul de celălalt.

Dav râse în sinea lui. Crezuse că plimbarea lungă și înceată prin galerie, pe sub portretele strămoșilor încruntați ai tatălui lui avea să îi răcorească trupul și să îl facă să își vină în fire. Crezuse că avea să rezolve problema virginității Emmei și a poziției lui în societate. Ambele condiții cereau o alegere. În schimb, nu se putea opri din a o îmbrățișa și a o săruta. O împinse în ușa dormitorului ei, înclinându-și capul ca să o poată săruta, ținându-i posteriorul astfel încât șoldurile ei să se îndrepte în sus spre mădularul lui.

Ea se împinse în el și gemu ușor, de dorință. El începu să îi tragă de fuste, înnebunit de nevoia de a o atinge. Hainele li se păreau grele și supărătoare, dar o voce stinsă a rațiunii îi pătrunse în minte și îi aduse aminte că nu o putea dezbrăca pe coridor. Dădu drumul fustelor.

Pe scări se auziră pași și voci, așa că se despărțiră, respirând rapid, și rămaseră față în față, fără să se atingă. El râse. Putea într-adevăr să rezolve problema și, cu cât o făcea mai repede, cu atât mai bine.

– Cheam-o pe Ruth, șopti el. Noapte bună, domnișoară Portland, spuse cu voce tare.

– Noapte bună, Daventry.

Se întinse pe lângă ea și îi deschide ușa camerei. O singură lumânare strălucea în sfeșnicul de perete. Emma se forță să intre și să închidă ușa, sprijinindu-se apoi de ea. Avea să o cheme pe Ruth imediat ce își venea în fire.

Voia să plece în acea noapte. Ninsoarea și ploaia trecuseră. Îi dăduse lui Tatty tot timpul de care dispusese ea însăși. După ce toată lumea avea să meargă la culcare, intenționa să plece. Închise ochii, ca să se gândească la planul ei. Urma să iasă prin spate și să o ia pe drumul ce trecea pe lângă conac. Știa toate locurile în care putea găsi o pereche de pantofi sau ceva de mâncare.

Trase aer în piept și deschise ochii. Camera ei mirosea a cenușă rece, de parcă hornul ar fi fost înfundat. Se îndepărtă de ușă. Nu putea face nimic până ce nu o trimitea pe Ruth la culcare și până când nu știa sigur că Daventry dormea.

Se afla la jumătatea drumului spre garderobă, când mirosul de fum o făcu să se întoarcă spre vatră. O umbră neagră se năpusti asupra ei și un strigăt îi înțepeni în gât când străinul o izbi cu spatele

de ușa garderobei. Își apăsă antebrațul peste gâtul ei, tăindu-i răsuflarea. O înconjură un miros de împuțiciune. Simțind că se sufoca, Emma se holbă în niște ochi negri și reci, umbriți de niște sprâncene dese ca niște aripi de cioară. Inima aproape că îi sări din piept.

– Dacă vrei să-ți salvezi gâtul, fătuco, ai face bine să nu-l superi pe Wallop!

Nu putea nici să respire, nici să strige. Se agăță de brațul care o apăsa peste gât și îl lovi cu sălbăticie în picior. Era masiv și dur și nu se clinti. Lovi neajutorată cu călcâiele în ușă. Își răsuci și își împinse palma în nasul lui. Puncte negre începură să-i danseze prin fața ochilor. Împinse mai tare. Începea să își piardă puterea.

Ușa camerei se deschise brusc. Atacatorul ei mârâi și îi eliberă nasul din strânsoare.

– Emma!

Strigătul răgușit al lui Daventry îl făcu pe atacator să dea înapoi. O îmbrânci pe Emma la podea. Daventry se năpusti asupra lui. Un cuțit luci în mâna bărbatului, care îl atacă pe Daventry, dar acesta se feri cu o fandare de luptător.

Cei doi bărbați se învârtiră fiecare cu ochii pe celălalt, în timp ce Emma gâfâia și încerca să își facă gâtul să i se deschidă. Plămânii i se contractară și tuși.

Cuțitul din mâna străinului clipi malefic în lumina lumânării. Daventry își fixă privirea pe lamă, atent, rapid, rămânând între străin și ușă, luptătorul din el iuțindu-și mișcările. Emma se trase lângă perete. Picioarele îi tremurară slăbite când și le strânse sub ea, ca să se ridice. Când se ridică în genunchi, atacatorul se întoarse spre ea, mișcând larg cuțitul. Daventry se aruncă între ei, prinzându-l pe bărbat de brațul liber și azvârlindu-l departe de Emma. Străinul se răsuci, ca un bici care se strângea. Își ridică brațul și apoi îl coborî, tăindu-l pe Daventry de-a lungul brațului. Dav îi dădu drumul, înjurând, iar atacatorul se întoarse și fugi.

Dav auzi pașii bărbatului coborând pe scările lungi. Apucă sfoara clopoțelului și trase de ea, apoi se întoarse spre Emma. Ochii ei își pierduseră din nou nuanța lor albastră și erau ca niște fântâni negre pline de teamă.

O privi luptându-se cu frica și întorcându-se spre el.

– Sângerezi!

Aruncă o privire la mâneca distrusă a hainei lui. Sângele îmbibase inul și lâna. Încă nu simțea durerea. Avea să apară. Îngenunche și o luă în brațe. Nu o putea strânge așa cum își dorea. Dăduse buzna în cameră și văzuse o siluetă ca o aripă neagră țintuind-o, iar inima i se oprise și celălalt sine al lui preluase controlul. Nu Daventry, ci Băiatul.

Toată casa începu să freamăte ca răspuns la sunetul clopoțelului. Auzi tot mai mulți pași rapizi și voci neliniștite, oamenii lui care dădeau fuga să-l protejeze.

– Veniți! îi îndemnă el. În camera mea. Acum.

O ridică pe Emma cu brațul sănătos și o ajută să iasă pe ușă, mergând până în camera lui, pe care o străbătură până la garderobă. Cu o oră înainte, pașii le fuseseră mai înceți ca iedera în creștere.

O așeză pe un scaun. Părul îi era desfăcut și încă respira greoi.

Își dădu jos lavaliera și vru să își scoată haina. Ea se ridică numaidecât și îl ajută cu mâini tremurânde.

– Domnișoară? strigă Ruth din camera Emmei. Ce s-a întâmplat?

Daventry ieși pe hol.

– Un străin a atacat-o pe domnișoara Portland, Ruth. Cheamă-i pe mama ta și pe Ned Begley!

– Sunteți rănit!

Ruth se holbă la el cu ochii larg deschiși, apoi făcu o reverență și plecă iute.

Se întoarse și o văzu pe Emma lângă el. Îl trase înapoi la el în cameră. Nu spuse nimic, dar îl puse să se așeze și începu să îi dea jos haina, palidă.

– Speram să mă dezbraci.

Îi rânji iute, întorcându-se și îngăduindu-i să îi tragă haina în spate, ca să o dea mai ușor jos de pe brațul rănit.

Doamna Creevey dădu buzna în cameră cu un urcior și un lighean în mână. Aruncă o privire spre Daventry și clătină din cap.

– Ei bine, știam că o să vină și ziua asta. I-am pus pe Adam, pe domnul C. și pe lachei să cerceteze casa și împrejurimile. Ned vine să vă vadă, iar dimineață o să-l chemăm pe doctorul Bartling.

Se întoarse spre Emma.

– Ați fost atacată, domnișoară Portland?

Emma încuviință din cap.

– Să o trimit pe Ruth să vă îngrijească?

Înainte ca Emma să reușească să își folosească gâtul rănit ca să spună ceva, Daventry îi răspunse deja:

– Nu. Tonul lui nu lăsă loc de discuție. Emma rămâne cu mine.

Doamna Creevey nu clipi.

– Atunci o să ajutați, domnișoară.

Îl așezară împreună lângă cada din garderoba lui. Părul i se desfăcuse din panglică. Mâneca albă a cămășii îi era sfâșiată și pătată cu sânge stacojiu de la umăr până la încheietură.

Doamna Creevey tăie cu eficiență mâneca distrusă, dezvăluind curba netedă a brațului și umărul puternic. Arăta din nou ca atunci când îl văzuse prima oară Emma, ca un arhanghel căzut.

Rana lungă, crestată, sângera, lăsând dâre stacojii pe marmură. Doamna Creevey o instrui pe Emma să-i țină mâna lui Daventry nemișcată, în timp ce ea turnă apă rece peste rană ca să curețe primul strat de sânge.

Numaidecât, sângele ieși iarăși la suprafață. Doamna Creevey îi dădu Emmei o lavalieră curată ca să apese în partea de sus a brațului, în timp ce ea aplica presiune în partea de jos.

Își făcură apariția Adam și Ned, care preluă de îndată controlul.

– Permite-mi să arunc o privire.

Ned își trase o băncuță și se așeză, cu ligheanul în poală și cu brațul lui Daventry întins deasupra lui.

– Adam, ține sfeșnicul, omule!

Ned întoarse brațul pe o parte și pe alta, uitându-se la marginile rănii.

– Partea cea mai rea e aici sus, dar nu e prea adâncă. Individul n-a vrut să-și piardă cuțitul, așa că n-a atins nici un os, nici venele. Poți să strângi pumnul, Daventry?

Daventry strânse pumnul, în timp ce Ned verifică mișcarea degetelor și a mușchilor brațului.

– Pare curată. Nici o bucățică de lână în tine. Să te coasem atunci. Doctorul Bartling te poate consulta mâine. Laudanum?

– Coniac.

– Mai întâi ceai, ca să te încălzească, insistă doamna Creevey. Îl forță să bea, în timp ce Ned își pregăti ustensilele. Daventry o strânse pe Emma de mână. Ned îl puse să se întindă pe bancă, în timp ce doamna Creevey îi puse Emmei prosoape groase peste fustele aurii. Emma îi așeză brațul rănit peste genunchi, ținându-l de mână.

– Oamenii bunicului tău devin prea îndrăzneți, Daventry, comentă Ned.

Adam vorbi:

– Am găsit o fereastră spartă la parter în camera mamei dumneavoastră. Nimeni n-a auzit nimic. Cel mai probabil a intrat când servitorii erau la cină.

– Fraților tăi nu o să le placă. A doua încercare de a te ucide în decurs de o săptămână.

Dav știa asta, dar nu le putea spune că Emma fusese cea atacată, de fapt. Regreta deja că îi zisese lui Ruth. Dacă avea să discute cu ceilalți despre această întâmplare, probabil că ar fi ajuns cu toții să se întrebe, la fel ca el de altfel, cine erau dușmanii Emmei Portland și cum o găsiseră în casa lui. Plănuia să îi ceară răspunsuri de îndată ce aveau să rămână din nou singuri.

În momentul în care Ned îi anunță că rana era închisă și le spuse ce să facă, iar doamna Creevey începu să curețe și să-i dea pe oameni afară din cameră, Dav simțea deja o durere arzătoare în braț, de la umăr până la vârful degetelor.

Îl puse pe Ned să îi verifice gâtul Emmei, în timp ce doamna Creevey îl ajută să dea jos cămașa distrusă și să se îmbrace cu un halat. O rugă să trimită în cameră o farfurie cu mâncare și încă un ibric cu ceai.

– O să fie răgușită. Aș pune-o să bea apă rece, ca să țină sub control inflamația, dar nu se vede nici o sângerare. O s-o ținem sub observație.

– Rămâne cu mine!

Nimeni nu păru șocat sau surprins. Iar el avusese impresia că îi păcălise în privința dorinței pe care o simțea pentru Emma Portland.

Adam deschise ușa, oamenii lui Dav ieșiră, iar el rămase cu Emma. O ținea de mână cu mâna lui sănătoasă.

Încă era îmbrăcată cu rochia ei în nuanțe aurii și albastre. Numai el știa că nu avea pantalonași pe dedesubt.

– Ar trebui să plec.

Era prima oară de la atac când o auzea vorbind. Vocea îi era ca o șoaptă răgușită.

– Nici prin gând să nu-ți treacă să mă părăsești!

– Dar...

– Ai de răspuns la niște întrebări.

Ea clătină din cap.

– Știu că nu poți vorbi, dar poți răspunde încuviințând sau clătinând din cap.

Drept răspuns, ea făcu ochii mari. El le căută nuanța albastră, dar văzu în schimb fântâni adânci de negru. Negrul îl înfuria. Nu voia să iubească o femeie care îi putea fi răpită în orice clipă de răul care o urmărise până la conacul Daventry.

Își înălță capul și trase adânc aer în piept. Cine era el să se plângă? El adusese pericolul în viețile mamei, ale fraților și familiilor lor, și totuși, îl iubeau. Emma Portland adusese pericolul în casa lui, și totuși, o dorea.

O sărută cu o atingere delicată a buzelor, nu apăsat și înfocat, cum și-ar fi dorit, ca să-i protejeze gâtul rănit.

– Nu pot să îl trimit pe Adam de aici.

– Toți stau de pază acum.

Timbrul jos al vocii ei îi stârni dorințe pe care trebuia să le astâmpere.

– Bun. Atunci ești în siguranță. Nimeni nu o să te rănească. Noaptea asta poate fi a noastră, nu-i așa?

Emma știa că îi cerea să i se alăture în pat. Acum nu mai avea cum să plece. Când toată casa era trează și atentă, nici măcar abilitățile ei nu ar fi ajutat-o să se strecoare neobservată. Atacatorul ei îi spusese limpede că avea să moară, în timp ce Daventry o invita să trăiască, deși numai doar pentru o noapte. Avea să îl iubească și apoi să îl trădeze.

Emma își spuse să fie practică. Patul nu era o opțiune, ținând cont de brațul lui Daventry. Își întoarse privirea de la el și se uită prin cameră cu ochii ei cu nuanțe pământii și sumbre. Nici o umbră nu se ascundea prin colțuri. Biroul lui se afla sub fereastră, ca atunci când îl spionase, încă plin de o învălmășeală de cărți, hârtii și instrumente de scris.

Dav o văzu privind spre patul lui. Stătuse întins în el nopți la rând, gândindu-se la ea în camera alăturată și dorindu-și ca pereții dintre ei să dispară. Acum era aici, iar el avea o mână inutilă. Nu putea face dragoste cu ea așa cum își închipuise, dar trebuia să o aibă.

– Vreau să te dezbrac.

O întoarse, ca să-i poată desface corsajul pentru a doua oară în seara aceea. Ea nu protestă. Cu o singură mână sănătoasă și tulburat de coniac, nu se grăbi. Când desfăcu ultimul nasture, îi împinse rochia de mătase peste umeri, iar aceasta alunecă pe podea.

Își dorise să o dezbrace din prima zi în care o cunoscuse, conștient de ironia intențiilor lui josnice, singurul fiu legitim al mamei lui, gentleman prin naștere și totuși deloc gentleman.

Propriile lui intenții ar fi trebuit să îl convingă că nu era făcut să fie un gentleman. Cu o noapte înainte, dansase cu patru tinere imposibil de distins, din familii bune și cu ambiții mărețe, ale căror nume nu reușea să și le amintească. Poate că ele ar fi spus că indiferența lui era de fapt o cumpătare onorabilă, dar el nu își putea închipui că și-ar fi dorit-o pe vreuna dintre ele. Avea să înfrunte orice avea să aducă faptul că urma să o dezvirgineze pe Emma. Poate că, la urma urmei, chiar era unul dintre Fiii Păcatului.

Îi sărută șira spinării, deasupra aripilor înguste ale omoplaților, pe unde treceau bretelele albe ale corsetului. Se dădu înapoi ca să cerceteze legăturile care o înfășurau în straturi de mătase și de in, o provocare pentru un om cu o singură mână și ușor amețit.

Bridele jupelor cedară ușor și i le împinse peste șolduri, așa că Emma stătea acum cu picioarele într-o grămadă de material alb. Corsetul i se curba spre interior în talie și peste proeminențele șoldurilor, iar cămășuța subțire abia îi acoperea posteriorul. Ciorapii i se terminau la jumătatea coapselor, cu jartiere de mătase albastre. Închise ochii, amețit de dorință, și se agăță de talia ei cu mâna sănătoasă, ca să-și găsească echilibrul.

Când deschise iarăși ochii, înfruntă panglicile în zigzag ce îi străbăteau spatele și treceau prin ceea ce păreau a fi zeci de deschizături. Până și un bărbat cu două mâini sănătoase și cu mintea limpede ar fi avut ceva de muncit la ele.

– Am fost amăgit de rochie, îi spuse el. Corsajul îngust m-a făcut să cred că o să fie ușor să te dezbrac, lucru la care, de altfel, m-am gândit mai mult decât ar fi trebuit.

– Ruth te-ar putea ajuta. Vocea ei înăsprită din pricina rănii nu îl ajută deloc.

– Cu siguranță, Ruth ne-ar sta în cale acum.

Îi desfăcu nodul din talie. Când capetele șnururilor se legănară libere, își agăță degetul arătător de bucla cea mai de jos și trase. După

primele, prinse deja mișcarea. Ritmul în care trăgea de șnururi o ridica spre el și apoi o îndepărta, imitându-i intenția. Răsuflarea îi deveni tot mai aspră, pe măsură ce corsetul se desfăcea. După ce îi eliberă ultima bridă, desfăcu larg corsetul și îi trecu bretelele în jos peste umeri. Materialul alb căzu și ateriză pe podea cu un pufăit moale, ca o răsuflare. Ea trase adânc aer în piept și se clătină puțin, iar el o prinse de cot, sprijinind-o. După ce își recăpătă echilibrul, îl privi peste umăr.

– Acum tu, spuse ea cu vocea aceea șoptită și joasă care îl înnebunise deja.

Ieși din grămada de veșminte mototolite și se puse în fața lui în cămășuță, jartiere și ciorapi.

Emma se duse spre el. Mirosea a sânge, a coniac și a el însuși. Efortul depus ca să o dezbrace îl ameți se. Mai devreme, doamna Creevey îi dăduse jos pantofii, vesta și cămașa distrusă, așa că Emma putea vedea o porțiune îngustă din pieptul și abdomenul lui dur, străbătute de o dâră de păr creț și negru. Își dădu seama că rănile lor îi confereau libertate. El era cel știutor, dar nu putea prelua controlul, așa cum făcuse în toate întâlnirile lor de până atunci, și părea dispus să o lase pe Emma să-și găsească singură calea.

Își trecu palmele peste umerii, brațele și pieptul lui pe sub halatul de mătase gri-argintiu. El își încordă burta la atingerea ei, iar ea desfăcu panglica ce ținea strâns halatul de mătase. Dedesubt, Daventry era frumos, cioplit parcă în marmură. Voia să îl atingă peste tot în același timp. Își trecu palmele peste coastele lui, numărându-le.

– Ce faci? întrebă el cu voce chinuită.

Ea își ridică privirea.

– Îți număr coastele.

Își puse mâinile sus, pe pieptul lui, desfăcându-și degetele, atingându-i ușor sfârcurile maro ca niște monede, stârnindu-i senzații fierbinți până în vintre.

El înghiți în sec.

– Ce urmează?

Mâinile i se opriră.

– Îți număr bătăile inimii.

Își plecă obrazul pe pieptul lui, apoi își coborî mâinile în talia pantalonilor. Drept răspuns, mădularul îi sălta. Se sfătui singur să aibă răbdare. Emma credea că ea deținea controlul, dar el se uită peste

umărul ei la un scaun vechi din colț despre care credea că avea să rezolve problema brațului său slab, care îl ardea.

Ea îi desfăcu nasturii pantalonilor unul câte unul. Când îl desfăcu pe ultimul, mădularul îi țâșni în față, în lenjerie. El o prinse de mână și i-o apăsă pe bărbăția lui, iar ea trebui să se oprească și să își sprijine obrazul de pieptul lui, în timp ce inima îi bătea nebună de dorință.

Doar atât, să îl țină în mâna ei atât de viu și de plin de dorință! Se opri ca să își întipărească momentul în memorie, să îl aibă pentru totdeauna, când nimic altceva nu avea să mai fie. Dar era un lucru egoist din partea ei. Putea fi egoistă mai târziu.

Îi desfăcu nasturii lenjeriei și își strecură mâinile sub in și lână și-i dădu pantalonii în jos peste șolduri. Ieși și el din grămada de haine, așa cum făcuse ea, halatul gri-argintiu lucind în jurul lui. Îi plăcea forma lui, trunchiul lui îngust, abdomenul plat, linia frumoasă a șoldurilor, coapsele lungi și musculoase, mădularul ridicat din mijlocul unei porțiuni cu păr mai închis la culoare.

Dav o luă de mână și o trase către scaunul vechi. Ea ezită, iar el își dădu seama că nu îi înțelegea întru totul intenția, dar se așeză și o trase în față, punând-o între genunchii lui. Apoi îi arătă cum să stea cu fața spre el, cu genunchii peste mânerele rotunde și joase ale scaunului. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună despre prima oară, dar preț de o clipă uită și să respire, pierdut într-o imagine cu jartiere albastre, picioare îmbrăcate în ciorapi albi și coapse goale. Ținându-și mâna sănătoasă în jurul dosului ei, o aduse în față, astfel încât corpurile aproape că li se întâlniră. Ea își arcui spatele, deschizându-se pentru el.

Ironia îl făcu să se oprească. Emma se oferea, dar era reținută în același timp. Ochii îi erau de un albastru diafan pe care nu îl mai văzuse până atunci, un albastru pe care îl puteai vedea doar dacă te uitai direct spre ceruri într-o zi senină. Apăsând-o cu palma pe spate, ținând-o ferm în loc, vru să o pună la încercare.

– Nu ești fiică de vicar, așa-i?

Ea clătină din cap.

– Orfanii din Grimsby nu există, așa-i?

– Nici unul, reuși ea să îngâne cu vocea înăsprită.

– Nu există nici o doamnă Merton.

– Nu.

– Spune-mi un adevăr, Emma!

Ea murea de dorință, simțindu-i picioarele aspre sub ale ei și propriile coapse întinse, pulsația plină de dorință din părțile ei femeiești care plângeau după el. Tot ce făcuseră mai devreme în salon dusese spre acest moment, iar el o tortura ca să afle adevărul.

L-ar fi torturat și ea dacă ar fi știut cum, dar știa doar că voia să îl iubească. Iată un adevăr!

– Vreau să te iubesc.

El înjură. Răsuflarea îi era aspră, iar pleoapele îi atârnau grele peste privirea gri și lucioasă. O trase mai aproape și îi puse brațele în jurul gâtului lui, apoi își plecă ușor capul și îi cuprinse sânul cu gura, tachinând-o și gustând din ea. Emma se ținu de umerii lui, cu fața în părul lui moale, în timp ce el o supse adânc, făcându-i trupul să se contracte în spasme dureroase de dorință.

El își înălță capul și își frecă nasul de sânii ei, apoi întinse mâna între ei, cuprinzând-o și atingând-o ușor, până când ea se împinse în atingerea lui, iar el își trecu degetele delicat peste carnea ei, în timp ce ea se arcui, se desfăcu și se împinse. Atunci o desfăcu și începu să îi mângâie pliurile lucioase. Îi ridică cu degetele un pliu mic de carne și găsi o bucățică din ea pe care o învăța să o cunoască, un mugur, un bob de mazăre cuibărit într-o păstaie mătăsoasă și lucioasă. Îi atinse locul acela mic, iar ea își concentră toată atenția pe punctul acela.

Cu un efort disperat de a nu ceda în fața eliberării, se întinse ca să-l răsplătească, cuprinzându-l, simțindu-l fierbinte, neted și pulsând în mâna ei.

„Emma, te vreau!"

„Știu. Sunt aici."

Se aplecă și își sprijini fruntea de umărul lui, încuviințând din cap, iar el se mișcă, astfel încât partea lui bărbătească să o întâlnească pe a ei. În locul în care îi fuseseră degetele, Emma simți acum capul rotund și fin al mădularului. Era o senzație diferită. Corpul ei se deschise ca să-l primească în interior, iar el se împinse în sus în ea, împingând cu putere. Ea își simți bariera cedând, ca o înțepătură scurtă, după care el o umplu. Îl simți încremenind, știind că erau uniți. Un gol prăpăstios se umplea, iar corpul i se mula perfect pe al lui.

– Te-am rănit? întrebă el.

Ea clătină din cap, lipită de umărul lui. Nu o rănise, dar nu era pregătită ca dragostea lui să se încheie. Își simțea corpul în așteptare, tânjind. Umflat ca o ciupercă în ploaie.

El începu să se retragă din ea, iar ea se încordă.

– Mișcă-te odată cu mine, Emma, spuse el, scrâșnind din dinți.

Ea își înălță capul și îl privi, dându-i la o parte părul de pe frunte. Corpul îi era acoperit de un strat subțire de sudoare. Părea tras la față și chinuit, așa că se îngrijoră pentru brațul lui. Dar el îi zâmbi larg.

– Pregătită? Ne mișcăm împreună.

Își legănă șoldurile în jos și în sus, arătându-i cum. Ea icni șuierător și iute, simțind plăcerea aceea desăvârșită. El își lăsă capul pe spate și se uită la ea, ridicând o sprânceană. Ea înțelese mesajul. Cu grijă, începu să se miște, flexându-și coapsele ca să se ridice și relaxându-le ca să-l împingă mai adânc în ea.

Găsiră împreună un unghi și un ritm care îi smulgeau sunete mici din gâtlejul rănit și care o eliberau și o înălțau, de parcă i-ar fi crescut aripi, ridicată de curenții de aer. El o provocă să țintească mai sus, iar ea se forță, dar tot îi scăpa, tentant de aproape, încă o alunecare, încă o mângâiere. Nu voia să se termine, dar trebuia să ajungă la senzația aceea înșelătoare care plutea, până când se abandonă tremurelor puternice de extaz, iar el i se alătură.

Închise ochii și se prăbuși peste el, cu trupul cald, moale și parcă fără oase, ca uleiul. Reuși din nou să gândească pe măsură ce corpul i se răcorea. Se înfioră și își dădu seama de felul ciudat în care trupul îi era întins peste scaun. Avea să plece curând. Își ridică privirea și văzu durere reală pe chipul lui.

– Brațul tău...

– Arde, recunoscu el.

Emma își ridică piciorul drept și se dădu jos de pe genunchii lui. Îl trase de brațul sănătos ca să îl scoale de pe scaun, dar el se împotrivi, ridicându-și privirea spre ea.

– Încă nu te-am văzut dezbrăcată.

Se uită în jos la propriul corp, surprinsă. Avea o urmă de sânge deasupra uneia dintre jartierele albastre. Simțea pe sub cămășuță amestecul lipicios al uniunii lor.

El se ridică în picioare:

– Haide!

Își dădu jos halatul gri de mătase și, gol, o trase spre garderobă. Chiar și cu o singură mână, se descurcă foarte bine cu prosoapele și cu apa, până ce fură amândoi curați. Aruncă prosopul însângerat în teancul cu prosoapele cu care îi șterseseră rana, sângele ei amestecându-se cu al lui.

Era rândul ei să îl convingă să meargă în pat.

Dav o lăsă să îi proptească brațul rănit pe două perne și se întinse pe spate cu un oftat. Se așeză lângă el, cu picioarele încrucișate, cu fața spre el și cu cearșaful în jurul taliei. Îi explora pieptul, coastele și abdomenul cu mâinile.

– Iar numeri?

– Da.

El trase de o buclă aurie, întinzând-o, după care îi dădu drumul.

– Voiam să fac asta de mult timp.

Ea îl prinse de mână, i-o ridică și sărută cicatricea încrețită.

– Spune-mi povestea cicatricei, îi ceru.

Dav tăcu atât de multă vreme, încât Emma se temu că nu avea să i-o spună.

– Într-o noapte, m-a răpit un bărbat. Eu și Xan mergeam la cină după un meci de box. Legat și cu căluș la gură, am auzit un alt bărbat spunându-i celui dintâi să mă facă să dispar. Am crezut că o să mă ucidă, dar m-a mutat din cameră în cameră prin Londra. Aveam mâinile și picioarele mereu în lanțuri. Nu am înțeles de ce familia mea nu venea după mine. Cu timpul, am învățat să fac orice era necesar ca să rămân în viață. După ce răpitorul meu a murit, am descoperit că familia încă mă căuta, dar era prea târziu. Nu mai eram băiatul pe care îl căutau. Devenisem altcineva. Dacă aveam îndoieli, mă puteam uita la încheieturile mâinilor. Mă făceau să mă simt prea departe de ei ca să mă mai întorc vreodată.

Emma îl sărută apăsat pe maxilar, iar el continuă:

– Dar Xan nu s-a oprit niciodată din căutat și, când a cunoscut-o pe Cleo, m-au găsit. Eu îi aveam pe băieți și știam că o anumită persoană încă mă voia mort și ar fi ucis pe oricine îmi era apropiat. Will și Helen au descoperit că bunicul meu fusese în spatele răpirii, printr-un bărbat pe nume Archibald March. Când l-am cunoscut pe March, ținea o armă îndreptată spre capul lui Helen. Când l-am auzit vorbind, am știut că era bărbatul care voise ca eu să dispar. L-am ucis.

În chip straniu, Dav se simți eliberat acum, după ce îi spusese povestea. Emma părea să și-o însușească și să îi mistuie detaliile urâte și brutale. Și totuși, știa că și ea avea astfel de povești de spus, despre lucruri care îi provocau coșmaruri.

– Spune-mi despre fratele tău.

Fu rândul ei să se oprească.

– Era sălbatic, ca verișoara mea, neînfricat și amuzant și arăta grozav în uniformă. O iubea de când aveau 11 ani.

– Și tu?

Ea ridică din umeri.

– Câtă vreme aveam ponei, puteam ține pasul cu ei. Adulții credeau că sunt bună ca însoțitoare.

– Și erai?

– Deloc.

Îi zâmbi larg, dar văzu o urmă de întuneric în albastrul ochilor ei.

– I-am ajutat să fugă.

– Atunci a murit?

– La scurtă vreme după aceea.

Când o rosti cu voce tare, albastrul ochilor i se întunecă.

Știa că nu era cazul să o întrebe în ce uniformă, pentru ce armată, în ce bătălie murise fratele ei. Își simți pleoapele căzând, dar în noaptea aceea putea să doarmă. O avea lângă el, iar paznici stăteau la datorie lângă camera lui și în afara casei. Slabe șanse ca un intrus să reușească să treacă de Adam sau de lacheii bine instruiți din jurul conacului.

– Ai terminat povestea băieților fără mine.

Ar fi trebuit să fie deranjat de acel detaliu, dar mintea îi plutea între felul leneș în care Emma își plimba degetele pe pieptul și abdomenul lui și durerea din braț.

Ea zâmbi slab la noul subiect de discuție.

– Ei bine, știi că fiii tăietorului de lemne îl învinge pe căpcăun.

– Dar felul în care o fac contează.

– Cu ajutorul păsărilor, desigur.

– Spune-mi! Nu plec nicăieri în noaptea asta.

Ea se lăsă în jos și se întinse pe o parte lângă el, cu bărbia ascunsă în adâncitura de deasupra umărului lui.

– Îți amintești că fiii tăietorului de lemne au lăsat în urmă cârpele mamei lor?

Emma se trezi în beznă. Daventry stătea lungit lângă ea, foindu-se în somn, scoțând sunete pe care le face un om atunci când visează. Își închipui că îl durea brațul și că visa cuțite și atacatori. Nu îndrăzni să îl atingă.

Își lăsă ochii să se obișnuiască încet cu întunericul până ce reuși să zărească, în lumina lunii ce apunea, contururile camerei lui. Se dădu jos pe furiș pe la capătul îndepărtat al patului, simțind brusc cum i se răcea și i se înăsprea pielea de la frig. Strânse din dinți și își trase peste cap cămășuța aruncată. Era momentul să își pună planul în acțiune.

Numai că nu voia să îl lase pe Daventry fără nimic.

Dacă ar fi avut medalia lui Leo, ar fi putut să i-o lase, dar nu o avea. Nu avea nimic să îi lase, doar dragostea ei. I-o dăruise. Cu siguranță, știa asta. Cu siguranță, simțise ce îi oferise. Nu vorbea despre asta, dar vedea și auzea atât de multe lucruri pe care alții nu le observau. Sigur avea să știe.

Își calculă drumul până la ușă, estimând pașii, gândindu-se cum să rotească mânerul fără sunet, lucru pe care îl exersase pe ușa de la propria cameră. Lumina lunii se revărsă peste biroul lui, scoțând la iveală o hârtie, ca și cum Daventry intenționase să scrie o scrisoare. Emma se opri. Tentația era prea mare.

Se așeză și apucă tocul, ridicând capacul călimării. Îmbibă tocul în cerneală și scrise: „Te iubesc".

În lumina lunii, literele se întindeau ca umbrele unor crengi goale pe un pământ înghețat. O fulgeră un gând neașteptat. Doar Daventry trebuia să găsească mesajul ei, nu domnul Creevey, nici doctorul. În spatele ei, Daventry se mișcă din nou și, temându-se că avea să se trezească, se duse în liniște în garderoba lui. O rază îngustă a lunii lumina camera mai mică în care se afla cada de un alb fantomatic, iar dulapul cu haine semăna cu o peșteră neagră. Dar nu avea nevoie de nici o lumină ca să-i găsească haina de catifea uzată ce mirosea a cenușă și a piatră și care se simțea moale și mătăsoasă ca pielea.

Îndesă bilețelul în buzunarul drept. Când avea să se simtă trădat cel mai tare, avea să poarte haina și să-i găsească mesajul. Atunci

avea să știe adevărul. Răsuci mânerul pe furiș, așa cum exersase, și se strecură din garderobă pe coridor. Adam, cu toată vigilența lui, sforăia întins, cu picioarele răsfirate și cu capul sprijinit de perete. În garderoba ei, se îmbrăcă cu mai multe straturi de veșminte pe care urma să le poarte și apucă cea mai ușoară tolbă.

Capitolul 19

Dav știu că Emma plecase înainte să deschidă măcar ochii. Îi simțea absența nu doar în pat lângă el, ci și în casă.

Azvârli la o parte așternuturile, brațul rănit protestând numaidecât, și se învârti prin cameră. Lumina strălucitoare a dimineții pătrundea în cameră. Nu găsi nici un semn de-al ei în lumina aceea dură, ca și cum nu ar fi locuit niciodată în casa lui, ci doar visase. Tălpile ei nu lăsaseră nici o urmă pe covorul auriu dens. Partea ei de pat era netedă precum un câmp de zăpadă. Își mută privirea spre podeaua unde le căzuseră hainele. Preț de o clipă, îndrăzni să spere că doar se retrăsese prin ușa deschisă garderobei lui.

Arăta ca noaptea trecută: mobilierul aranjat pentru operația improvizată a lui Ned. Dulapul lui cu haine era deschis, ceea ce părea straniu, dar probabil că Creevey îl lăsase așa când el le poruncise tuturor să iasă. Își aminti de momentul nepăsător în care aruncase dovada virginității pe care și-o pierduse Emma în grămada de prosoape însângerate ca de un moment în care o revendicase pentru sine. Cât de ușor îi fusese anulată cucerirea! Atunci își simți goliciunea, brațul care îi ardea.

Dar focul din brațul lui nu se compara câtuși de puțin cu durerea din piept. Ar fi putut, cu un efort al minții, să separe durerea din braț de restul corpului. Dar chiar dacă doar respira, cealaltă durere punea stăpânire pe el.

Se forță să se detașeze. Știa cum să respingă durerea, frigul și foamea, orice lucru care îl făcea pe om slab și incapabil să acționeze. Trădarea Emmei Portland era doar un alt disconfort pe care îl putea îndura. Scoase o pereche de pantaloni din dulap. Vechea lui haină atârna acolo și, pentru un moment, se gândi să o îmbrace, dar își aminti că o îmbrățișase în pliurile ei pe acoperiș.

Se întoarse în cameră. Pe birou se afla un toc. Îi atinse vârful, care îi lăsă un punct negru pe deget. Îi scrisese un mesaj. Inima îi tresări numaidecât, gândindu-se la semnificația gestului ei. Se uită în jur

după mesaj, pe birou sau pe podea. Se duse la noptieră și nu găsi nimic. Și-o închipui stând la biroul lui, scriind ceva în timp ce el dormea, plănuind să îl părăsească. Nu ar fi trebuit să creadă că mesajul era pentru el.

Pe hol, Adam era treaz și, evident, nu știa de plecarea Emmei.

Camera ei nu dădu nimic de gol: nici masa cu vasele de porțelan și hârtiile fine, nici patul neatins. Pereții albaștri, un ecou al privirii ei, îl îndurerau.

În garderobă părea să își fi lăsat toate lucrurile cu care venise. Cufărul, rochiile de mătase, pantofii, fundele, șalurile. Își dădu seama de un lucru pe care ar fi trebuit să îl știe de la bun început: nimic din ce lăsase în urmă nu avea vreo legătură cu adevărata ei persoană, cea pe care o cunoscuse goală în pat, când își făcuseră mărturisiri. Nu o pierduse în favoarea altui bărbat, ci din pricina coșmarurilor din trecutul ei, de care încă fugea.

O căutare prin pădure scoase la iveală câinele lui Ned Begley, Hector, cu gâtul tăiat. După ce îl îngropară, Dav îi încurajă pe băieți să se antreneze în salon, ca să le ridice moralul.

Acum că Lark, Rook și Emma plecaseră, Adam trebuia să îi încurajeze:

– Așa, băieți, stânga, dreapta, stânga.

Mintea lui Dav se abătu de la durerea pe care o simțea în braț la misterul evadării ei. Așa trebuia să o numească. Noaptea trecută, nu avusese nici un sens să îl urmărească pe atacatorul ei, dar acum avea să se ocupe de asta. Bărbatul fusese agil, un individ capabil să ucidă un câine, să escaladeze acoperișul lui Dav și să modifice zidăria.

Cineva își drese vocea lângă Dav.

– Agentul de poliție al orașului a venit, domnule.

Dav se întoarse. Nu știa de cât timp stătea Creevey acolo.

– Spune că are ceva să vă comunice. Să îl invit înăuntru?

Dav încuviință din cap. Peste un minut, Creevey se întoarse cu George Lockwood, polițistul, un individ robust, vrednic, de 44 de ani. Avea un carnețel.

– Frații dumneavoastră cercetau prin oraș, Excelența Voastră, așa că m-am gândit că e de datoria mea să vă avertizez că se află o femeie suspicioasă prin împrejurimi.

– Ce s-a raportat, domnule Lockwood?

– Ei bine, Excelență, avem două raportări, una din partea proprietarului de la Bell și alta din partea unui anume domn Wallop, un berar care a venit din Somerton, fiind interesat de malțul nostru.

– Și ce spun aceste raportări?

– O femeie tânără, foarte tânără, domnule, nici 21 de ani zic ei, care se dă drept femeie decentă ca să-i păcălească pe gentlemeni și să profite de generozitatea lor.

Dav ridică o sprânceană. Era o raportare ciudat de vagă ca să alarmeze un polițist.

– Cum arată această femeie tânără suspicioasă?

– Pare blândă și bine-crescută, zic ei. Părul ori auriu, ori șaten-închis, ori un amestec de amândouă, știți dumneavoastră.

Oricare dintre tinerele domnișoare cu care dansase Dav în timpul vizitei familiei lui s-ar fi potrivit descrierii.

– Ce culoare au ochii femeii?

Lockwood își verifică carnețelul.

– Nu găsesc nici o mențiune referitoare la culoarea ochilor ei, Excelență.

Atunci nu era vorba despre Emma Portland. Cine ar fi putut rata ochii aceia?

– Informatorii noștri spun totuși că purta o broșă neobișnuită, în formă de coroană, ca un talisman. Aici scrie „filigran de aur".

Dav încremeni. Oricât de vagă ar fi fost descrierea femeii, semnificația broșei îl amuți. Nu văzuse obiectul pe care îl pierduse, dar ar fi putut fi o broșă.

– Treaba este, Excelența Voastră, că descrierea femeii suspicioase din Somerton se potrivește cu cea a altei femei căutate din ianuarie încoace. Femeia cu pricina este descrisă în același fel, inclusiv broșa. S-ar putea oare ca anunțul dumneavoastră pentru un profesor să fi ajuns până în Reading?

– Reading? Reading pare cam departe de Somerton.

– O sută șaizeci de kilometri, dar aceleași ziare ajung și la Reading. Și ați angajat o femeie ca profesoară pentru băieți. M-am gândit că poate s-a abuzat de bunăvoința dumneavoastră.

Dav se stăpâni. Abuzat era un cuvânt blând. „Sedus. Trădat."

– La Reading s-a dat drept doică pentru un bebeluș. Dar un sergent din Regimentul 90 a sfârșit mort în dugheana de la Kings Arms după ce femeia a fost văzută bând cu el.

Dav își privi vizitatorul.

– Spui că femeia e suspectată de crimă?

– Da, milord. Sergentul a fost înjunghiat în spate de cineva care știa cu ce se ocupa ea.

– Sau care știa ce făcea el. Vreun martor?

– Nici unul cu excepția crâșmarului care i-a văzut bând împreună. Stăpâna casei l-a găsit pe sergent aplecat peste masă, ca și cum ar fi băut prea mult, dar când nu l-a putut trezi, a descoperit adevărul.

– Ce s-a întâmplat cu bebelușul?

– Bebelușul?

– Unde s-a dus doamna care se presupune că a angajat-o pe această femeie suspicioasă ca doică pentru bebelușul ei?

Polițistul se uită în carnețel.

– Nu știu nimic despre ei, dar aș vrea să schimb o vorbă cu profesoara dumneavoastră, milord.

„Și eu aș vrea."

– Nu mai este angajată aici, Lockwood. A părăsit conacul ieri, la finalul perioadei de probă.

– De ce a plecat? întrebă Lockwood, vădit bănuitor.

– Nu mai avea nevoie sau nu își mai dorea acest post.

– Și unde s-a dus?

– Asta e treaba ei, nu a mea.

– Nu știți.

– Nu.

Lui Dav i se păru convenabil să își asume autoritatea de marchiz, dându-i lui Lockwood de înțeles că discuția se încheiase.

Când detectivul plecă, Dav văzu că Finch era lângă el.

– Domnișoara Portland a dat de bucluc?

– Cred că da, Finch.

– Crezi că nu i-a plăcut de noi?

Se uită în jos la chipul îngrijorat al lui Finch și își făcu curaj să-i spună adevărul.

– Nu. Cred că i-a plăcut foarte tare de noi.

– Dar ne-a mințit, nu-i așa?

– Despre anumite lucruri, da.

– Nu despre toate?

– Nu despre toate.

– Despre care?

– Mi-aș dori să știu.

Will sosi împreună cu omul lui, Harding, la scurt timp după plecarea lui Lockwood. Harding depistase sursa referințelor Emmei Portland în orașul Grimsby. Din spusele lui, un gentleman elegant angajase o văduvă care își câștiga pâinea din scris ca să răspundă la întrebări conform instrucțiunilor lui. Ulterior, trebuia să le ardă. Văduva nu cunoștea numele domnului. Un intermediar îi dăduse informațiile și fondurile. Fusese recunoscătoare că le primise. Nu existase niciodată o astfel de școală, dar femeia își pusese sufletul în acel proiect, bucurându-se de născocirea că un astfel de loc ar exista. Când Harding verificase toate hanurile din oraș în care ar fi putut sta un gentleman, nu găsise nici o legătură evidentă cu Wenlocke. Oricine ar fi fost gentlemanul văduvei, își ascunsese bine urmele.

Will se descurcase mai bine în oraș. Descoperise că ducesa de Wenlocke o căuta pe Emma Portland. Fusese pe Bow Street și îl însărcinase pe Jack Castle, vechiul prieten al lui Will din poliție, cu găsirea fetei.

Ba, mai mult, Will luase o rochie din cufărul Emmei și o găsise pe croitoreasa care o cususe. Pretindea că era una dintre cele pe care le făcuse ea. Femeia își recunoscuse munca: le făcuse cu peste un an în urmă pentru o actriță tânără, care pe vremea aceea se afla sub aripa contelui de Aubrey.

– E clar ca bună ziua, Dav, că profesoara ta are o legătură directă cu Wenlocke. Ducesa o caută, iar Aubrey i-a furnizat o garderobă unică, seducătoare, și cel mai probabil actele false. Probabil că Aubrey e gentlemanul elegant din Grimsby. Prezența ei aici este o amenințare la adresa ta. Dă-o afară azi, iar eu și Harding o să ne asigurăm că se întoarce la Wenlocke!

– Nu pot s-o dau afară.

– Adică nu vrei, la naiba! răbufni Will.

Dav își trase fratele deoparte. Băieții încă erau pe aproape.

– A plecat. A fugit în timpul nopții.

Will păru șocat.

– Bun. Las-o să plece. Nu te duce după ea!

– Nu o s-o fac, zise Dav, întorcându-se cu spatele. Trebuie să mă pregătesc pentru un meci.

*

Înainte de cină, băieții îl chemară pe Dav în capelă. Intră enervat pe sine pentru că își aminti brusc de prima lui întâlnire cu Emma Portland.

– Avem ceva să-ți spunem, îl anunță Jay.

Rolul de lider îi revenise lui acum.

Dav se pregăti.

– Am furat o medalie de la domnișoara Portland.

– Nu am vrut s-o facem să plece, adăugă Robin.

– Nu ați făcut-o voi să plece, le zise Dav.

– Lark ne-a spus să-ți dăm asta ca să-ți dovedim că a mințit, dar nu ne-a mințit, nu-i așa? zise Finch acoperindu-și gura cu mâna, de parcă tot progresul pe care îl făcuse dispăruse.

– Pe voi nu v-a mințit.

Actele ei fuseseră false. Dar felul în care se purtase cu băieții fusese sincer. Încântarea ei datorită progresului lor fusese reală. Fusese sinceră cu Dav în ceea ce privea eșecul în cazul lui Lark. Coșmarurile erau reale, orice ar fi fost în ele. Orice o făcuse să se sprijine de niște ponei lățoși și să își atingă buzunarul gol al fustei era adevărat.

Finch întinse mâna, în care ținea o hârtie împăturită înfășurată în jurul unui obiect. Dav o luă. Mesajul era suficient de scurt:

Domnișoara Portland minte.

Dav privi medalia din bilețel. Era mai mică decât majoritatea monedelor din buzunarul unui bărbat. O coroană din aur filigranat ușor îndoită stătea deasupra unei semiluni cu un motto în latină gravat pe margine. O buclă dintr-o panglică roșie zdrențuită și ponosită împrejmuia închizătoarea medaliei.

Nu se îndoia câtuși de puțin că medalia era suvenirul pierdut al Emmei Portland. Îi aparținuse fratelui ei, așa îi spusese. Dacă fratele ei ar fi fost fiul unui vicar, care mersese la război și pierise, medalia nu îi aparținuse. Dacă medalia îi aparținuse într-adevăr, atunci nici ea, nici el nu fuseseră copiii unui vicar de la țară. Dav văzuse astfel de medalii la pieptul ducilor la încoronarea regelui, unde frații lui fuseseră la datorie – Xander drept cavaler, iar Will ca polițist.

Oricât de ușoară ar fi fost, se simțea grea în mâna lui, o piesă din adevărata Emma Portland pe care o lăsase în urmă. Amestecul

de adevăr și minciună din ea se învolbură în el ca un vârtej care ar fi putut să-l tragă în adâncuri.

Cinci chipuri îngrijorate care se holbau în sus la el îl aduseră înapoi în prezent. Strânse medalia în pumnul lui sănătos și îl ridică, pentru ca ei să i se alăture într-un jurământ. Alți cinci pumni i se alăturară.

– O să păstrăm medalia în siguranță pentru domnișoara Portland până ce o să se întoarcă.

– Nu te încăpățâna în treaba asta, îl sfătui Will după încă o rundă de antrenament.

– Îmi spui să nu mă încăpățânez, râse Dav de fratele lui mijlociu nesăbuit.

Will rânji.

– Lasă-l pe bătrân să moară mai întâi, apoi încearcă-ți norocul în ring.

– Aș prefera să mă întâlnesc cu Wenlocke față în față.

Will îl ajută pe Dav să își dea jos mănușile de antrenament.

– Nu ar lupta corect. N-a făcut-o niciodată.

– Totuși, mi-ar plăcea să-l înfrunt direct.

– Despre asta e lupta, nu?

Dav ridică un pahar cu ceai de ierburi rece, despre care doamna Wardlow spusese că avea să îi vindece brațul.

– Tu așa ai face.

– Ei bine, măcar te duci la Thorndon pregătit. Și nu pleci singur.

Într-o săptămână, cu antrenamentele lui Will și ale lui Xan, Dav reușise să își miște iarăși bine brațul. Corpul îi era extenuat, dar savura istoveala și durerile musculare.

Trăia ca un bărbat care înota chiar sub suprafața unui lac rece. Putea vedea soarele și cerul și pe cei care locuiau în regiunile întinse, dar cuvintele și acțiunile lor nu ajungeau până la el. Singurul lucru pe care părea că-l simțea erau loviturile pe care i le aplicau frații lui în luptele din timpul antrenamentelor.

Brațul rănit încă îi obosea mai devreme decât ar fi vrut Xander în timpul antrenamentului, dar Dav știa că era pregătit pentru meci. Mai avea un singur lucru de făcut înainte să înceapă să lupte pentru ai lui. Se cățără pe acoperiș. Ogoarele și copacii erau de un verde foarte deschis.

Își luă sabia cu el. Îi era familiară, iar cu brațul sănătos o putea mânui cu ușurință. Știa că era pregătit pentru meci, dar nu pentru că era iute de picior, cu privire ageră și cu braț puternic, ci pentru că știa în ce fel de lume trăia cu adevărat. Nu avea să îi mai îngăduie lui Wenlocke să îi ghideze viața. *El* trebuia să dea următoarea lovitură. Ridică sabia peste cap și o izbi de marginea balustradei cu o lovitură zguduitoare. Lama lungă se rupse, iar o bucată crestată se prăbuși la pământ. Luă mânerul rupt și îl azvârli peste gazon. De acum încolo, lupta avea să se poarte față în față, iar armele lui aveau să fie reale: pumnii și mintea.

Capitolul 20

În a patra zi de călătorie, Emma îndrăzni să se plimbe printr-un oraș în timpul zilei. Se afla la mulți kilometri depărtare spre sud-est de conac. Nu avusese încredere în nimeni și nu acceptase ajutor cu transportul nici măcar de la birjarii care se oferiseră, așa că nu știa cât de departe ajunsese, dar începea să pară că reușise să evadeze. Alte câteva zile, alți câțiva kilometri, și se putea gândi să înceapă o viață nouă.

Trebuia doar să nu se mai gândească la Daventry în fiecare minut și să nu mai spere mereu că nu o ura. Într-adevăr, plăteai scump când seduceai un înger. Se întreba când îi găsise mesajul și petrecea mult prea mult timp compunând scrisori imaginare pentru el, pline de motive pentru care ar fi trebuit să fie bucuros că plecase. Îi avea pe băieți și pe familia lui și îi putea face pe toți fericiți alegând o englezoaică potrivită cu care să se căsătorească.

Era o zi caldă, dar își trase șalul peste cele trei straturi de fuste pe care le avea pe ea. Intră în han în spatele unei mulțimi de oameni ce coborâseră din diligență și comandă ceai și o chiflă. La plecare, văzu anunțul pentru meci.

Runde deschise pentru amatori. Pumn-de-Fier din Somerton îl provoacă pe Piază-rea din Copthorn la cincisprezece runde.

Avea să o facă. Avea să se expună acolo unde dușmanii lui puteau ajunge la el.

Cuvintele lui Wallop o urmăriseră la fiecare pas pe drum. Daventry o credea o trădătoare. O ura, dar ea nu îl putea urî. Din câte își amintea, Tatty nu avea nici o zicală despre cum era să fii îndrăgostit prostește. Din câte se părea, dacă aveai cel mai mare ghinion în dragoste, dacă iubeai pe cineva care nu te putea iubi la rândul lui, tot iubeai.

Își spuse că frații lui Daventry aveau să-i fie alături, că era puternic, că Wallop și Aubrey nu puteau controla un meci de box. Totuși, citi din nou anunțul. Nu era scris unde avea să se țină meciul, pentru că organizatorii nu ar fi vrut ca vreun polițist să își facă apariția și să le strice evenimentul.

O înfuria faptul că Daventry s-ar fi supus unui risc.

Un preot cu o pălărie neagră cu borul larg o văzu stând în fața trotuarului, se opri și sfâșie anunțul.

– Nici prin gând să nu-ți treacă, domnișoară!

Își văzu de drumul lui neprihănit, iar Emma se întoarse și ridică de jos hârtia ruptă.

Lark putea auzi un zumzet dincolo de huruitul trăsurilor de pe drum. Semăna cu Oxford Street, însă era diferit din pricina pădurilor și a copacilor în loc de pavaj și cărămizi, dar era același zgomot agitat, când ațâțat, când potolit al unei mulțimi considerabile. Rânji la Rook și iuți pasul. Îi fusese dor de mulțimile de la țară.

Petrecuseră noaptea într-un hambar. Dimineața, își umpluseră buzunarele cu merele din șura unui fermier și plecaseră înainte ca acesta să vină să-și îngrijească vacile. Se târâseră de-a lungul drumului întunecat, pe jumătate moțăind, cu picioarele amorțite, până ce răsărise soarele. Apoi se uitaseră unul la celălalt și se opriseră ca să își scuture paiele de pe haine și din păr.

Acum cotiră pe o cărare învolburată de-a curmezișul unui izlaz ce ducea spre zumzetul cu pricina. Păduri înverzite înconjurau întinderea de pământ. Dacă Dav avea să se țină de plan, în acea zi avea să se numere printre luptători. Lark nu se hotărâse încă dacă voia ca Dav să îi vadă sau nu. Într-u câtva, îl învinuia pe Dav pentru că distrusese totul. Din când în când, un gând i se strecura pe furiș în minte, că el și Rook nu erau făcuți pentru viața respectabilă și plicticoasă pe care și-o dorea Dav pentru ei.

Un lucru era sigur. Dacă Lark voia să se întoarcă la vechea lui viață de la oraș, trebuia să devină iarăși dur. Cele opt nopți petrecute pe străzi îi arătaseră cât de tare se înmuiase dormind în paturi, în locuri acoperite, cu burta plină, așa cum făcuse timp de trei ani de când Dav îi luase să locuiască împreună cu familia lui. El și Rook încercaseră să doarmă spate în spate ca să se încălzească. Aveau cizme, haine, veste și ciorapi pe ei, și tot le clănțăneau dinții în gură, iar somnul

nu le venea ușor. Pentru doi șobolani de stradă, se aflau într-o stare deplorabilă.

O trăsură elegantă opri în dreptul lor, și un bogătaș dichisit le strigă:

– Voi de unde ați scăpat, flăcăi? Pariez că de la Eton. O să fiți biciuiți pentru asta, dar haideți sus, pot să vă duc mai aproape.

„Eton?" Rook ridică din sprâncene, dar Lark acceptă oferta, vorbind cu cel mai bun accent al lui, și se urcă în trăsură. Vizitiul avea o față prietenoasă, capul acoperit de bucle negre tunse la modă și un ceas de aur, gras și rotund ca un nap, care atârna într-un loc în care nu ar fi avut ce căuta un ceas de aur dacă voia să rămână vreme îndelungată cu proprietarul lui.

Lark își luă privirea de la ceas.

– Ce cotă are Pumn-de-Fier din Somerton?

– Pumn-de-Fier? Ce, el e favoritul vostru? O să vă pierdeți și cămășile, și bocancii dacă vă pariați mălaiul pe Usturător, băieți! Toată lumea din Thorndon îl preferă pe Croncănitor. A făcut praf cinci aspiranți de când a intrat în ring.

Lark se gândi că gentlemanul nu rămăsese fără ceas doar pentru că le făcuse un serviciu. Îi dusese până la marginea mulțimii, pe unde umblau vânzători ambulanți și plăcintari, strigându-și ofertele spre grămezile de spectatori care nu intraseră încă în rândul mulțimii principale. Oameni strigau cotele și strângeau pariurile.

Rook se uită după un plăcintar care trecu pe lângă ei, dar Lark îl trase de cot mai departe și îl puse să se uite la mulțimea neliniștită, aflată în continuă mișcare.

– Ce vezi?

– Indivizi. Câteva sute.

– După numărătoarea mea, poate vreo două sute. Ce nu vezi?

– Domnițe? întrebă Rook și se încruntă nedumerit spre Lark.

Era limpede că Rook nu avea să fie niciodată șeful clasei.

Ce-i drept, erau puține femei prezente, majoritatea prostituate și vânzătoare ambulante, din câte se părea. Nici o doamnă, deși Lark se uită la trăsuri ca să fie sigur. Auzise că uneori domnițe perverse veneau la lupte ca să îi vadă pe bărbați dezbrăcându-se și umplându-se unii pe alții de sânge. Până să le spună Nate Wilde despre asta, Lark crezuse că doar prostituatelor de pe Bread Street le plăceau sângele și bătăile.

Lark îl înghionti pe Rook cu dosul palmei.

– Nu vezi polițiști. Asta-i frumusețea unei lupte. Nimeni nu-i invită. Trebuie să fie vreo cincizeci de ceasuri și o sută de genți pe-aici și nici un polițist pe câțiva kilometri distanță. Ba, mai mult, arătăm ca niște bogătași. *Eton* a zis domnul.

Rook începu să zâmbească tot mai larg, satisfăcut, și o licărire hoțească îi lumină ochii. Încuviință din cap.

– Sunt toate pentru noi, așa-i?

– Câte putem duce, confirmă Lark. Apoi pariem câteva parale pe Dav și îl ușurăm pe plăcintar de marfă.

– Și un ciolan bun cu castraveți și sos.

– S-a făcut.

Lark strânse mâna cu partenerul lui și se strecură în mulțime.

Emma era îmbrăcată în negru. În acea zi, era văduva unui soldat, în drum spre familia soțului ei din Poole. Deghizarea funcționa la străini, dar erau foarte puține femei pe izlazul din Thorndon, așa că i-ar fi fost ușor lui Wallop să o zărească în mulțime. Era convinsă că avea să fie acolo, plănuind un accident pentru Daventry, și nu voia ca acesta să o găsească înainte să i-l arate oamenilor lui Dav.

Nu intenționase să vină, dar afișul o făcuse să își schimbe planurile. Intenționase să fie la câțiva kilometri mai spre vest până acum. Dar Tatty și bebelușul ar fi trebuit să se afle deja pe un vapor spre America, fără ca trecutul să-i mai poată ajunge vreodată din urmă. Acum, Emma nu mai avea cum s-o piardă pe Tatty, ci doar pe Daventry. Dacă Aubrey și Wallop puteau găsi o metodă ca să-l distrugă pe Daventry, sigur aveau să o facă. Iar dacă Daventry nu exista, în ce fel de lume ar fi fost nevoită ea să trăiască?

Se simți ușor slăbită de foame și tremură pe picioare, dar cel mai bine era să rămână în mulțime. Să se deplaseze prin gloata de spectatori i se păru ca vâslitul pe o mare învolburată. În jurul ei, bărbați grosolani se foiau și se îmbrânceau ca să găsească un loc. Se împingeau în ea sau o călcau pe picioare, înghiontind-o cu umeri duri și mirosuri puternice. Cei de rang mai înalt stăteau lângă trăsurile lor, deasupra noroiului care se strânsese pe câmp. Cizmele Emmei erau acoperite de noroi.

Nu putea face un pas fără să se gândească că i-l servise pe Dav pe tavă dușmanului său, iar el avea să își dea seama doar după ce acesta avea să îl atace, doar după ce avea să fie asaltat de pietre care se prăbușeau sau de un ticălos înarmat cu un cuțit. Nu știa cum avea să se folosească Wallop de meci, dar era sigură că urma să o facă. Daventry nu avea să îl recunoască pe Wallop drept trădătorul lui, dar ar fi recunoscut-o pe ea. L-ar fi putut expune pe Wallop prin simpla ei prezență.

Ringul părea sigur și mare, un pătrat de iarbă cu latura de vreo cinci metri, împrejmuit cu sfori. Se afla la un capăt al unei depresiuni lungi și late. Se așteptase să aibă loc un accident pe drum, dar acum își dădea seama că în ring ar fi fost mult mai expus. După ce Daventry avea să iasă din trăsura lui închisă, urma să ajungă în mijlocul a sute de oameni. Oricare individ dur din mulțime putea fi o unealtă înarmată a ducelui.

Îi văzu pe băieți alături de Will Jones și de tânărul lui protejat, Nate Wilde, într-o trăsură deschisă aflată lângă una neagră și elegantă, închisă. Băieții păreau plini de entuziasm. Își coborî privirea, ascunzându-și fața sub borul bonetei, în timp ce Will Jones privea cu atenție mulțimea. O liniștea să îl vadă pe Will acolo. Daventry ajunsese în siguranță la meci, iar fratele lui îi păzea spatele.

În jurul ei, bărbații vorbeau despre cote. Cei care ofereau trei la unu pentru Croncănitor făceau afaceri prospere, dar cu toții se uitau cu atenție la cele două trăsuri închise aflate în părți opuse ale ringului, veseli și însetați de sânge. Toată lumea se aștepta la o victorie ușoară a campionului local, cu lovituri și sânge din abundență. Pumn-de-Fier din Somerton era un necunoscut. Presupuneau că avea să fie înfrânt. Emma zâmbi în sinea ei. Nimeni nu îl cunoștea câtuși de puțin pe Daventry.

Acum că îi găsise susținătorii, Emma căută vesta purpurie a lui Wallop în marea de veșminte maro și negre. În ring, patru bărbați discutau, indiferenți la zumzetul tot mai intens al spectatorilor neliniștiți. Își plimbă încet privirea peste trăsuri, până când îl văzu pe Wallop. Avea o pălărie pleoștită trasă în jos peste frunte, dar vesta lui purpurie umflată era de neconfundat. Se aplecă și conversă cu un bărbat cu părul alb îmbrăcat cu o redingotă largă și o lavalieră de in murdară.

Bărbatul plecă de lângă Wallop și se strecură printre sfori, atrăgându-le atenția indivizilor din mijloc. După o conversație scurtă, doi dintre ei se duseră degrabă spre o trăsură închisă de pe partea opusă a ringului, unde se afla trăsura lui Dav. Ceilalți doi oficiali se duseră spre Wallop. Acesta coborî din trăsură și deschise ușa unei a treia trăsuri de lângă a lui.

În următorul sfert de oră, Emma îi urmări pe bărbați venind și plecând, consultându-se unii cu alții, în timp ce mulțimea murmura și se agita. Unul dintre ei se duse să discute cu Will Jones, care deschise apoi trăsura fratelui său. În cele din urmă, cei patru se reuniră în centrul ringului și le atraseră atenția celor din public.

– Croncănitorul din Copthorn se retrage. Demolatorul din Langley o să-l înfrunte pe Pumn-de-Fier din Somerton!

Anunțul se răspândi în mulțime, întunecând atmosfera și declanșând valuri de negocieri furioase ale pariurilor.

Un bărbat cu părul închis la culoare, de vreo 30 de ani, ieși din a treia trăsură închisă și își aruncă pălăria în ring. Secunzii lui îl dezbrăcară și îl conduseră la cântar. Mulțimea îl privi cu atenție pe bărbatul masiv. Primul lucru pe care îl vedeai era bandajul negru pentru ochi. Altminteri, avea un maxilar pătrat, acoperit de o barbă scurtă neagră, o față ascuțită, ce ar fi putut fi descrisă ca fiind chipeșă, părul tuns scurt. Avea un bust straniu de greoi, pieptul roz și lat ca un butoi și acoperit de păr închis la culoare și brațe ca niște trunchiuri de copac, dar o talie subțire și picioare ca de broască.

Frații lui Dav îl informară cu mine sumbre că se schimbaseră luptătorii. Conform oficialilor, doctorul de serviciu îl declarase pe Croncănitor prea bolnav ca să lupte. Un alt luptător din grupul de concurenți fusese de acord să îi ia locul. Dacă Dav era de acord să îl înfrunte pe Demolatorul din Langley, părțile interesate aveau să garanteze pentru amândoi, iar meciul putea avea loc.

Dav fu de acord cu Will și Xan că toată treaba părea suspectă. Dar nimeni din afara familiei nu știa că Pumn-de-Fier din Somerton era marchizul de Daventry. Nimeni nu știa că plecase de la conac ca să participe la această luptă.

Nu avea de gând să dea înapoi, în pofida îndemnului lui Xan. Își dorise asta încă de pe vremea când fusese doar un copil: un concurs ce avea să îl pună față în față cu un adversar pe care să fie nevoit

să îl învingă cu trupul, isteţimea şi spiritul. Voia lovituri pe care să le simtă în coaste şi în abdomen. Iar dacă bunicul lui manipulase cumva jocul în favoarea lui, Dav primea cu drag confruntarea. Le spuse fraţilor lui că, dacă erau atenţi, ar fi putut să-i expună pe ticăloşii pe care îi folosea bunicul lui.

La insistenţele băieţilor, purtase haina lui de catifea neagră şi veche. În timp ce cobora din trăsura lui Xander, trebui să admită că un strop de teatralitate se potrivea situaţiei.

Will era lângă el, uitându-se la individul cu păr alb care raportase că Croncănitorul era bolnav.

– Individul acela e doctor cum sunt eu menajeră.

– Crezi că l-a *tratat* pe Croncănitor?

– Nu mă îndoiesc. Dar pe tine nu o să te trateze. Cu siguranţă, Wenlocke e în spatele acestei schimbări.

– Wenlocke e aici?

Will părea enervat.

– Nu cred. L-am trimis pe Wilde să se uite împrejur. Ascultă, Dav, nu face asta! O să fie şi alte meciuri.

– Crezi că Pumn-de-Fier din Somerton poate lăsa baltă mulţimea asta?

Will privi atent în jur, la mulţimea de oameni ce se împingea în corzi.

– Urmărim fiecare moment. La orice joc murdar, oprim totul.

Lui Dav, Demolatorul i se păru destul de ameninţător. Nu prea erau multe lucruri ascunse la el. Raza lui de acţiune şi pumnii erau mai degrabă pe măsura lui Adam Digweed, nu a lui. Demolatorul lovea aerul în colţul lui de ring, dansând puţin din picioare, ca să atragă atenţia spectatorilor.

Dav îşi vârî mâinile în buzunarele hainei lui vechi. Simţi o bucată de hârtie enigmatică. Scoase hârtia împăturită din adâncimile buzunarului şi încremeni când citi mesajul. Nici un pumn de-al Demolatorului nu l-ar fi putut doborî la fel.

Te iubesc.

Emma Portland îl trădase şi îl părăsise. Dar stătuse la biroul lui, îi luase tocul şi îşi mărturisise dragostea. Fusese confuz în privinţa ei zile întregi, punând în balanţă felul dulce în care făcuseră dragoste

și dovezile care indicau că fusese trimisă de Wenlocke și că îi raporta omului lui Wenlocke din sat. Acum, zgomotul neîncetat al mulțimii îi umplu urechile.

Își dădu haina jos, își aruncă pălăria în ring și îl lăsă pe Xan să îl dezbrace pentru procedura de cântărire. Simți privirea mulțimii ațintită asupra lui și felul în care îl judeca, dar el era în alt loc, departe de această scenă. Observă cum oamenii dădură buluc să schimbe cotele când îi văzură pentru prima oară tăietura de pe braț. Acum, când Croncănitorul ieșise din peisaj, vechile pariuri se anulaseră, iar cotele aveau să se schimbe la fiecare rundă. Cel mai probabil, nici unul nu avea să fie în favoarea lui Dav.

Din colțul lui, privi spre mulțime, o masă maro și gri agitată, nimic care să atragă privirea, cu excepția câte unei lavaliere în carouri sau a vreunei veste viu colorate. O întindere purpurie îi atrase atenția și îi răscoli memoria, dar băieții îl ovaționau pe Usturător, sărind pe locurile lor, făcând trăsura să se zgâlțâie ca pe arcuri. Ridică pumnul pentru ei. Privirea i se opri iarăși asupra unei femei cu o bonetă neagră, care privea în jos, dar ea nu înălță capul, iar el se păcăli închipuindu-și că aducea puțin cu Emma.

Arbitrul îl chemă la marcaj, iar el se concentră asupra Demolatorului. Își dorise această confruntare când fusese încătușat de Harris, vânat de bunicul lui, prins în capcană în palatul aurit pe care familia lui și-l dorea pentru el. Nu era tocmai ce visase în seara în care Xander îl dusese la Fives Court să îl vadă pe campionul din meciul acela demonstrativ, dar trebuia să o facă.

Emma îl privi pe Daventry stând în picioare, îmbrăcat cu haina lui neagră de catifea. O adiere de vânt îi ridică părul și soarele scânteie în el. Stătea cu picioarele larg depărtate, trădând încredere, dar părea detașat, de parcă ar fi locuit într-un spațiu de neatins. Nu îi crezuse bilețelul. Dragostea ei nu ajunsese la el. Daventry își vârî mâinile în buzunare.

Îl privi scoțând un obiect împăturit din buzunar, desfăcându-l și apoi încremenind, uluit.

De partea cealaltă a ringului, Wallop se cocoță cu greu în trăsura lui. Era limpede că Demolatorul era omul lui, dar acesta avea să fie doar o parte a strategiei. Dacă Aubrey și ducele se aflau în spatele lui Wallop, atunci aveau să fie și alți dușmani în mulțime. Îl întrebă

pe bărbatul de lângă ea cine era individul cu păr alb care intrase în ring.

– Doctor de oase, îi răspunse acesta. Trebuie să fie unul pe-aproape.

Asta nu era de bine. Bărbatul nu îi inspira deloc încredere ca doctor. Avea să se ducă la Wallop și să se lase văzută de Will Jones cu el. Avea să dea la iveală adevărul, după care ciorile se puteau înfrupta din ea.

Capitolul 21

Emma privi trei runde, croindu-și loc prin mulțimea densă. La început, cei doi adversari se priviră unul pe celălalt, și fiecare încercă să găsească o poziție avantajoasă. Când Dav reuși o lovitură la corp, Demolatorul reuși să îl lovească ușor în cap. În a doua rundă, Demolatorul ieși cu un vârtej de lovituri fulgerătoare, în timp ce Daventry păru doar să i le adune. Emma nu își dădea seama cine era în avantaj, dar cei care făceau cotele continuau să strige că erau tot trei la unu pentru Demolator, care îi umplu lui Daventry gura de sânge când alunecă pe iarbă și, în cădere, primi un pumn greu în maxilar.

Abia în runda a patra, când Demolatorul îl lovi pe Daventry în coaste, Emma își dădu seama că ceva nu era în regulă. Sunetul loviturii era neobișnuit, iar Daventry reacționă ciudat, dar ea îi zărise deja pe Lark și Rook. Lark i-ar fi putut duce un mesaj lui Daventry. Pe Lark l-ar fi crezut. Se îmbrânci mai tare, ca să-și croiască drum prin mulțime în timpul unui schimb de lovituri din runda a cincea, îndurând înjurături de la bărbații care urmăreau cu atenție acțiunea.

Lark însuși urla din răsputeri când îl atinse pe cot. Se răsuci spre ea, aproape doborând-o.

– Tu!

Se întoarse iarăși spre luptă când Daventry și Demolatorul se duseră în colțurile lor.

– Demolatorul e omul ducelui, îi zise ea.

Lark se întoarse iarăși spre ea.

– Ce vrei să spui? șuieră el.

Ea arătă cu degetul spre Wallop.

– Bărbatul acela în vestă purpurie îi raportează nepotului ducelui. A fost în Somerton săptămâni de-a rândul, strângând informații despre Daventry, încercând să-l rănească.

– Te referi la acoperiș?

Ea încuviință din cap.

– De unde știi?

– Am spionat pentru el.

Lark înjură în direcția ei, apoi se întoarse iarăși spre ring când reîncepu lupta.

– Demolatorul trișează, nu-i așa?

Lark privi lupta.

– Are mâinile încărcate.

– Poftim?

– Are ceva în pumni ca să-i facă mai grei.

– Spune-i lui Daventry!

– Știe deja.

Lark își întoarse privirea de la ea.

Emma putea vedea că Daventry se afla altundeva, într-o stare de alertă care bloca orice alt lucru în afară de Demolator. Lark avea dreptate. Daventry se pricepea să observe cele mai mici detalii. Își dorea această provocare. Își dorea ca meciul să fie cât mai brutal și mai dur. Își dorea ca Demolatorul să fie un adversar periculos.

Daventry câștigă runda. Găsi o metodă de a-l instiga pe Demolator la lovituri sălbatice și ample, pe care le blocase cu cotul, în timp ce cu pumnul drept îl lovi fulgerător în maxilar. Dar tactica îi deschise rana de pe braț, care acum sângera. La a treia lovitură a lui Daventry, Demolatorul se clătină pe picioare, ametit. Bărbatul masiv scutură din cap și scuipă un dinte. Cu un răget, își coborî capul și se năpusti asupra lui Daventry, izbindu-se cu umărul în coastele lui, împingându-l în sfori până ce reuși să îl blocheze și să îi care la lovituri în coaste.

Daventry căzu pe iarba alunecoasă, iar Demolatorul îl pedepsi cu un pumn în spate. Daventry se arcui sub lovitura lui. Xander Jones strigă la arbitru, dar vorbele lui se pierdură în strigătul mulțimii. Băieții țipară. Adam Digweed se năpusti în față, spintecând mulțimea, oprit doar de sfori. Daventry se căzni să se ridice. Avea un picior sub el, gata să se împingă în sus, când Demolatorul se apropie și vru să-l lovească peste ureche.

Adam întinse mâna pe deasupra corzilor și îl prinse pe Demolator de încheietura dreaptă, trăgându-i-o în spate. Mulțimea tăcu, șocată. Lark zbieră nebunește:

– Are mâinile încărcate!

Adam îi răsuci brațul Demolatorului, până când acesta deschise pumnul, și trei cilindri rotunzi de alamă căzură din el. Cei aflați mai aproape de ring fură șocați. Arbitrul se duse degrabă să îl îndepărteze pe Demolator de Dav.

Lui Dav îi țiuiau urechile. Îl usturau ochii din pricina sudorii și a sângelui și își simțea răsuflarea ca un huruit fierbinte și aspru în piept și în gât. Arbitrii îl țineau pe Demolator, trăgându-l deoparte. Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp. Pieptul ca un butoi i se umfla și se dezumfla ca un burduf mare, iar pe fața însângerată se putea vedea că era alarmat.

Will păși între Demolator și Dav și spuse ceva, dar Dav nu îl auzi din pricina vuietului din urechi. După care fratele lui o țâșni de-acolo.

Doctorul cu părul alb îl apucă pe Dav de brațul care îi sângera.

– Hai să tratăm asta, fiule!

Se întinse ca să îi apese o bucată de material peste rană.

– Nu!

Strigătul se auzise din mulțime.

Dav se răsuci din prinsoarea omului, întorcându-se să vadă cine strigase, și o văzu pe Emma Portland, stând cu gura deschisă în mulțime, cu ochii albaștri limpezi, dulci și adevărați precum cerul. O crezuse o minciună dulce și isteață de la început până la sfârșit, dar tot ce știuse se schimbă întru totul.

„Te iubesc."

Știa că era adevărat.

Sub privirea lui, mulțimea o înghiți ca un iaz noroios. Dav porni spre ea, dar Xan îl prinse de brațul sănătos și îl trase roată, punându-l față în față cu un om solid îmbrăcat într-o vestă purpurie, pe care îl țineau strâns doi bărbați corpolenți.

Aubrey coborî din trăsură la o curbă, unde un rând de fagi îl ascundea de văzul lumii. Un individ cu o mină malefică, cu pălărie de muncitor și pantaloni de catifea crem prăfuiți îndrepta un pistol periculos, chiar dacă era vechi, spre Emma Portland, care stătea în genunchi, cu boneta neagră într-o parte și cu tivul fustelor plin de noroi. Aubrey savură imaginea.

Doar pentru impertinență, și fătuca merita absolut tot ce urma să pățească. Vena de pe frunte îi zvâcnea ușor neplăcut și era doar vina ei. Ea îi risipise cea mai bună șansă pe care o avuseseră de luni întregi ca să scape de bastardul incomod al lui Sophie Rhys-Jones. Întrucât sănătatea lui Wenlocke era șubredă, nu își permiteau să rateze astfel de oportunități.

În spatele lui, servitorii își vedeau de treburile lor, așa cum fuseseră instruiți să facă, pregătindu-i calul și trăsura. Se pregătise deja o ambuscadă pentru trăsura familiei Jones pe drumul de întoarcere spre conac. Amici de-ai bărbatului care se afla acum în fața lui aveau să aștepte împrejur, ca să îi termine pe cei răniți.

Era regretabil că fusese nevoit să se ocupe singur de aceste treburi. Oamenii lui Wallop se dovediseră a fi cam inutili. Și Wallop însuși, care se presupunea că era un maestru al inventării de accidente, eșuase lamentabil, nu doar cu acele coșuri de fum, ci și acum, cu lupta falsă și doctorul impostor. Aubrey fusese norocos și găsise o bandă de tâlhari pregătiți să alunge mulțimea. Bărbatul ținea pistolul în mână fără șovăire. Nu părea genul de individ atras de ochii albaștri.

Aubrey se duse lângă fata care stătea pe genunchi. Tentația de a o înghionti cu cizma se risipi iute. Cizmele lui nu ar fi avut de câștigat de pe urma atingerii fustelor ei înnoroiate.

– Domnișoară Portland, mă dezamăgești.

Ea nu-i răspunse. Nici nu tremură, nici nu imploră.

– Ți-am oferit nenumărate oportunități ca să-ți dovedești valoarea și ai eșuat.

Îi ridică fața cu vârful cravașei. Ochii ei albaștri aveau în ei ceva nemaivăzut până atunci. Nu îi dădu atenție. Dacă pe fată nu o deranja să ucidă, nu ar fi trebuit să strâmbe din nas la un simplu iscodit.

– Te scăpăm de lege și te învești în mătăsuri și îți cerem doar o mică favoare în schimb. Iar tu ne zădărnicești eforturile. Ne răsplătești cu informații false, alegând cu nesăbuință să fugi ca o ticăloasă.

O lovi cu cravașa peste umăr.

Fata tresări, dar nu țipă.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aștept la asta de la o femeie ciudată, o criminală. La cum stau lucrurile, nu am de ales decât să te las

la mila legii. Du-o la Horsham! O să știe ce să facă cu ea. O vreau în închisoare în seara asta. Nu o scăpa din ochi!

Emma își dădu seama că avea ghinion, ca de obicei. Recunoștea un paznic rău când îl vedea. Era genul de bărbat care i-ar fi scuipat în supă. Omul lui Aubrey o îmbrânci în trăsură, se așeză pe locul din fața ei și își așeză în poală un pistol lung și periculos. Îi rânji.

Capitolul 22

Urechea lui Dav își reveni și îl auzi pe Xan spunând:

– L-am găsit pe unul dintre oamenii lui Wenlocke; îl cheamă Wallop.

Așa îi zisese și polițistul că îl chema pe berarul care își exprimase suspiciunea la adresa Emmei. Wallop fusese în Somerton de curând. Dav se întoarse spre bărbații vânjoși care țineau pe un individ corpolent înveșmântat cu o vestă purpurie și pantaloni din tartan și i se păru iarăși că se află altundeva.

Mâna lui Xan pe umărul lui, zarva mulțimii și abdomenul bombat înveșmântat în mătase purpurie al străinului îl întoarseră în timp și îl făcură să mijească ochii. Preț de o clipă, redeveni băiat, într-o noapte de noiembrie, entuziasmat de prima lui luptă și de victoria campionului, lovind cu sălbăticie aerul, imitându-și eroul, în timp ce mulțimea ieșea din Fives Court și se îndrepta spre Leicester Square. În noaptea aceea, Xan își pusese mâna pe umărul lui ca să nu-i tragă un pumn unui bărbat înveșmântat cu o vestă purpurie, care se holbase la ei.

– Tu! Un amalgam de imagini i se învârtiră prin minte, iar o altă piesă din misterul acelei nopți îndepărtate își găsi locul. Mintea i se limpezi. Tu ai fost acolo. Tu i-ai arătat lui Harris unde eram, nu-i așa?

Wallop își păstră mina binevoitoare pe fața lată, dar își mișcă ochii, căutând o scăpare.

– Cine te plătește? Wenlocke?

Dav îl apucă pe Wallop de gulerul scofâlcit.

Wallop se răsuci și se uită la Xan și la Will.

– Băiatul vostru e un pic năuc. Primul lui meci, așa-i? Are potențial. Scuzele mele pentru Demolator. Am fost păcălit. Voiam doar să văd că meciul merge înainte.

Dav îl lovi. Tare. În diafragmă.

Wallop se chirci, chinuindu-se să respire, ca un pește pe uscat. Bărbații vânjoși îl ridicară la loc.

– Cine te plătește?

Wallop icni, mișcându-și gura fără să scoată vreun sunet, ținând ochii strâns închiși în pliurile feței lui cărnoase. Dav așteptă.

– Lord... Aubrey.

– Dav! Dav!

Se întoarse când auzi strigătele. Băieții năvăliră în ring. Săreau și arătau cu degetul, cu răsuflarea tăiată, înnebuniți. Dav îl luă pe Swallow de guler și îi făcu pe ceilalți să tacă.

– Un bărbat cu un pistol a pus-o pe domnișoara Portland să se urce într-o trăsură. Un alt individ, un filfizon elegant, a lovit-o cu o cravașă și a plecat călare.

Dav se răsuci iarăși spre Wallop.

– Cine a luat-o pe Emma?

Wallop încercă să se îndrepte.

– Ei, băiete, nu te porți așa cu prietenul celor sofisticați. Josiah Wallop nu știe astfel de lucruri.

– Tu nu ești prietenul nimănui. Ai încercat să ne ucizi. Ai înspăimântat-o!

– Te-a dat de gol, băiete. Ne-a zis tot ce am vrut.

Dav îi zdrobi nasul lui Wallop. Sângele i se scurse șiroi peste bărbia cărnoasă și peste hainele murdare, împroșcând mătasea purpurie.

– Cine a luat-o? Aubrey? Dav știa că bunicul lui nu ar fi putut încăleca.

– Nu... știu.

Dav îl lovi din nou.

– Da, Aubrey a fost aici.

Dav se uită la frații lui:

– Mă duc după ea!

– E o altă capcană, la fel ca meciul ăsta. Probabil că Aubrey are oameni pregătiți de luptă sau înarmați, zise Xan încet. Lasă-ne pe noi să mergem!

– E momeala lor. O folosesc ca să te atragă, protestă Will.

Tot ce-i ziceau ei părea logic, dar bucățile și părțile din povestea Emmei se ciocniră în mintea lui, aranjându-se apoi într-un fel de ordine brută.

– O au la mână cu ceva.

Dav îl împrânci pe Wallop, care stătea aplecat, sângerând.

– Cu ce o are ducele la mână?

– Îi trebuie o hârtie, o grațiere. Wenlocke o are.

– O grațiere? Pentru ce?

Wallop răsufla în continuare scurt și dureros, dar îi zâmbi viclean și malițios, cu dinții plini de sânge.

– L-a ucis pe un biet bărbat. O să atârne în streang pentru asta.

Se vedea pe fețele fraților lui că erau șocați. Băieții erau serioși și nu reușeau să priceapă.

Lark veni lângă el.

– A venit să te avertizeze.

Dav se detașă de vocile rugătoare și imperioase pe care le auzea. Toată lumea voia ca el să creadă că Emma era o criminală. Emma, care îmbrățișa ponei și se bucura când băieții murdari citeau, și care admira broaște. Emma, care i se dăruise atât de suav, când nu mai avusese nimic altceva de oferit. Știa că nu era așa. Îi înțelesese pe dos dispariția. Crezuse că dragostea ei era o minciună, dar dragostea ei era adevărul. Totul la Emma Portland era o minciună, mai puțin dragostea ei. „Te iubesc." Acela era adevărul. Nu era fiică de vicar, nici spioana lui Wenlocke, nici criminală. Încă nu știa cine era, de fapt, dar o cunoștea pe femeia de sub straturi întregi de deghizare. O iubea și trebuia să o ia înapoi de la Aubrey.

Văzu iarăși limpede în jurul lui. Bărbații vânjoși și arbitrii formau un cerc larg în jurul lui și al fraților lui, în mijlocul ringului, dar, dincolo de ei, mulțimea își exprima nemulțumirea față de întreruperea meciului. Nu urmăriseră spectacolul însângerat pentru care veniseră. Câțiva oameni mai furioși începură să strige:

– Trișor, trișor, trișor!

– În caz că nu ai observat, Dav, se pune la cale o revoltă nenorocită. Indivizii ăștia au venit să vadă un meci, zise Will, dând din cap spre mulțime.

Dav se întoarse spre el.

– Atunci dați-le un meci! Tu și Xan. Arătați-le cum se face. Și, pentru început, goliți-i buzunarele lui Wallop. Puneți-i pe băieți

să împartă mălaiul. Aveți grijă ca fiecare muncitor să primească leafa pe o zi.

– Și *tu* ce o să faci? întrebă Will ridicând din sprânceană.

– Mă duc la Wenlocke după grațierea Emmei.

– Nu te poți duce la Wenlocke fără noi.

Dav dădu din cap spre Adam Digweed, care începu să își croiască drum printre privitori, folosindu-se doar de statura lui.

– Urmați-mă când puteți!

– Wenlocke o să te ucidă.

– Sau o să moară încercând. E un deznodământ mult mai probabil.

– Wenlocke n-o să-ți dea grațierea.

– Ba cred că da când o să audă ce îi ofer la schimb. Cred că o să-mi dea absolut tot ce vreau.

În colțul ringului, Lark simți o amăreală care îi uscă gura. Nu se putu mișca preț de un minut întreg în timp ce îl urmărea pe Dav plecând. El nu privi în urmă. Se gândea la fată. Îi lăsase în urmă și pătrunsese într-o lume în care nu-i puteau fi amici. Nu aveau să se cațăre împreună pe cine știe ce acoperiș, ca să împartă prada zilei. Dav credea că rămăsese unul dintre ei, dar nu era așa.

În jurul lui Lark, frații lui Dav începură să atragă mulțimea dezamăgită cu un nou meci. Xander Jones se dezbrăcase pentru ring, iar cei de la pariuri ofereau deja cote. Will Jones ridică un săculeț deasupra capului, încurajând pariul că avea să reușească o lovitură peste garda fratelui său. Nimeni nu îi privea pe Lark și pe Rook, ceea ce era un lucru bun. Buzunarele lor umflate nu ar fi rezistat la o cercetare mai amănunțită. Rook era vădit neliniștit. Din clipă în clipă, câțiva oameni din mulțime aveau să descopere negreșit că buzunarele le fuseseră golite și aveau să se plângă.

Era timpul ca Lark și Rook să se furișeze de acolo. Lark își înghionti partenerul. În timp ce ținu coarda ridicată, ca să treacă Rook pe sub ea, Lark observă vechea haină de catifea a lui Dav la pământ. O luă de jos și o târî după el printre sfori. Apoi se mișcară rapid, în timp ce mulțimea râdea și striga la Xander și Will, care erau în ring.

Urcară cu pas ferm dealul aflat la marginea pădurii. Ascuns la adăpostul trunchiurilor de fagi, Lark se opri și îmbrăcă haina uzată.

Mirosea a Londra, a fum și piatră. Îi era puțin largă la umeri, îi atârna până la glezne și trebuia să îi suflece mânecile.

– Ce faci cu haina lui veche? vru Rook să știe.

– Încep o carieră nouă. Să pornim spre Londra!

Rook rânji.

Capitolul 23

Stejari vechi ce aruncau umbre lungi înainte de o cotitură a drumului îi permiseră lui Dav să vadă castelul Wenlocke de la fereastra trăsurii. Nu își dorise niciodată să îl dețină și știa că se putea bizui pe reticența bunicului său de a lăsa toată acea splendoare pe mâini nedemne.

Cocoțat pe un deal deasupra ținutului din jur, Wenlocke era menit mai degrabă să descurajeze decât să întâmpine vizitatorii. Orice ziduri de apărare ar fi avut în trecut, de-a lungul secolelor întunecate de războaie și ciume, suferise o transformare care îl făcea să pară mai puțin un castel și mai mult palatul de piatră al unui om bogat, modelat după grandoarea Greciei și a Romei antice.

Pe drum spre Wenlocke, înțelesese un lucru despre bunicul lui: bătrânul nu își dorise niciodată o luptă directă. Vreme de șapte ani, își trimisese lacheii, unelte ale răului plătite. Dav simțea că deținea avantajul într-o luptă directă.

Trăsura se opri în fața unei clădiri masive, asemenea unui templu împopoțonat din acropolele antice. Șase coloane canelate susțineau un fronton și o friză cu figuri războinice ciocnindu-se în bătălie. Urne de piatră și torțe se aflau din abundență de-a lungul liniei acoperișului, pe fundalul unui cer întunecat. Aripi impunătoare se ramificau către nord și sud. Trepte late îi forțau pe vizitatori să privească în sus, spre intrare. Dav estimă că locul avea vreo cinci sute de încăperi sau mai multe, dar lui îi păsa de una singură: cea în care o țineau prizonieră pe Emma.

Când deschise ușa trăsurii, un stol de ciori își luă zborul zgomotos la marginea pădurii. Speră că Emma nu le putea auzi țipetele aspre.

Coborî din trăsură. Un vânt rece de seară și îi suflă părul desfăcut de pe față. Atingerea usturătoare a adierii îi făcu rănile să pulseze. Nu își putea deschide complet ochiul drept și își închipui că avea o nuanță de prună. Simțea gustul sângelui la fiecare mișcare a buzelor.

Și totuși, se simțea ciudat de euforic la gândul posibilității de a-și înfrunta, în sfârșit, bunicul.

Adam coborî cu mișcări greoaie lângă el și scoase două pistoale de la brâu. Trecură aleea, Dav fiind încrezător că vreun suflet vigilent dinăuntru avea să le observe curând sosirea. Trosnitul pașilor lor, foșnetul adierii și vizitiul care îngrijea caii obosiți îi răsunau cu putere în urechi. Ciorile își luau zborul pe măsură ce ei înaintau.

Când ajunseră la baza scărilor, poarta grandioasă a castelului se deschise, și o pereche de setteri lățoși alb-portocalii țâșniră dinăuntru. Musculoși și plini de energie, câinii se năpustiră spre Dav, cu blana fluturând și cu dinții la vedere.

El rămase pe poziție și îi privi în ochi, iar bestiile se opriră gâfâind la picioarele lui. Trecu un moment îndelungat, în care se auzi doar sunetul hainei lui deschise fluturând și gâfâitul aspru al câinilor. Cu o mișcare a mâinii drepte, le îngădui câinilor să țopăie și să se zbenguie în jurul lui.

Un majordom sobru privi scena de deasupra, flancat de trei paznici în livrea. Dav lăsă ca grupul de servitori să-l cerceteze din priviri în timp ce câinii lătrau și țopăiau. Apoi încuviință din cap spre Adam și porniră înainte.

Lacheii se foiră neliniștiți de fiecare parte a majordomului, uitându-se la el după un semnal și aruncând priviri grijulii spre Adam și spre pistoalele lui. Dav urcă treptele și se opri la același nivel cu bărbații care așteptau.

– Am venit să îl văd pe bătrân.

Gulerul înalt al majordomului rigid îl forța să-și țină bărbia îndreptată în sus și să se uite în jos la Dav, de-a lungul nasului său lung, dar în ochii bărbatului se vedea limpede că îl recunoscuse.

– În mod regretabil, domnule, Excelența Sa nu este acasă pentru oaspeți neinvitați.

Domnule era deopotrivă un apelativ calculat pentru politețe și un refuz de a-i recunoaște pretenția la titlu. Dav își trecu privirea peste lacheii strânși laolaltă și apoi înapoi spre majordom.

– În mod obișnuit, domnule...

Câinii se urmăriră unul pe celălalt în sus pe scări și se opriră gâfâind lângă Dav.

Majordomul le aruncă o privire plină de dezgust.

– Vickers.

Dav încuviință din cap.

– În mod obișnuit, domnule Vickers, nu l-aș întrerupe pe Excelența Sa din desfătarea cu vastele lui posesii, dar, întrucât a luat un bun al meu, trebuie să o fac. O să mă primească odată ce o să citească asta.

Dav îi întinse hârtia împăturită cu termenii pe care îi concepuse pentru eliberarea Emmei.

Vickers o luă de parcă ar fi mânuit muniție adevărată. Făcu o plecăciune scurtă și se dădu într-o parte.

– O să binevoiți să așteptați în antreu, domnule.

La un semnal al lui Vickers, doi lachei o luară la fugă în direcții opuse, unul în sus pe o scară de piatră, iar altul printr-o ușă din stânga lor. Dav se uită la Adam, atenționându-l să fie pregătit pentru orice i-ar fi așteptat mai departe. Adam încuviință. Câinii alergau, cu desăvârșire nepăsători față de drama oamenilor din jurul lor, ghearele lor auzindu-se pe plăcile de marmură.

Întrerupt de la cină, Lord Roderick Philoughby se afla în celula de piatră îngustă din aripa femeilor a închisorii, uitându-se la o tânără răvășită învesmântată în negru, cu noroi pe tivul rochiei. Philoughby nu se mira că își ținea capul plecat. Locul duhnea a detenție și a neajutorare, a supunere și a renunțare. Orice poftă ar fi avut pentru cină îl părăsise acum.

Foley, administratorul, își zăngăni cheile. Fata își ridică privirea, iar Philoughby îi văzu ochii – aveau cea mai pură și mai dulce nuanță de albastru pe care o zărise vreodată. Ochi care oglindeau adevărul, se gândi el.

Nu mai rămăsese prea mult din ziua aceea, lumina pătrunzând printr-un grilaj din perete, oprindu-se pe o șuviță de păr dezordonat al inculpatei palide și luminând celula cu ea. Lui Foley nu-i stătea în fire să vorbească în numele nefericiților care sfârșeau în închisoarea Horsham, îndeosebi când inculpatul se afla acolo sub acuzația de crimă, dar privind-o pe tânăra femeie din fața lui, Philoughby înțelese neliniștea lui Foley.

Philoughby nu își putea închipui o ucigașă mai neverosimilă ca ea, în pofida noroiului și a contrastului năucitor dintre chipul ei subțire și corpul bine făcut. Părea a fi pe alt tărâm, nu în celula murdară cu patul ei de fier și oala de noapte ce duhnea.

– Ai făcut bine că m-ai chemat, Foley. Toată treaba asta miroase a grabă scandaloasă.

– M-am gândit că ați vrea să știți, Excelență. Colonelul Crutchfield e la Swan. Zice că are un juriu gata de treabă dimineață. A vorbit pentru călău.

Philoughby se încruntă. Se presupunea că juriile trebuiau să delibereze înainte să decidă. Crutchfield grăbea cazul cu multă aroganță. Mai devreme, Philoughby fusese informat despre caz și primise un mesaj de la contele de Aubrey să mute judecata la tribunal a doua zi dimineață și să amâne toate celelalte cazuri. Această schimbare bruscă și cererea de a grăbi lucrurile trezi suspiciuni în mintea calculată a lui Philoughby. Îl irita cererea concisă a lui Aubrey, deși încercă să-și păstreze cumpătul.

„Caz foarte clar. Aplicați legea cât mai repede", scria în mesaj. Lui Philoughby nu îi plăcea ca o persoană care nu avea nici o legătură cu tribunalul să îi spună să grăbească procedurile. Nu avea nici o intenție să își pună pălăria neagră și să condamne un prizonier pentru interesul unui lord.

Știa deja că femeia din fața lui nu avea nici un avocat care să vorbească pentru ea. Ba, mai mult, nici un martor nu avea să fie prezent pentru interpelare. Aubrey voia ca declarațiile pe care le dăduseră aceștia mai înainte să fie citite ca dovezi ale faptelor.

Philoughby își drese vocea.

– Ai vreo rudă prin zonă care să te ajute, domnișoară Portland?

– Nici una, Excelența Voastră.

Philoughby privi în jur la celula incomodă.

– Ai avut parte de o cină adecvată ca să te țină peste noapte?

Fata ridică din umeri, de parcă cina i-ar fi fost indiferentă. Philoughby își aminti de propria cină pe care o abandonase, aranjată cu grijă pe o pânză albă în salonul privat rezervat pentru el la Queen's Head. Lipsa de interes a prizonierei față de cină i se păru un semn în plus că trăia într-un alt tărâm în care nu o putea ajuta.

– Am totuși o rugăminte, Excelența Voastră.

– Ce anume, domnișoară Portland?

– Ca rochiile mele să fie vândute.

– Rochiile dumneavoastră?

Era aproape beznă în celulă. Philoughby era convins că înțelesese greșit.

– Da, Excelența Voastră, pentru costurile de înmormântare. După ce o să fiu spânzurată, aș dori să fiu dată jos repede și îngropată.

O spusese de parcă ar fi fost o rugăminte obișnuită.

Philoughby se aplecă spre fată, nefiind sigur că auzise bine.

– Nu se poate? întrebă ea.

Vocea îi devenise doar o șoaptă slabă.

Philoughby se îndreptă de spate.

– Desigur că vă puteți aștepta la decență.

– Vă mulțumesc.

Chiar și în lumina slabă o văzu pe fată zâmbindu-i, dulce și recunoscătoare.

– Nu mi-aș dori... să vină ciorile.

Philoughby nu se putea mișca. Discuția se apropia de final. Promisiunea lui, oricât de neînsemnată ar fi fost, depășea cerințele justiției și ale compasiunii. Poate că un pastor s-ar fi putut îngriji de fată, dar, ca judecător, datoria lui era să aplice legea. Cu toate acestea, simțea că lăsase treaba neterminată.

Foley își drese vocea, iar cheile din talie îi zăngăniră.

Philoughby făcu o plecăciune și ieși din celulă.

Cu siguranță, toate dovezile împotriva fetei erau o minciună. Philoughby avea să le verifice. Voia să le citească din nou și din nou, chiar dacă avea să-i ia toată noaptea. Cu siguranță, avea să găsească detaliile care se contraziceau, lucruri care în acel caz nu avea sens.

Capitolul 24

Dav privi cele două busturi romane de la baza scării măreţe a ducelui, albă ca zăpada, la fel ca înaltele coloane de marmură ce atrăgeau privirea spre un tavan impunător de alabastru. Intrarea părea o peşteră de gheaţă. Cu siguranţă, romanii încruntaţi şi piatra ascuţită ar fi descurajat orice băiat să coboare scările alunecând pe balustradă. Nu şi-l putea închipui pe tatăl lui băiat în locul acela. Nu şi-i putea închipui pe băieţii lui, sau pe oricare alţii de altfel, bucurându-se de scara de piatră rece. Nici unul dintre lucrurile pe care le vedea nu îl făcea să îşi dorească să deţină ceva de acolo. Ducele n-avea decât să păstreze Wenlocke.

Un lacheu coborî pe scări şi schimbă câteva vorbe în şoaptă cu Vickers.

– Domnule, dacă sunteţi de acord să lăsaţi toate armele deoparte, o să vă conduc la Excelenţa Sa.

Dav încuviinţă din cap şi se lăsă percheziţionat de doi lachei bâjbâitori. Îşi simţi rănile în timp ce bărbaţii agitaţi îl împunseră şi îl căutară de pumnale şi pistoale ascunse.

Adam se încruntă şi îşi încrucişă braţele late la piept, cu pistoalele în afară.

Când lacheii se traseră într-o parte, câinii dădură să îl urmeze pe Dav, dar el îi trimise înapoi la picioarele lui Adam.

Paşii îi răsunară pe marmură. Se luptase cu bunicul lui o treime din viaţă. Bătrânul câştigase primul lor meci, când Archibald March aranjase ca Timothy Harris să-l răpească. Dav fusese tânăr, slab, luat prin surprindere şi ţinut în captivitate pe străzile cel mai rău famate din Londra, până când Harris murise pe neaşteptate. Trăise pe cont propriu vreme de aproape doi ani, până când curajul şi sacrificiul fraţilor săi îl convinseseră să se întoarcă acasă. Împreună îl înfruntaseră pe bătrân la tribunal.

Dav câştigase acel al doilea meci, care se derulase timp de trei ani la tribunal, cu ajutorul şi susţinerea tuturor celor din familie

și cu prețul unei mari părți din mica avere a mamei lui, precum și a unei părți din averile fraților lui. În noiembrie, fusese declarat marchiz de Daventry, fiul tatălui său, moștenitorul bunicului.

Dar bunicul lui continuase să îi plănuiască distrugerea. În acea zi, Dav înțelegea pe deplin înșelăciunea bunicului, o înșelăciune care făcuse din Emma o unealtă a lui Aubrey și a lui Wallop. Chiar și numai pentru asta, pentru durerea pe care i-o pricinuise Emmei, ducele nu merita nici un strop de milă.

Așa că, neînarmat, Dav avea să îl întâlnească pe bătrân față în față pentru al treilea meci decisiv. În fața ușii masive de stejar, majordomul se opri, iar Dav își făcu curaj să-l întâlnească pe bărbatul care încercase să îl omoare în ultimii șapte ani.

Ducele de Wenlocke domina cu ușurință încăperea cu pereții acoperiți cu panouri din lemn de stejar – o figură înaltă, învesmântată în negru. Chiar și un șemineu de piatră îndeajuns de mare pentru a frige un bivol în el părea mai puțin impunător decât ducele. Cotoarele din aur a sute de cărți licăreau în încăpere. Cu o mână, ducele se sprijinea de capătul de aur al unui baston negru. Cu cealaltă, țintea un pistol ce părea letal îndreptat spre Dav.

Dav se gândi că bunicul lui dăduse ordine chiar din acel loc, din încăperi atât de vaste încât ar fi putut adăposti locuințe întregi în ele, ordine în urma cărora fusese legat cu lanțul de un pat într-o cameră de pe Broad Street.

Privi în jur, gândindu-se cum ar fi putut câștiga lupta, și văzu că mâna cu care ducele ținea pistolul tremura de la o ușoară paralizie. În clipa următoare, observă o armă printre obiectele neprețuite de pe o masă de mahon cu tăblie extensibilă. Luă iute o figurină mică de bronz de forma unui câine de vânătoare, cam de mărimea și greutatea unei pietre decente, și râse în sinea lui în timp ce instinctul sălbatic al străzii se trezi la viață în el.

Nu se așteptase ca bunicul lui să fie un dragon cu solzi și coarne sau cu răsuflare învăpăiată și colți imenși, dar nici nu bănuise că ar fi semănat câtuși de puțin cu el. Însă acum își vedea propriul nas și sprâncenele drepte cărunte pe un chip rece și sever. Era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă foarte glazurată. El și Wenlocke erau aproape de aceeași înălțime. Ba poate chiar își depășea puțin bunicul, întrucât ducele își sprijinea o parte din greutate pe bastonul negru cu mâner de aur.

Bătrânul nu spuse nimic. Îl măsură din priviri pe Dav. El speră ca bătrânul să îi vadă zgârieturile și zonele purpurii din pometi și să le recunoască drept semne ale unui luptător.

– Deci ai reușit să scapi de Aubrey și de omul lui.

Vocea îi ardea cu o aroganță rece, ca un țurțure când ți se lipește de limbă.

– Voiam să îl văd pe bărbatul care a tot încercat să îmi aranjeze moartea în ultimii șapte ani. Măcar pistolul e o cale directă.

Cu excepția faptului că, în mâna nestatornică a ducelui, glonțul ar fi putut s-o apuce în orice direcție.

– Nu mă provoca, băiete!

Ducele puse pistolul jos, cu o mișcare tremurată, și ridică hârtia pe care o primise de la Dav, scuturând-o.

– Ce vrea să însemne asta?

– O șansă pentru tine să iei înapoi Wenlocke. Asta vrei, nu-i așa?

Întrucât pistolul se afla pe birou, Dav vârî figurina de bronz în buzunarul hainei.

– Doar nu vorbești serios. Nimeni nu renunță la un ducat pentru o fetișcană, și una ucigașă, pe deasupra.

Aruncă hârtia lui Dav pe biroul întins.

– Lucrurile pe care le vreau eu și cele pe care le vrei tu nu au coincis niciodată.

– Nu încerca să îmi dictezi mie termeni, parazit josnic al casei Wenlocke ce ești! zise bătrânul cu vocea tremurându-i de furie.

Dav nu spuse nimic. Înțelegea acum cât de tare îl stăpâneau pe bătrân pietrele, hectarele și secolele de putere.

– Ai risipit o avere întreagă luptându-te cu mine pentru un lucru care îmi aparține. Acum vrei să mi-l arunci în față?

– Vreau să fac un schimb: siguranța și securitatea familiei mele în schimbul hectarelor tale vaste de pământuri și grămada ta de pietre aurite.

Bătrânul fornăi.

– Nu ai idee cât valorează Wenlocke.

– Știu cât valorează ceea ce îmi doresc.

– O fată? Ai renunța la Wenlocke pentru o fată? Dacă ți-aș fi știut prețul mai devreme, am fi putut evita toate cheltuielile și întârzierile.

Dav privi atent biblioteca magnifică, miile de cărți cu coperte de piele, covorul luxos, draperiile de catifea, tavanul înalt cu boltă

și relicvele neprețuite ale imperiilor antice. Apoi îl privi din nou pe duce.

– Păstrează-le pe toate! Eu o vreau pe Emma.

– Ce sentimentalism emoționant pentru târfa ta! Ești întocmai ca tatăl tău: fraierit de o târfă.

„Întocmai ca tatăl tău." Vorbele pline de amărăciune atârnară greu în aer. Ducele însuși păru tulburat de faptul că recunoscuse indirect originile lui Dav.

– Eram mulțumit să fiu Kit Jones. Poate că nu aș fi aflat niciodată cum îl chema pe tatăl meu dacă nu m-aș fi dus la meciul acela de box. Dar, din seara aceea, am avut ani întregi la dispoziție să mă gândesc cine l-ar fi urât îndeajuns de mult pe Kit Jones încât să-l dea pe mâna lui Harris. Nu reușeam să pricep ce făcuse Kit, cum jignise pe cineva atât de tare.

– Însăși existența ta era o jignire la adresa mea.

– O mie de bastarzi în Londra nu-și deranjează tații sau bunicii mai mult ca muștele ce trag la rahat. Eu de ce te-am deranjat?

– I-ai luat numele.

– Nu cât a fost în viață.

– Nu aveai nici un drept.

– Aveam dreptul de sânge. Același drept ca orice fiu. I-a furat inima mamei mele, care pentru el a fost de acord să devină soție.

– Pentru Wenlocke, vrei să spui. Pentru un titlu și bogății, târfa aia avară mi-a furat fiul, l-a distrus.

Vocea lui de gheață îi deveni fragilă, frângându-se ca un iaz înghețat. Bătrânul se lăsă într-un fotoliu de piele.

– De ce a plecat în India? De ce a murit?

Dav își dădu seama că era inutil să încerce să se înțeleagă cu el. Trecutul îl înșfăcase. Bătrânul nu încetase niciodată să îi învinuiască pe el și pe mama lui pentru moartea fiului său. Dav așteptă până ce bătrânul îl privi din nou.

– Ia numele înapoi, îi zise el bunicului. Oferă-i Wenlocke nepotului tău, dacă asta vrei. Eu mă mulțumesc să fiu Kit Jones, dar lasă-le în pace pe Emma și pe mama dacă îți vrei ducatul înapoi!

Ușa se deschise în spatele lui, atrăgând privirea bătrânului. Dav își dădu seama că bătrânul doar trăsese de timp până atunci. Se răsuci spre dreapta și văzu alt bărbat solid, cam de aceeași înălțime

ca el, dar cel puțin de două ori mai în vârstă, ținând un pistol îndreptat spre abdomenul lui Dav.

– Te-a deranjat un intrus, unchiule? Să-l împușc?

Bărbatul era îmbrăcat de drum, cu urme de praf și de noroi, pe haina lungă și mohorâtă, de parcă ar fi sosit dintr-o călătorie grăbită. Pe fruntea lată i se vedea o venă umflată.

– Nu e nevoie, Aubrey. Prostul e pregătit să renunțe la tot.

– Eu nu l-aș crede în locul tău, zise Aubrey înaintând.

Dav îl privi neclintit.

– Unde e Emma?

Aubrey zâmbi crud, buzele subțiindu-i-se.

– Ești cel mai incomod individ, să știi. Trebuia să te întorci la conac și totuși, iată-te aici, unde nu ești deloc dorit.

– Unde e Emma?

Făcu un pas spre ușă. Aubrey îl ținu la distanță cu pistolul.

Dav privi către duce.

– Fără Emma, nu ne înțelegem.

– Aubrey, l-ai speriat pe băiat. Trebuie să îi vezi condițiile.

Se auziră pași și strigăte în spatele ușii, iar Aubrey se dădu într-o parte, cu pistolul încă ațintit spre Dav.

O femeie înaltă, slabă, îmbrăcată într-o rochie elegantă de mătase de un gri-albăstrui, cu părul grizonant răsucit în jurul capului, dădu buzna în încăpere, iar câinii năvăliră pe lângă ea. Îi chemă la picior și se întoarse spre Aubrey.

– Aubrey, o armă? Ce înseamnă toate acestea? Ce ai făcut? E un om rănit întins în antreu, care pretinde că încerci să-mi omori fiul!

– Mătușă, liniștește-te! Avem un intrus.

Arătă cu capul spre Dav.

Ea se întoarse și îl văzu pe Dav și se sprijini de un spătar de scaun. Își duse mâna la gură, înăbușindu-și un strigăt. Ochii i se umplură de lacrimi. Și le șterse numaidecât.

– Wenlocke, spune-i lui Aubrey să lase pistolul jos! Nu o să-i îngădui să ne împuște nepotul.

– Iartă-mă, mătușă, dar bărbatul ăsta nu e nepotul tău. E un impostor de nimic pe care bastarzii Jones l-au folosit ca să-l păcălească pe unchiul Wenlocke și să-i fure averea.

Ducesa clătină din cap și îl imploră pe duce.

– Uită-te la mâinile lui! Uită-te la capul lui! Chiar *este* fiul lui Granville, fiul băiatului nostru!

– Nu văd nimic.

– Bătrân căpos și încăpățânat! Atunci n-ai decât să nu vezi nimic, dar eu îl cunosc. Îl recunosc în el pe moștenitorul lui Granville.

I se adresă lui Dav, cu vocea puternică:

– Dragul meu băiat, de ce ai venit aici, printre dușmanii tăi?

– Pentru Emma, Excelența Voastră.

– Emma Portland? Emma a mea?

– A dumneavoastră?

– Nepoata bunei mele prietene. Cum de o cunoști?

– Bătrânul vă poate explica. Cred că are o grațiere de care are nevoie Emma.

Ducesa aruncă o privire spre duce, apoi se întoarse spre Dav. Clătină din cap.

– Emma nu e aici. Aubrey a dus-o departe cu mai bine de două săptămâni în urmă.

– Ți-am făcut o favoare, mătușă. Nu puteam îngădui ca ducesa de Wenlocke să adăpostească o ucigașă, nu-i așa?

– Emma nu e o ucigașă. Ducesa se întoarse spre Dav: Nu poți crede așa ceva despre ea!

– Nu cred.

Ducesa se uită la soțul ei:

– Am fost la rege, Wenlocke. A semnat grațierea Emmei.

– Un lucru regretabil, mătușă. Emma nu ne mai este de folos.

– Wenlocke! strigă ducesa, privindu-și soțul. Te-am avertizat să nu o rănești pe Emma. Spune-i lui Aubrey să înceteze!

Ducele și ducesa se priviră lung. Dav apucă figurina de bronz din buzunar.

– Of, bărbat încăpățânat!

Ducesa se răsuci spre Aubrey și îl plesni peste față, răsunător. Văzând mișcarea bruscă a ducesei, câinii săriră în picioare, încălcindu-se între cei doi. Aubrey o lovi pe ducesă cu brațul cu care ținea pistolul, iar ea căzu, scoțând un țipăt. Năuci, câinii schelălăiră și săriră unul peste altul, dărâmând o masă. Aubrey se dădu în spate, lovind câinii cu pistolul.

Dav apucă bastonul ducelui. Aubrey se eliberă mai întâi din haosul stârnit de câini, apoi ținti iarăși spre Dav.

– Ascultați-mă cu toții și ascultați cu atenție! Nu te mișca, mătușă! Nimeni nu pleacă din bibliotecă. Trebuie să ne ocupăm de un intrus.

– Wenlocke, strigă ducesa, oprește-l!

Ducele se sprijini de birou, privind în jos spre ducesa lui căzută. Gura i se strâmbase, iar mâna stângă i se deschidea și se închidea spasmodic. Aubrey îl privi, așteptând un semn.

Dav ținea bastonul spre stânga lui, ascuns de privirea lui Aubrey. I se părea ușor ca o foiță după luni întregi în care mânuise sabia grea.

Ducele se întoarse dinspre soția lui înspre birou. De parcă ar fi fost brusc nesigur de scopul lui, apucă hârtia cu termenii lui Dav.

– Pistolul, unchiule. Pistolul! Împușcă-l! strigă Aubrey.

Ducele aruncă hârtia și mută pistolul din mâna stângă în cea dreaptă, cu mișcări bâjbâite. Mâna nu părea să coopereze. Dar, în timp ce se răsuci, apucă arma mai ferm, cu fruntea încruntată, privindu-l confuz pe Aubrey.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule, trage!

Dav azvârli figurina de bronz, îndreptând pistolul ducelui într-o parte. Arma se descărcă.

Câinii lătrară.

Ducele scăpă arma. Se clătină într-o parte și se prăbuși în scaun. Tot trupul i se zgudui.

Dav mutase deja bastonul în mâna dreaptă. Se năpusti asupra lui Aubrey, lovindu-l cu capul greu al bastonului peste încheietură. Auzi o trosnitură și pistolul descărcându-se. Aubrey se împletici în spate, pistolul alunecându-i din strânsoarea slabă, în timp ce cu cealaltă mână încercă să se apuce de ceva, dar nu găsi nimic. Se prăbuși pe podea, cu fața netedă contorsionată, holbându-se la degetul mare lipsă din cizma lui. Sângele șiroia din pielea distrusă. Încăperea se umplu cu un miros înțepător de sânge, praf de pușcă și piele arsă. Aubrey înjură.

Dav păși peste el și o ridică pe ducesă.

Pe coridor se auziră strigăte și pași apăsați din ce în ce mai aproape.

Aubrey se prinse de cizmă sub genunchi. Dav se opri deasupra lui și îi apăsă bastonul bătrânului de gât.

– Unde e Emma?

Bărbatul gemu. Dav îl apăsă mai tare pe mărul lui Adam, până când acesta se înecă, apoi nu mai apăsă așa de tare.

Aubrey înghiți în sec.

– Mica ta ucigașă e în închisoarea Horsham.

Ducesa icni.

– Magistrații locali au primit ordin să facă iute dreptate. O s-o spânzure până mâine la nouă cel târziu.

Un val ucigaș de gust amar și de ură îl năpădi pe Dav. Îi ardea gâtlejul ca un cărbune topit din cuptoarele pe gaz ale lui Xan. Ridică bastonul cu cap de aur, gata să-i zdrobească capul lui Aubrey, dar văzu pe chipul lui aceeași mină plină de o răutate satisfăcută pe care își amintea că o zărise pe fața lui March. Fusese nevoit să îl ucidă pe March ca să-i salveze pe ceilalți; uciderea lui Aubrey nu ar fi salvat-o pe Emma. Dacă o salva, avea să îl învingă pe Aubrey.

Se întoarse și azvârli bastonul negru de-a lungul încăperii lungi. Acesta se izbi de ferestrele înalte, zdrobind sticla.

Ducesa îl atinse pe Dav pe mânecă.

– Haide! Sunt vreo șaptezeci de kilometri de drum bun. O să ajungem la timp.

Vickers stătea în ușă, alături de doi lachei. Ducesa vorbi prima:

– Vickers, Excelența Sa are nevoie de un doctor.

Apoi îi făcu semn din cap unui paznic și îi porunci să îi aducă degrabă trăsura.

Vocile de pe coridor se auziră tot mai aproape, iar Dav recunoscu glasurile fraților lui printre ele. În clipa următoare, Xan și Will se îmbrânciră printre servitorii care se holbau.

Will analiză carnagiul dintr-o privire: contele de Aubrey gemea pe podea, ținându-se de cizma însângerată, iar ducele de Wenlocke încremenise într-un scaun pe la jumătatea încăperii lungi. Simți miros de fum de pistol și sânge. Văzu un pistol căzut pe covor lângă Aubrey, iar altul în dreapta ducelui, într-o grămadă de cioburi strălucitoare de la una dintre ferestrele mari. „Fir-ar să fie!" se gândi el. Dav era un individ al naibii de periculos. Avea o detașare rece pe care nici Will, nici Xan nu ar fi putut s-o egaleze.

Will nici nu observă bine toate aceste detalii, că Dav se și îndreptă spre ușă. Will îl prinse de braț, dar îi dădu numaidecât drumul când îi văzu privirea tăioasă.

– Aubrey a băgat-o pe Emma la închisoare!

– Ești teafăr?

Dav încuviință.

– Emma!

Xan protestă numaidecât:

– Nu poți să ne lași iar în urmă.

Will își puse mâna pe umărul lui Xan și îi vorbi lui Dav:

– Du-te. Ne ocupăm noi de daunele de aici și venim după tine când putem.

Iar Dav plecă. Will putea doar să-i ureze viteză și noroc. El și Xan se priviră în ochi. Știau amândoi cum era ca femeia pe care o iubești să fie în primejdie din pricina ticăloșilor lui Wenlocke. Se întoarse spre biblioteca magnifică și spre ducele ghemuit.

Omul părea să fi făcut un fel de criză. Încremenise pe scaun. Will îi puse cu grijă mâna pe umăr. Ducele își întoarse privirea spre el, încruntat și confuz. Deschise gura. Will îi văzu gâtlejul mișcându-i-se, dar nu se auzi nici un cuvânt, ci doar un geamăt sugrumat.

Vickers, majordomul, veni lângă Will. Îl prinse cu blândețe de mână pe bătrân.

– Excelența Voastră?

Gâtlejul ducelui se mișcă din nou. Gura i se deschise și se închise. Nu se auzi nici un sunet. Will zâmbi înverșunat, gândindu-se că așa era drept să fie. Vickers se întoarse sfâșiat spre el.

– Excelența Sa nu poate vorbi.

Capitolul 25

Lord Philoughby privi mulțimea. Își îndreptă roba lungă și peruca de judecător. Încă era tulburat de noaptea neliniștită pe care o avusese. Seara trecută, când se retrăsese după ce studiase documentele din cazul prizonierei frumoase, își zisese că se simțea neliniștit din pricina unei bucăți de vită stricată pe care o mâncase la cină. Vorbise cu proprietarul și îi dăduse indicații pentru viitoarele lui vizite la Queen's Head. În pofida scuzelor nesfârșite ale proprietarului și a ceaiului liniștitor pentru stomac pe care îl băuse, neliniștea lui Philoughby persistase peste noapte.

Polițistul intră în tribunal, conducând-o pe prizonieră, în timp ce spectatorii se chinuiau să o vadă într-un fel care îl deranjă pe Philoughby. Ea nu își ridică privirea. Mâinile încătușate îi atârnau de parcă nu ar fi avut putere să le ridice.

Dacă vreun prizonier avusese vreodată nevoie de cineva de partea lui, atunci cu siguranță era fata asta tristă care dorea să i se vândă rochiile ca să i se îngroape cadavrul. De obicei, anatomiștii preluau corpurile celor spânzurați. Stomacul sensibil al lui Philoughby se revoltă la acest gând în timp ce polițistul citi acuzația.

– Acuzata, Emma Portland, l-a înjunghiat voit de moarte pe sergentul Jeremiah Bowley, ofițer al armatei regelui aflat în timpul serviciului, în noaptea de 22 ianuarie, în salonul tavernei Kings Arms din ținutul Sussex.

Citirea dovezilor în instanță păru să incite și mai mult mulțimea curioasă și însetată de sânge, dar cazul rămânea la fel de tulburător. Curtea trecu numaidecât la dovezile pe care le oferise Lord Aubrey. Din raport reieșea că decedatul ar fi fost un sergent din Regimentul 90 Infanterie, dar în alt loc din documente decedatul apărea ca fiind necunoscut. Philoughby încetini în mod repetat procedura, spre enervarea lui Crutchfield, ca să se sigure că jurații observau pasajele contradictorii. Din experiența lui Philoughby, nici un regiment nu trimitea necunoscuți ca să recruteze. Erau și alte nepotriviri privind

locul în care probabil fusese ucis bărbatul și cel în care fusese descoperit cadavrul. Într-un loc, mărturia îl descria pe sergent ca fiind un bărbat corpolent, iar în altă parte groparul observase că uniforma decedatului era prea mare pentru el. Philoughby puse iarăși o întrebare ca să atragă atenția asupra discrepanței.

Dar Crutchfield îngăduise să intre în sală o mulțime gălăgioasă. Băncile spectatorilor erau pline, iar alți privitori continuau să se înghesuie în camera unde se stătea în picioare, la capătul sălii, sub galerie, nepotrivit de zgomotoși pentru o sală de judecată.

Philoughby bătu din ciocan. Era un judecător dur, deloc indulgent, dar setea de sânge a unei gloate i se părea dezgustătoare. Fusese destul de tânăr când Franța se cufundase în violența ghilotinei și a înecurilor din Nantes. Relatările despre acele evenimente îl impresionaseră puternic, iar de atunci înainte preferase reținerea englezească în locul cruzimii de pe continent.

Reținerea i se păru îndeosebi de necesară în cazul acesta, în care acuzata era o străină. Cetățenii din Horsham aveau reputația că le plăcea să vadă câte o spânzurătoare din când în când. Iar Philoughby știa cât de puternice puteau fi simpatiile spectatorilor în sala de judecată. Crutchfied se asigurase că pălăria neagră a lui Philoughby avea să fie pe masă, lângă ciocanul lui.

Procedura începuse de o oră când îi deveni foarte limpede că fata nu ar fi putut comite crima. Nu ar fi putut să biruiască un bărbat corpolent într-o încăpere publică sau să îl mute dintr-o cameră privată fără ajutor. Își fixă mai bine peruca pe cap. Era gata să refuze cazul.

Ușile din spatele sălii se deschiseră brusc, iar mulțimea fu perturbată: oamenii erau dați la o parte, ceea ce îi făcu să vocifereze zgomotos, ca un bâzâit.

Philoughby lovi tăios cu ciocanul, dar agitația crescu pe măsură ce se apropia de el. Un tânăr înalt, cu un ochi vânăt și cămașa desfăcută apăru din mulțime. În pumnul ridicat, ținea strâns o hârtie. Oamenii îi făcură loc în timp ce se apropie de pupitrul judecătorului.

Philoughby clipi. Ciocanul i se opri în aer. Aproape că se așteptă să vadă o sabie înflăcărată, nu o față lovită și un document sigilat. Ochii gri și reci ai tânărului îi întâlniră pe ai lui. Bărbatul emana o autoritate palpabilă. Mulțimea tăcu.

Străinul trânti hârtia pe masă.

– Grațierea regelui pentru Emma Portland.

Nu se uită spre prizonieră.

Șoaptele se transformară într-un bolborosit gălăgios.

– Ia stai, se ridică Crutchfield. Cine ești dumneata să întrerupi procedura?

– Daventry. Marchizul de Daventry.

Tânărul nici măcar nu se sinchisi să arunce o privire înspre Crutchfield.

Bolborositul se opri. Acum mulțimea părea să își țină răsuflarea, chinuindu-se să îl vadă pe tânăr. Philoughby simți cum i se ridică o greutate de pe umeri. Luă documentul, rupse sigiliul și citi. O grațiere completă, cu semnătura și sigiliul regelui, un lucru greu de obținut.

Philoughby se uită în sus și ridică ciocanul. Îl lovi o ultimă oară, răsunător.

– Curtea se retrage.

Spectatorii șocați nu se mișcară. Dar Philoughby le făcu semn polițiștilor să îi dea afară, așa că se porni un exod zgomotos.

Tânărul cu ochi gri se întoarse spre banca acuzatei.

– O pot elibera pe prizonieră?

– Puteți.

Philoughby își dădu jos peruca, observând că stomacul neliniștit i se potoli numaidecât.

Emma rămase în bancă, privindu-l. Lui Dav, albastrul ochilor ei i se păru ca primul semn al zorilor, o promisiune a zilei ce avea să vină.

– Nu te-au ucis!

Se cățără peste balustradă, lângă ea, îi ridică încheieturile încătușate și îi sărută mâinile.

– Iartă-mă!

Căzu în genunchi în fața ei.

Fierul de la încheieturile Emmei zăngăni când își ridică mâinile spre capul lui plecat. Își răsfiră degetele, iar el o simți atingându-i părul.

– Am crezut că o să te ucidă din pricina mea.

– Niciodată din pricina ta.

– Am încercat să renunț la tine, dar n-am putut sta departe. Wallop știa că o să mergi la lupta aceea, iar eu am crezut că...

El simți fiorul care o străbătu.

– Dacă nu ai fi venit, dacă nu ai fi strigat, nu aș fi aflat niciodată adevărul. „Aș fi trăit fără să știu că mă iubești. De fapt, aș fi fost ca mort."

Detectivul bâjbâi cu cheia, dar într-un final cătușele se desfăcură.

Mulțimea din fața primăriei le făcu loc să treacă și se ținură la distanță de trăsura ducesei. Lacheii ei în livrea și călăreții care o însoțeau aveau o măreție severă, ce îi reduse la tăcere pe privitori.

Dav râse când păși în lumină și o ridică pe Emma în brațe, ieșind împreună în soarele dimineții. Clipiră amândoi. Unul dintre servitorii ducesei deschise numaidecât trăsura, iar Excelența Sa coborî.

Dav o puse pe Emma jos, iar ducesa făcu o plecăciune adâncă.

– Înălțimea Voastră.

Din gestul ducesei și reacția Emmei, Dav mai înțelese un adevăr despre Emma Portland. Îl știuse, dar îl negase din prima clipă în care îi observase postura regală în rochia sărăcăcioasă în sala de clasă simplă. Grațierea regelui era un gest de bunăvoință din partea unui rege față de altul. Presupusese că era o pribeagă fără nici o lețcaie, că o putea lua pur și simplu. Se înșelase.

Dav nu putu rosti întrebarea ce îi ardea pe limbă. Își aminti că Emma îl iubea. Situația nu era întru totul lămurită și nu o putea lăsa să se întoarcă la Wenlocke. Chiar dacă învinsese acolo, Dav nu ar fi avut încredere să o lase pe Emma în apropierea ducelui sau a lui Aubrey. Dar un gentleman ar fi rezervat două camere la han, nu pe cea cu un singur pat pe care își închipuise numaidecât că aveau să o împartă.

Emma se întinse și o ridică pe ducesă.

– Of, nu! Doar Emma, Excelența Voastră. Să nu cumva să credeți altfel. Emma înghiți în sec. Malfada face parte din trecut.

„Malfada." Dav auzi numele regatului ei. Probabil că era mic și nesemnificativ în încâlcitura de politici europene, dar îi putea ghici istoria: înghițit de Franța sub conducerea lui Napoleon.

– Fata mea dragă, zice ducesa, luând-o de mâini pe Emma, nu te-aș fi lăsat să suferi pentru nimic în lume. Nu am știut cum să te găsesc.

– Nu sunteți de vină. Ați fost singura noastră prietenă, a mea și a lui Tatty. Ați primit vreo veste de la ea?

Era limpede că Emma o iubea pe ducesă.

– Nici o veste încă, draga mea, dar când o să primesc vreo știre la Wenlocke, o să te anunț de îndată.

Ducesa se întoarse spre Dav cu o demnitate tăcută. El vorbi primul:

– Și eu trebuie să vă mulțumesc, Excelență, că mi-ați adus-o înapoi pe Emma, când credeam că am pierdut-o.

– Ah, ai cucerit-o întru totul, nu-i așa?

Ducesa îi zâmbi.

– Dacă nu am făcut-o, atunci o s-o fac. Nu sunt genul de om care să renunțe la ceea ce își dorește, răspunse el și o luă pe Emma de mână.

– Cred că e o trăsătură moștenită. Trebuie să mă întorc la Wenlocke, dar vreau să îți fiu bunică, dacă mă accepți.

Nu se gândise că urma să aibă o bunică binevoitoare.

– Vă accept, Excelența Voastră.

– Nu am nici un drept să îți cer să îi păstrezi numele, dar sper că o s-o faci. Sper că o să-l ții pe scumpul meu băiat viu în tine și nu o să renunți niciodată la dreptul tău din naștere. Cândva, Wenlocke o să fie un loc diferit datorită ție.

Fu surprins de impulsul de a o îmbrățișa pe ducesă. Rareori atingea altă persoană, dar fără ducesă nu ar fi putut să o țină acum de mână pe Emma.

– Mi-aș dori să-ți povestesc cândva despre tatăl tău, dacă îmi permiți.

Dav încuviință din cap.

El și Emma o priviră pe ducesă plecând cu trăsura și se duseră la han, unde proprietarul se întrecu pe sine în politețe. Nimic nu atrăgea atenția grăjdarilor, cărăușilor, menajerelor și ospătarilor mai tare ca o trăsură cu blazon ducal. Dav le spuse ce își dorea, iar întreaga gospodărie se puse în mișcare, de la cea mai de jos menajeră la gazda însăși. Aprinseră focuri, aerisiră și încălziră paturi, pregătiră băi.

Dav o conduse pe Emma spre una dintre camerele învecinate, o sărută scurt și o lăsă în grija celor de la han.

Capitolul 26

La parter îl găsi iarăși pe proprietar, pregătit să primească noi ordine. Gazda lui îl conduse într-o încăpere destul de plăcută, unde se așeză la o masă de stejar închisă la culoare aflată sub o fereastră, de unde trimise mesageri și mesaje în oraș și peste tot în Anglia. Mama și frații lui trebuiau înștiințați. Băieții trebuiau să primească vești de la el. El și Emma aveau nevoie de haine curate. În timp ce își puse mintea la treabă, ocupându-se de sarcini simple, necesare, cealaltă parte a creierului, imaginația lui, și-o închipui pe Emma primind toate atențiile care i se ofereau.

Trase de timp cât putu de mult în încăperea privată a proprietarului, convins că îi lăsase suficient timp Emmei să facă baie, să se schimbe, să mănânce și, mai presus de toate, să se gândească. Nu o putea întreba despre viitorul ei cât timp dăinuiau în privirea ei urme ale groazei pe care o simțise în acea dimineață. Când o văzuse în banca acuzaților, încătușată, cu albastrul din ochi stins, se speriase mai tare ca atunci când își înfruntase bunicul.

Se gândi la acuzația adusă împotriva ei. Fusese convins că era falsă din prima clipă în care o auzise, dar știuse că probabil adevărul, oricare ar fi fost acesta, nu ar fi scăpat-o de lege. Trădat și rănit de ea, nu făcuse nimic ca să o salveze de primejdia în care se afla.

Dacă era să se ia după logica poveștilor, nu o merita. Nici un basm nu se încheia cu un simplu privitor, un bărbat care nu făcea nimic, dar care câștigă prințesa. Întrucât Dav nu acționase ca să o salveze când se aflase într-o primejdie îngrozitoare, nu o putea revendica acum. Cel care merita și cel care își dorea erau personaje atât de diferite! Meritul era un băiat calm, politicos, care aștepta să primească exact ce i se cuvenea, în timp ce dorința, așa cum și-o dorea Dav pe Emma Portland, era ca un băiat zdrențuit și neastâmpărat de pe străzile Londrei, cu privire ageră și iute de mână, care găsea și fura degrabă o comoară, pe care avea să o păstreze mereu în inimă.

Legea era dură cu astfel de băieți. Cercetase volumele din biblioteca lui luni de-a rândul, citind despre cazurile cerșetorilor și ale hoților, care erau biciuiți, deportați și spânzurați pentru că își doriseră ce șansa le refuzase. Se întrebă ce fel de sentință pe viață ar fi primit el pentru că furase o prințesă.

Își luă încă o oră în care să se întremeze la rândul lui. Măcar o putea întâlni arătând ca un marchiz. O baie, un bărbierit și veșmintele curate aveau să îl ajute. Nu avea cum să își ascundă zgârieturile și vânătăile, semnele adevăratei lui firi, dar nici nu avea ce face în privința aceasta.

Scăpă de atențiile meticuloase ale proprietarului și urcă scările spre camera ce îi fusese rezervată. Când deschise ușa, o văzu pe Emma stând acolo neschimbată. Albastrul ochilor îi era la fel de nesigur ca marea sub nori schimbători.

– Ce s-a întâmplat?

Traversă camera spre ea din doi pași.

– De ce ai cerut două camere?

– Nu din dorința de a dormi departe de tine.

– Atunci de ce?

– Cred că știi de ce, Maiestate. Să îngenunchez?

– Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Doar Emma.

El ridică din sprâncene.

– Mă îndoiesc că ducesa de Wenlocke se pleacă în fața unei simple Emma.

– Oprește-te! Trebuie să afli adevărul. Îl meriți.

– Despre Malfada sau despre bărbatul mort, Emma? Verișoara ta a ucis iscoada, nu-i așa?

– De unde știi?

„Știu cum atingi tu lucrurile, cum le ții în mână și cum iubești."

– Voiam doar să fim libere. Nu am vrut să ucidem pe nimeni, dar avea de gând să ucidă bebelușul. Avea de gând să îl omoare pe micuțul Leo.

– Povestește-mi!

Înaintă și o conduse spre o băncuță de sub fereastră, unde o putea îmbrățișa în timp ce ea avea să-i spună povestea. Voise să afle finalul poveștii Emmei de prima oară de când o cunoscuse. Voia să-i spună cuvintele ce aveau să o elibereze de căpcăunii trecutului.

– Povestește-mi!

Ea oftă și se răsuci în îmbrățișarea lui, ca să stea dreaptă, cu fața spre el.

– Vreme de șapte ani, după ce au venit francezii, eu, Tatty și Leo am tot intrat și am ieșit din închisoare. Când nu le-am mai fost de folos, l-au spânzurat pe Leo, iar eu și Tatty am evadat. La început a fost simplu, continuă ea. Ne-am deghizat în băieți. Dar, când s-a născut bebelușul, au apărut problemele. Ne-am așteptat să fim urmărite, bineînțeles. Tatty a luat un cuțit. Dar, când am traversat Canalul, când am lăsat în urmă continentul, am crezut că am reușit să scăpăm de urmăritori. Trebuia doar să ajungem la Bristol și să prindem un vas ce avea să ne ducă spre America. Ne-am oprit la hanul acela din Reading, zise ea. Ajunsesem așa de departe, încât am crezut că eram în siguranță. Era o seară foarte rece și ne temeam pentru bebeluș, pentru micuțul Leo. Nu mai aveam timp să vindem altă bijuterie, așa că aveam bani doar pentru cameră, iar Tatty trebuia să mănânce, ca să își păstreze puterile, să poată hrăni bebelușul. Un soldat bea în salon și a invitat-o pe Tatty să mănânce și să bea cu el. Nu mâncasem deloc în ziua aceea și nu ni s-a părut că ar fi fost vreo problemă dacă îl lăsam să plătească o masă. L-am culcat pe bebeluș în camera noastră și m-am dus să văd dacă puteam să o ajut pe proprietară cu ceva în schimbul unei mese. Sergentul lui Tatty a continuat să bea. Era un bărbat corpolent. După o vreme, a vrut să o ducă sus. Mi-a făcut semn să o ajut. M-am dus degrabă în cameră, înaintea lor. Când am deschis ușa, un străin se apleca deasupra bebelușului. Am știut numaidecât că era din Malfada, un compatriot, o iscoadă. Purta aceleași cizme ca toți paznicii noștri. Mi s-a blocat gâtul, continuă ea. Nu puteam țipa sau striga. I-am făcut semn lui Tatty. I-a spus sergentului să o aștepte jos. Eu am ocolit patul ca să-l fac pe bărbat să se uite la mine. Tatty s-a dus în spatele lui, cu cuțitul. L-am implorat să nu ucidă bebelușul, dar el a râs. A fost un râs îngrozitor. Tatty l-a auzit și a folosit cuțitul, înjunghiindu-l în sus și răsucindu-și pumnul, cum o învățase Leo. Iscoada s-a prăbușit la pământ. I-am văzut pe față șocul morții. Dar m-am forțat să-l iau pe micuțul Leo. Tatty a văzut ce făcuse și a tremurat întruna, dar i-am dat bebelușul și s-a liniștit. Atunci am știut ce trebuia să facem. L-am îndesat pe bărbatul mort sub pat și am trimis-o pe Tatty înapoi la sergent, ca să-l aducă la noi în cameră. S-a dezbrăcat iute și a adormit imediat ce a atins salteaua. L-am îmbrăcat pe bărbatul mort cu hainele lui

și l-am așezat pe scaunul sergentului din salon, cu capul pe masă. Nu puteam îngădui ca alții care ar fi putut fi pe urmele noastre să prindă de veste că iscoada murise. Am plecat înainte de ivirea zorilor. Am pus pietre în hainele iscoadei și le-am scufundat într-un iaz, apoi ne-am ascuns într-o pădure aproape toată ziua. Ne era așa de teamă! Ne-am certat. Eu am zis că trebuia să îi dăm de veste ducesei, prietena bunicii noastre. Puteam avea încredere în ea. Dar Tatty nu a vrut să o aștepte pe ducesă, așa că ne-am vopsit părul cu zeamă de nuci, iar ea a pornit spre Bristol, ca să se întâlnească cu cel care ne-a aranjat călătoria spre America. Eu am pornit spre nord, ca să o găsesc pe ducesă, sperând că orice posibili urmăritori aveau să vină după mine, nu după Tatty. La Wenlocke am crezut că sunt în siguranță. Ducesa era convinsă că nu avea să vină nimeni să mă ia de acolo.

Se sprijini de el. Dav știu că greutatea poverii pe care o purtase o epuizase. Dar ea se ridică și îl privi în ochi.

– Așa că nu mă striga prințesă! Sunt o femeie care face ce trebuie pentru a supraviețui în această lume. Ne-au luat totul mie, lui Leo și lui Tatty. Francezii ne-au mâncat poneii. Le-au tăiat capetele și le-au lăsat pe stradă, apoi au venit ciorile. Mâncam supă de pește chiar și când gărzile scuipau în ea, ne sfâșiau rochiile și ne vindeau bijuteriile. Și când l-au spânzurat pe Leo, iar ciorile...

Dav o luă în brațe și o strânse tare.

– Am medalia fratelui tău. Băieții au luat-o. Swallow mi-a dat-o înapoi după ce ai plecat.

– Of...

O auzi suspinând, după care își apăsă fața pe umărul lui. El o ținu în brațe și o mângâie pe spate, lăsând ca furtuna de lacrimi să se oprească în el. Când mâhnirea i se liniști în sfârșit, își dădu seama ce era diferit la îmbrățișarea lor. Ea se ridică, ștergându-se la ochi și sughițând. El îi oferi un șervețel de pe masă, sărutând-o. Buzele li se uniră și rămaseră așa. Intențiile lui onorabile pieriră.

– Te iubesc, îi zise el. Porți cumva haine de umplutură?

Ea râse, iar ochii albaștri spălați de lacrimi îi străluciră.

– Trei rochii. Trebuia să îmi dau câte una jos în fiecare zi, ca să fiu greu de urmărit, dar, după ce am plecat de lângă tine, nu m-am mai putut încălzi.

– Întoarce-te, îi zise el. Pipăi după prinzători, apoi adăugă: Să le dăm jos!

Prima rochie era neagră și rigidă și îi venea strâmtă peste straturile de dedesubt. El îi trase mânecile în jos și îi desfăcu nasturii de la încheieturi și legăturile din talie. În sfârșit, carapacea neagră căzu, iar Emma ieși din ea.

– O să te căsătorești cu mine? întrebă ea.

– Cum aș putea să o fac când tu ești prințesă, iar eu sunt un șobolan de stradă care se preface a fi nobil?

Se apucă de a doua rochie, din lână cafenie, simplă și uzată. Începea să fie tot mai îndemânatic în a-i desface veșmintele.

– Cred că, dacă ai de gând să mă dezbraci într-o cameră dintr-un han, ar trebui să ai intenții onorabile.

– Te iubesc, doar știi.

– Nu asta te-am întrebat.

Dav trecu la a treia rochie. O recunoscu: rochia de muselină gri fără formă din ziua în care o cunoscuse. Deveni nerăbdător acum cu bucățile de materiale și piesele mici, dar avea să îi mai dea o șansă.

– Crezi că te poți căsători cu un bărbat cu un rang vădit mai prejos decât al tău?

– E vorba despre tine. Nu vrei să te căsătorești cu o femeie care ți-a spus două minciuni la fiecare adevăr.

Ultima rochie căzu. El trase adânc aer în piept când o văzu în juponul de in, fără corset, fără alte piedici. Îngenunche și îi dădu jos pantofii, lăsând-o să se îndoiască în timp ce îi admiră membrele.

– Câte minciuni ai spus, de fapt? Ai reușit măcar să le ții socoteala?

– A fost o provocare: să vă mint și pe tine, și pe Wallop.

– O mie de minciuni nu contează. Câtă vreme dragostea ta e adevărată, restul nu contează.

Cu o mână pe umărul ei, o ținu întoarsă cu spatele la el vreme de un minut, până ce își dădu și el jos o parte din haine. Apoi o întoarse cu fața spre el. O trase aproape, ridicând-o în brațe și lăsându-i corpul să alunece pe lângă al lui. Ea râse dulce, râs care se sfârși cu un sughiț înlăcrimat, cu brațele pe după gâtul lui. El o puse pe pat.

Emma se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, iar picioarele i se desfăcură. Nu voia să și le apropie. Cât stătuse în picioare, cât îi umblase la veșminte, minute care i se păruseră ore întregi, devenise nerăbdătoare. Cămășuța i se ridică, ajungându-i la îmbinarea dintre coapsă și șold, lăsându-i corpul expus privirii lui. El rămase locului

și o privi preț de o clipă în îndrăzneala bruscă. Se aplecă și îi desfăcu jartierele simple din panglici, mirosind-o și sărutându-i pielea dulce și mătăsoasă de pe interiorul coapselor. Îi încercui fiecare picior deasupra genunchiului și îi dădu jos ciorapii înnoroiați, unul câte unul. Când aruncă deoparte al doilea ciorap, înaintă și o trase spre el, astfel încât mădularul lui să ajungă în locul ei intim. Își ridică șoldurile și începu să o pătrundă cu mișcări legănate, alunecând ușor. O strânse tare și posesiv în brațe. Nu avea să îi mai dea drumul vreodată. Corpul Emmei plânse, tânji și se deschise pentru al lui. Inima i se înălță, purtată parcă de aripi puternice, care o ridicau spre eterul pur. Preț de o clipă, se agăță de judecată, împotrivindu-se eliberării înălțătoare, ca să-i mai spună un lucru.

– Uite un adevăr: vreau să fiu Emma Portland pentru tine, nou botezată.

– Atunci suntem iarăși chit. O să fiu Daventry pentru tine, dacă o să mă accepți.

– Da, dragostea mea, acum și pentru totdeauna.

Capitolul 27

Nunta lui Sophie Rhys-Jones cu maiorul Lucien Montclare fu urmată de o petrecere modestă la casa Woford, unde locuiau temporar Sir Xander Jones, soția lui, Cleo, copiii lor și fratele lui Cleo, Charlie, viitorul baron de Woford. La nunta mamei lor, cei trei băieți ai ei, Fiii Păcatului, dansară cu fiecare femeie prezentă acolo de mai multe ori. Își învârtiră mama și soțiile și pe viitoarea soție a lui Dav în valsuri vesele până când orchestra ceru o pauză.

Într-un moment mai liniștit al petrecerii, Dav, privind la ceas, o conduse pe Emma în grădină. Era o noapte cu cer indigou pe care licăreau stele, o noapte rară. Grădina era umedă și înmiresmată de la florile de măceș. Din copaci și tufe picurau stropi reci de la ploaia ce căzuse mai înainte în timpul zilei. Dav o luă pe Emma de braț și se plimbară pe poteca circulară din pietriș. Știa că era fericită. Planurile pentru propria nuntă erau sub control. Nu mai era o fugară care încerca să scape de legea englezească sau de vechea răzbunare a clicilor din Malfada.

Nu mai era o prizonieră, închisă, ci o comoară, protejată așa cum era păzit și ținut în siguranță un lucru de preț, păzită de un înger muritor, care ar fi răzbunat orice rău săvârșit împotriva ei cu un braț înflăcărat.

O singură umbră îi mai întuneca uneori albastrul ochilor. În seara aceea, înconjurat de familia lui, își dădu seama că umbra se abătea asupra ei în momentele în care își amintea de familie. Dar știa să îndure suferința pierderilor. Purta acum medalia pe care i-o înapoiase și aștepta cu sufletul la gură vești de la verișoara ei. Ducesa de Wenlocke promisese că avea să-i dea de știre de îndată ce primea vreun mesaj, și așa făcuse, drept pentru care Dav o duse pe Emma în spatele grădinii.

Ea îl tachină, spunându-i că nu mai avea nevoie de șiretlicuri ca să fie singur cu ea. Dar el o conduse spre o poartă din zidul înalt din

spatele grădinii. Acolo, o femeie cu păr strălucitor ieși din umbră cu un bebeluș în brațe și un soldat în uniformă roșie lângă ea.

Emma îl apucă pe Dav de braț.

– O putem salva, nu-i așa?

Fata îi dădu bebelușul soldatului, care luă copilul sigur pe el. Băiatul, un îngeraș cu obraji durdulii în vârstă de aproape un an, îl bătu ușor peste obraz, după care își vârî degetul mare în gură și se uită la cele două femei care se purtau ciudat.

– Nu o duce la închisoare, Emma, o liniști Dav.

Cele două femei se îmbrățișară și începură să vorbească pe limba lor, un șuvoi de cuvinte vesel întrerupt de lacrimi, râsete, sughițuri și oftaturi. Dav le oferi o batistă. Ofițerul îl mută cu agilitate pe bebeluș în brațe și își oferi la rândul lui batista.

– S-a căsătorit cu el, îi zise Emma lui Dav.

Dav știa.

– Ducesa a trimis veste azi-dimineață.

– Și o s-o ducă în Canada. E detașat acolo.

– O să fie în siguranță.

Epilog

Cronica de dimineață
Căsătoriți în St. George, Hanover Square
Londra, 4 septembrie

La Biserica St. George, în Hanover Square, ieri, marchizul de Daventry s-a căsătorit cu prințesa Giovanna Saville de Malfada, fiica răposaților regi Leopold și Louisa din casa de Saville, duce și prințesă de Malfada. La ceremonie au asistat ducele de Wellington, ducesa de Wenlocke, ministrul de externe, Sir Robert Peel, și numeroși membri ai guvernului, ai Corpurilor Diplomatice și ai Grupurilor Muncitorești Metropolitane. Charles Spencer, Lord Woford, Sir Alexander Jones și Lady Cleopatra Jones, Sir William Jones și Lady Helen Jones, maiorul Lucien Montclare și doamna Montclare s-au numărat printre nuntași.

Vremea bună a atras mulțimile care au venit să o vadă pe „prințesa zână", așa cum a fost poreclită Excelența Sa, căsătorindu-se cu „moștenitorul secret", așa cum este numit marchizul. Urale puternice au însoțit perechea la ieșirea din biserică.

Marchizul este nepotul ducelui de Wenlocke, care nu a putut fi prezent din pricina sănătății precare. Pridvorul bisericii a fost străjuit de gărzi și de ofițerii Biroului Magistraturii de pe Bow Street. Mireasa a purtat o rochie de dantelă magnifică, safire și perle. Petrecerea care a urmat la reședința din oraș a ducesei de Wenlocke a fost plină de membri ai înaltei societăți. Iluminări cum Londra nu a mai văzut de la victoriile Angliei din timpul războaielor recente au aprins noaptea londoneză.